

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

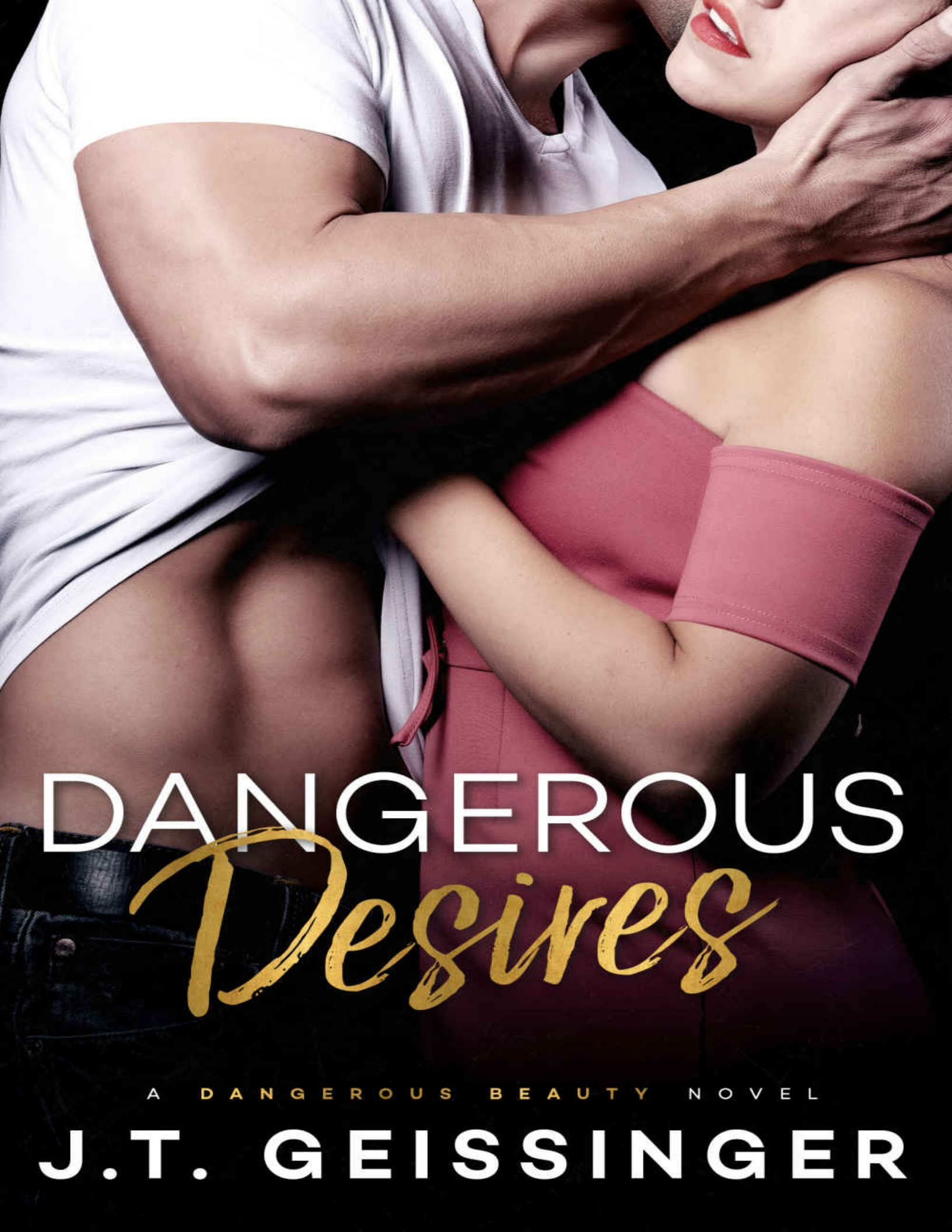
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANGEROUS *Desires*

A D A N G E R O U S B E A U T Y N O V E L

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DANGEROUS
Dej iz"Å

Ayrıca J.T. Geissinger Tehlikeli

Güzellik Serisi

Tehlikeli Güzellik

Yavaş Yanık Serisi

Senin için
yanmak
Senin için
erimek
Senin için
acımak

Kötü Alışkanlık Serisi

Günah Gibi
Tatlı Yap
Beni Günah
Benimle
Günah
Günah Gibi
Ateşli

Kötü Oyunlar Serisi

Hinzır Güzel Hinzır
Seksi Hinzır
Niyetler

DANGEROUS

De } / ! Ž " @

ADANGEROU

GBEAUTY

NOVEL

J . T . G E I S S I N G E R

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2019 J.T. Geissinger, Inc.
tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlandı,
Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance,
Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542007979

ISBN-10: 1542007976

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Jay için, çünkü klozet kapağını indirmeyi asla
unutmuyorsun.

İÇİNDEKİLER

BİRİNİ OKUMAYA

BAŞLA

İKİ

ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKU

Z ON

ON BİR

ON İKİ

ON ÜÇ ON

DÖRT ON

BEŞ ON

ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ ON

DOKUZ YIRMI

YIRMI BİR

YIRMI İKİ YIRMI

ÜÇ YIRMI DÖRT

YIRMI BEŞ

YIRMI ALTI

YAZAR HAKKINDA BİLGİLER

Bir kadın çay poşeti gibidir. Onu sıcak suya koyana kadar ne kadar gcl olduğunu anlayamazsınız.

-Eleanor Roosevelt

BİR

EVA

Çinli filozof Lao Tzu bir keresinde biri tarafından derinden sevilmenin insana güç verdiğini, birini derinden sevmenin ise cesaret verdiğini söylemişti. Ancak şafaktan önceki serin ve puslu karanlıkta yelkenli Silver Shadow'a adımımı atarken, acaba bu noktayı gözden mi kaçırdı diye düşünüyorum.

Sevginin gerçek gücü verdiği güç ya da cesarete değil, bencilliği ortadan kaldırmasındadır.

Neredeyse kesin olarak ölüme gidiyorum, yine de hissettiğim tek üzüntü Naz için. Ne yaptığımı öğrendiğinde, bu onun kalbini kıracak.

Kalbi kırık ve canlı olmak, ölü olmaktan iyidir. Ben ondan daha iyiyim.

"Bayan Evalina, sanırım?"

Uzun siyah yelkenlerin oluşturduğu yoğun gölgelerin arasından cisimleşen adam tanıdık gelmiyor. İnce yapılı, özel dikim koyu renk bir takım elbise giyen adamın gümüş rengi saçları ve gülümseyen mavi gözleri var. Profesyonel bir konsiyerj havası yansıtıyor, ancak akşam yemeği rezervasyonları konusunda uzman olduğundan şüpheliyim.

"Evet, ben Eva. Sen kimsin?"

"Benim adım Raphael."

"Rönesans ressamı gibi."

Hoş bir şekilde gülümser. "Aynen öyle. Annemin en sevdiği sanatçıydı, dolayısıyla benim adaşım. Ayrıca, tahmin edebileceğiniz gibi, aşırı seks dolu bir gecenin ardından ateşlenerek öldü.

İnsan çiftleşerek ölmenin nasıl bir dayanıklılık gerektireceğini merak ediyor."

Çok fazla resmi eğitim aldığını ve küçük, aşırı yetiştirilmiş köpeklerle düşkün olduğunu ima eden kesin, neredeyse titiz bir konuşma tarzı var. Fransız aksanıyla birleşince ona sofistike bir hava katıyor. Ondan hoşlanmaya meyilliyim, ama görünüşün ne kadar aldatıcı olabileceğini çok iyi biliyorum.

Tuttuğum nefesi yavaşça bırakıyorum. "Bana zarar verecek misin, Raphael?"

Sorumun açıklığı onu ürküttüyse de bunu belli etmiyor. Sadece ellerini belinde kavuşturuyor ve yumuşak bir sesle, "Hayır canım. Ben değilim."

Ben kelimesine vurgu yapın.

Ne demek istediği, aynı yoğun gölgelerin arasından sessizce beliren bir adam arkasından çıkınca anlaşılır. Ama bu adam kibar tavırlı, zarif bir sofistike değildir. Tam tersi. Uzun boylu, dövme ve ağır kaslı bu adamın geniş omuzlarına dökülen dağınık siyah saçları, sert kaşları ve kafataslarını ezmek için yaratılmış gibi görünen iri elleri var.

Gülümsemeden, soğuk gözleri ve acımasızca eğilmiş ağzıyla bana bakıyor.

Histeri, zoraki dışa dönük sakinliğimin sınırlarını tehdit ediyor. Sinirlerimi çelikleştiriyorum, çünkü bunun için gönüllü oldum. Henüz çözülemez. Dimitri sonunda beni kırmadan önce kırılmam için bana bolca fırsat verecek.

Ya da onu kırarım.

Dikkatimi tekrar Raphael'e veriyorum. "Dimitri nerede?"

Raphael sorumu düşünmek için bir an bekliyor. "O Size söyleyemem ama sizi ona götürmekle görevlendirildiğimi açıklama özgürlüğüne sahibim. Ve - mahremiyetinize yaptığım bu talihsiz müdahaleyi bağışlayın ama anladığınızdan eminim - yolculuğumuz boyunca Bay Ivanov'a durumunuz hakkında bilgi vereceğim."

Tercümesi: Arkadaş canlısı olabilirim ama arkadaş değiliz.

Yetkinin kimde olduğunu unutma.

"Ayrıca Killian'ın" -sessiz serseriye işaret ediyor- "Bay Ivanov tarafından kabul edilemez davranışları cezalandırması için talimat verildiğini de bilmelisiniz."

Killian'ın sert ağzı hafif şeytani bir gülümsemeye dönüşür.

Aman Tanrım. Bu yeni bir şey. Dimitri bunu onayladığına göre bana inanılmaz kızgın olmalı. Cevap vermeden önce nefesimi kontrol altına almak için duraklıyorum. "Anlıyorum. Teşekkür ederim, Raphael." Bana gülümsüyor. Killian'ın bu kadar uzlaşmacı olduğum için hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesinin benim hayal gücüm olmadığını biliyorum ama bunun üzerinde duracak zamanım yok çünkü o hareket ediyor Büyük, etli elleriyle bana doğru uzandı.

Beni omuzlarımdan tuttuğunda irkiliyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Sonra silah araması yapabilmek için kollarımı bedenimden ayırıyor.

Çok titiz ve kaba. Sert parmakları en hassas yerlerime giriyor - koltuk altlarım, karnım, kalçalarım - acıdan irkilmeme neden oluyor. Bir elini elbisemin eteğinin altından geçirip yukarıya, kasıklarımın doğru hareket ettirdiğinde, paniklemiş bir çığlıkla geri çekiliyorum.

Raphael biraz gergin bir sesle, "Bu kadar yeter, Killian," diyor.

Killian ayağa kalkıyor. Düşük kaşlarının altından, avını takip eden bir avcının bakışıyla dikkatle yüzüme bakıyor. Başka tarafa bakıyorum ama göz ucuyla şeytani gülümsemesinin tekrar belirdiğini görüyorum.

Raphael boğazını temizler. "Tüm tanıştırmalar yapıldığına göre artık yola çıkabiliriz. Gemiye hoş geldiniz, Bayan Evalina."

Dönüp ana kabinin içinde kayboluyor ve beni, Killian'ı ve onun aç bakışlarını yalnız bırakıyor.

Hell's Kitchen'ın ışıkları karanlık gece gökyüzünde parlıyor. Hudson'ın bulanık suları üç çeyrek ayın altında parlıyor. Henüz Cadılar Bayramı olmamasına rağmen, akşam havasında yaklaşan kışın habercisi olan keskin, önsezili bir serinlik var.

Bu benim son özgürlük anım. Açık kabin kapılarından içeri girdiğimde, daha önce olduğum her şeyden vazgeçiyorum. Tüm gücü. Tüm ayrıcalıklardan.

Bütün umutlar.

Yanağımın içini ısıyorum ve gözlerimde biriken suya karşı gözlerimi kırptıştırıyorum.

Hoşça kal, Naz. Belki başka bir hayatta tekrar karşılaşırız.

Killian'a kibarca "Önden buyurun." diyorum.

Sahte umursamazlığım onu eğlendiriyor mu yoksa kızdırıyor mu, bilemiyorum. Gülümsemesi kayboldu. Yüzü bir tahta parçası gibi okunmaz halde. Görünüşe göre alabileceğim cevap bu kadar.

Bir adım ileri atıyorum ama yerinden kimıldamıyor. Ben yana doğru adım attığımda, o da aynı yönde hareket ederek yolumu kapatıyor.

Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor benimle.

Kızgınlık bana bazı sınırlar koymam için gereken desteği veriyor ve umarım onu kibirli topuklarına geri döndürür. "Bak. Seni daha önce hiç görmedim, bu da Dimitri'nin organizasyonunda yeni olduğun anlamına geliyor. Bu da ayak işlerine bakan bir çocuktan başka bir şey olmadığını anlamına geliyor. Sana verilen bu pozisyon bir test. Sadakatin ve yararlılığının yanı sıra zekânın da bir testi."

Dövmeli haydut yavaşça bir kaşını kaldırır.

Nefes alıyorum ve zarları atıyorum. "Bana dokunduğun için seni öldürmeyeceğini düşünüyorsan, değerini abartıyorsun demektir."

"Ve sen durumu hafife alıyorsun. Ben senin bebek bakıcın değilim, sürtük. Ölüm ve penetrasyon dışında, seni istediğim gibi idare etme iznim var."

Sesi alçak, zımpara kağıdı sertliğinde ve İrlanda aksanıyla inliyor.

Dimitri'nin Rus olmayan birini infazcılarından biri olarak çalıştırmasına şaşırmadım. Sadece etnik İtalyanların "adam" olabildiği İtalyan Mafyası'nın aksine, Rus Bratva çok daha kapsayıcı. Ancak Killian'ın ses tonundaki özgüven beni şaşırttı.

Ben blöf yapıyor olabilirim ama o yapmıyor.

Akıl almaz bir şekilde, Dimitri kaba infazcısına benim üzerimde güç verdi. Beni istediği gibi "idare etme" gücü. Kaygan bir dehşet dalgası, sarmallarını açan bir yılan gibi midemin çukuruna doğru yayılıyor.

Killian yüz ifademdeki değişikliği fark edince o korkunç gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor. Gözleri kötülükle parlıyor. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?"

Katlandığım tüm acı verici şeyler nedeniyle bu yorum bende yankı uyandırdı. Sadece Dimitri'yle geçirdiğim yıllar değil, aynı zamanda balerin olmak için eğitim aldığım, ayak parmaklarımın çoğu zaman pointe ayakkabılarımın içinden kanadığı ilk yıllar.

Çenemi kaldırıyorum. "Beni öldürmeyen şey kaçsa iyi olur." "Küçük bir kızdan sert sözler."

Gözü korkmuyor. Onu suçlamıyorum. Beyaz pamuklu bir elbise ve espadriller giyiyorum. Silahım yok ve kendimi savunma becerim de yok. Soğuktan titriyorum ve bir araba patlamasının, iki adamı yakın mesafeden vurmanın ve beni yedi yıl boyunca taciz eden şeytani piçle Naz'ın hayatını bağışlaması karşılığında ona geri döneceğime dair bir pazarlık yapmanın şokunu hala üzerimden atamadım.

Ama bu tamamen savunmasız olduğum anlamına gelmiyor.

Eğer iman Musa'yı kırk yıl sonra çölden çıkarabiliyorsa, bana da kesinlikle yardım edebilir.

"Küçük olabilirim," diyorum Killian'ın bakışlarını tutarak. "Ama ben senin asla olamayacağın kadar büyüğüm. Bana daha önce yapılmamış hiçbir şey yapamazsın ve ben hâlâ ayaktayım. İstedığın kadar kemiğimi kırabilirsin ama beni asla kıramayacaksın."

Bunu takip eden sessizlik ritminde, yüz ifadesinde birkaç duygu yanıp söner. Önce şaşkınlık. Onu hayranlık izliyor. Sonra, en tuhafı, pişmanlık gibi görünen bir şey.

Pişmanlık mı?

Beni boğazımdan yakalamadan önce aklıma gelen son tutarlı düşünce bu.

İKİ

NAZ

Hastane yatağımda sıçrayarak doğruluyorum, kalbim bir şeylerin fena halde yanlış gittiğine dair ani bir kesinlik ile güm güm atıyor.

"Eva?"

Çağrım boş odada yankılanıyor. Yatağın karşısındaki banyonun kapısı açık. Orada da yok.

Belki de bekleme odasında Tabby ve Connor'la konuşuyordur. Belki yiyecek bir şeyler alıyordur. Belki de bacaklarını esnetmiştir. Yürüyüşe çıkmıştır. Evet, bu olabilir.

Connor kapıdan içeri dalıp "Eva gitti" dediğinde tüm teorilerim yerle bir oldu.

"Gitti de ne demek?"

"Yani Tabby güvenlik kameralarından Eva'nın çalışanların dinlenme odasının kapısından çıkarken çekilmiş görüntülerini aldı."

Bağlı olduğum kalp atışı monitörü çıldırıyor, sanki kalp krizi geçiren ben değilmişim gibi çığlık atıyor. Connor uzanıp yumruğunu monitöre vuruyor. Oda sessizliğe gömüldü.

Bir baş dönmesi dalgasıyla ve kan dolaşıma hücum eden adrenalinle savaşıyor odaklanmaya çalışıyorum. "Anlamıyorum. Neden gitti ki? Adamlarımızı nasıl atlattı? Hangi cehenneme gidiyor?"

"Hepsi de güzel sorular kardeşim," diyor Connor suratsızca. "Ama korkarım hiçbirine verecek cevabımız yok."

Gitti mi? Eva gitti mi? Bu doğru olamaz. Onu bulmak zorundayım. Onu korumak zorundayım-

"Oha!"

Yataktan sendeleyerek çıktığımda Connor beni kollarımdan tutuyor ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum. Zayıfım. Çok güçsüzüm. Lanet olası anestezi. Lanet olası araba bombası.

Lanet olası Dimitri Ivanov.

Onu düşünmek damarlarıma bir adrenalin dalgası daha gönderiyor. Bu bana kendimi sabit tutmam için güç veriyor. Kafamı bir köpek gibi sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum.

"En baştan başla."

Connor'ın bundan daha fazlasına ihtiyacı yok. Tüm gerçeklere ihtiyacım olduğunu biliyor ve onlara şimdi ihtiyacım var.

"Bu sabah ikiyi biraz geçte Tabby'yi Metrix'e götürdüm, böylece birkaç saat uyuyabilecekti. Merkezdeki çocuklarla görüştüm, kolluk kuvvetleri ve ordudaki tüm bağlantılarıma saldırıya uğradığımızı söyledim, Langleys'deki eski bir dostumu aradım ve ne tür ipler çekebileceğini sordum. Soruşturmayı NYPD'den federaller devralacak ve ben de işin içinde olmak istiyorum. Soruşturma ilerledikçe bana verebileceği her türlü bilgiyi verecek."

Önemli kısma gelmesi için sabırsızlanarak elimi sallıyorum.

"Sonra Smith'i aradım, kapınızın önünde duran adamlarımızdan birini. Bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Odanıza kimse girip çıkmamıştı. Bina çevresi hala kilitliydi. Hiçbir sorun belirtisi yoktu. Hastaneye geri döndüm, bekleme odasında ayaklarımı uzattım, gözlerimi kapattım, biraz uyudum çünkü çok yorgundum ve düşünmezsem kimseye faydam olmaz. Uyandığımda Smith'i tekrar kontrol ettim. Bir değişiklik olmadığını söyledi, ama her şeyin yolunda olduğunu kendi gözlerimle görmek için yukarı çıktım.

"İşte o zaman Eva'nın sizinle odada olmadığını fark ettim. Smith onun hiç ayrılmadığını söylüyor. Ancak o zaman

Ben ayrılmadan önce vardiyaya geldiğini fark ettim."

"Demek ki o zamana kadar çoktan gitmişti," diyorum kalbim parçalanarak.

Connor başını salladı. "Kafeteryayı, tuvaletleri, şapeli, her yeri aradım. Sonra Tabby'yi aradım ve ona işini yaptırdım."

Pencere panjurlarından içeri süzülen parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kırıştıyorum. "Saat kaç?"

"Yedi on beş."

"Tanrım. Eğer ikide çıktıysan, beş saatten fazladır yok demektir!"

Connor, odanın diğer tarafındaki küçük dolaba doğru dengesiz bir şekilde sendeleyişimi yorum yapmadan izliyor. Yuvarlanan metal bir sehpanın üzerindeki tuzlu su damlası arkamda takırdıyor. Elimin arkasındaki bandajı yırtıyorum ve iğneyi damardan çekip çıkarıyorum, ikisini de bir kenara atıyorum. Dolabın içinde şeffaf plastik bir torbanın içinde giysilerimden geriye kalanlar var. Parçalanmış taktik pantolonlar. Savaş botları. Kanla kaplanmış kirli bir tişört.

"Naz."

Omzumun üzerinden Connor'a bakıyorum. Yatağımın yanındaki sandalyenin üzerinde duran siyah spor çantasını işaret ediyor. "Temiz çamaşırlar ve bir cep telefonu."

Teşekkür etme zahmetine girmiyorum ya da kimin getirdiğini sormuyorum. Üzerime bir gök gürültüsü bulutu kadar ağır ve karanlık bir kıyamet duygusu çökmüştü. Spor çantasının fermuarını yırtarak açıyor, pantolon, gömlek ve bir çift bot çıkarıyor ve hızla giyinmeye başlıyorum. Bacağımı kot pantolonun içine soktuğumda, arabadaki bombanın şarapnel parçasının uyluğumda açtığı dikişli yara protesto çığlıkları atıyor. Acıya karşı dişlerimi sıkıyorum ve itmeye devam ediyorum.

"Tabby başka ne buldu? Herhangi bir şey?"

"Evet. Sen ameliyattan çıktıktan hemen sonra Eva koridorun sonundaki ankesörlü telefonda ödemeli bir arama yaptı."

Başımı çevirip ona bakıyorum. Kıyametin gök gürültüsü bulutu odayı yutmak için yayılıyor.

"Kimi aradı?"

"Önce uluslararası operatör. Oradan . ..bilmiyoruz. Numara sahte. Anonim bir web sunucusundan bir yakıcıya yönlendirildi, falan filan. Olayı biliyorsunuz." Duraklıyor. "Aramadan altmış saniye sonra geri arandı."

Şakaklarıma kan hücum ederken birbirimize bakıyoruz. "Tahmin edeyim. O numarada da kimlik yok."

"Bingo."

Bana bakışından ne düşündüğünü anlıyorum. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve boğazımda biriken hayal kırıklığı kükremesini yutmak için kendimi zorluyorum. "Olamaz."

"Başka bir teorin var mı? Çünkü izi sürülemeyen küçük bir sohbet için büyükannesini aradığından şüpheliyim."

Paniğim üzerindeki zayıf hakimiyetim sonunda kırıldı. Bağırıyorum,

"Neden Dimitri'yi arasın ki?"

Connor ses tonum karşısında gözünü bile kırpmadı. "Onu benden daha iyi tanıyorsun kardeşim. Sen söyle."

Bir an boşluğa düştüm, sonra birden aklıma geldi: pazarlık yapmak.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Connor kaşlarını çatı. "Ne pazarlığı?"

"Teslim olma şartları," diye fısıldıyorum, korkudan donmuş bir halde.

Bir adım yana sendeliyorum ve denge için bir kolumu duvara dayamak zorunda kalıyorum. Bu vücudumun titremesini durdurmuyor.

"Bir saniyesini bile unutmayacağım Naz, yemin ederim."

Uyumadan önce söylediğinde bunun bir veda gibi geldiğini biliyordum. Biliyordum! Allah kahretsın.

"Eva'nın motivasyonu ne olursa olsun, Tabby şehrin trafik kameralarına ve bulabildiği çevredeki diğer güvenlik sistemlerine girerek Eva'nın son yerini öğrenmeye çalışıyor. Nereye gittiğini öğrenmemiz an meselesi."

"Havaalanlarını kontrol edin," diyorum soğuk terler dökerek. "Otobüs terminalleri. Taksiler. Trenler."

"O kadar uzağa gitmiş olamaz. Parası yok. Ya da kimliği."

Ağzım kupkuru. Nefesimi tutamıyorum. Hastane önlüğünü yırtıp atıyorum, temiz siyah bir tişört giyiyorum ve kot pantolonumun fermuarını ilikliyorum, içimdeki her çılgın duyguyla kontrol için savaşıyorum. Çıplak ayaklarımı botların içine sokuyorum, onları bağlama zahmetine girmiyorum.

"Dimitri işin içindeyse ikisine de ihtiyacı olmaz. Hadi gidelim."

Yarım saat sonra, Metrix'in merkezinin güçlendirilmiş çelik ön kapısından içeri giriyoruz. Ciğerlerimde ciddi bir sorun var, çünkü göğsümün içi yanıyormuş gibi hissediyor ve yeterince hava alamıyorum. Ateş karnımı da yakıyor ama bunun birkaç gün önce yaşadığım patlamanın bir etkisi olmadığını biliyorum.

Bu korku, sade ve basit.

Dimitri Ivanov'un ne tür hasta, ruhsuz bir suçlu olduğunu çok iyi biliyorum. Eva'nın bir daha onun yanına yaklaşacağını düşünmek bile kanımı donduruyor.

Daha da kötüsü, seviştığımızda Eva'nın zaten gideceğini biliyor olmasıydı.

Tabby bizi kapıda karşılıyor, üzerinde dün giydiği kıyafetler var. Solgun ve esniyor, uykusuzluktan gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş. Her şey böyle boktan bir gösteriye dönüştüğü için içimde bir suçluluk duygusu hissediyorum ama bunu bir kenara itiyorum. Eva'yı geri aldıktan ve beynim tekrar düzgün çalışmaya başladıktan sonra özür dileyeceğim.

"Prenses." Connor onu ayı gibi kucaklıyor ve yüzünü boynuna gömüyor.

Yumuşakça "Selam tatlım." diyor. Sonra gülerek: "Omurgamı kırma, kavanoz kafa. Onu kullanıyorum."

Adam onu bırakıyor ve kadın bakışlarını bana çeviriyor. Gözleri taze kesilmiş çimen renginde ve her zamanki gibi hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Vay be. Umarım görüldüğünden daha iyi hissediyorsundur."

"Bilmiyorum. Aklımı kaçırmadan önce konuş benimle."

Bir an için vücut dilimi değerlendiriyor. Her ne bulduysa hemen konuya giriyor. "Uzun lafın kısası: Hiçbir şeyim yok."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama göğsümdeki alevli sıcaklık daha da artıyor. Göğüs kafesimin altında bir orman yangını var ve boğazımı yakıyor. Neredeyse alev soluyorum.

"Ne demek hiçbir şey?" Sesimi çıkarmayı başarıyorum.

"Yani metroyla Penn İstasyonu'na gitti, sonra da ortadan kayboldu."

"Demek bir trende!"

"Bu mümkün. Doğrulamak için tüm görüntüleri incelememiz çok daha fazla zaman alacak ama ..."

Sözünü kesince sabırsızlıkla "Ne?" diye soruyorum.

"Penn, Batı Yarımküre'deki en işlek yolcu taşıma merkezlerinden biridir. Günde 350.000'den fazla insan buradan geçiyor."

"Yani bakmanıza yardımcı olması için daha fazla göz bulmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Buranın iki şeyi başarmak için mükemmel bir yer olduğunu söylüyorum: kalabalığın içinde kaybolmak ve kırmızı bir ringa balığı yerleştirmek."

Beynim ciğerlerimden daha iyi çalışıyor, çünkü ikiye ikiye çabucak bir araya getirdim. "Trene binmiş gibi görünmesini mi istedi?"

Tabby bir omzunu kaldırır. "Emin olamıyorum. Ama Eva'yı tanıdığım kadarıyla zeki, becerikli ve ayakları üzerinde düşünebilen biri. Gittiğini fark eder etmez onu arayacağınızı biliyor olmalıydı."

Eva'nın aslında başka bir yöne giderken başka bir yöne gitmiş gibi görünmek için zahmete girdiyse, bulunmak istemediğini de eklemiyor.

Sanırım daha çok tanışmamız gerekiyor, çünkü onu bulamayacağımı düşünüyorsa, belli ki bilmiyor.

beni çok iyi beceriyor.

Öfke, vücudumdaki acının ve kalbimdeki korkunun üzerine odaklanmam için gereken avantajı sağlıyor. "Tamam. Bu teoriye göre, muhtemelen hâlâ New York'tadır."

Connor başını sallayarak araya giriyor. "Penn İstasyonu'nun dışına bakmaya başlamalıyız. Çıkışlara ve yakın çevreye."

"Yaya," diye mırıldanıyorum, zihnim saatte bir milyon mil hızla ilerliyor. "Bisiklet çalmadıysa-"

"Ya da bir araba," diye ekliyor Tabby, sanırım biraz fazla sakın bir şekilde. Ona ters ters baktığımda, "Sadece her ihtimali göz önünde bulunduruyorum Nasir," diyor.

"Araba kullanmayı bilmiyor," diyorum. "Arabası yok."

Connor, "Ve bu şehirde kimse bir otostopçuyu arabasına almaz," diyor.

"Demek yaya," diyorum daha yüksek sesle, yeni bir teori ortaya atılırken nabzım kulaklarımda düzensiz, zonklayıcı bir hızla atıyor. "Penn İstasyonu'na yakın başka büyük bir ulaşım merkezi var mı?"

"En yakını Port Authority Otobüs Terminali" diyor Tabby.

Dimitri'nin Eva için gişeye bir otobüs bileti bıraktığını hayal etmeye çalışıyorum ama bunun uygun olmadığına karar veriyorum. Otobüs çok sıradan bir şey. Toplu taşıma bir milyarderin iğrenç bulacağı bir şey. En azından trenlerin belli bir tarzı var. Ayrıca, otobüsler yavaş. Hızlı bir kaçış yapmak istiyorsan, lanet olası Greyhound'a binmezsın.

Bir anım aklıma geldi. Aylar önce Eva'nın dosyasını ilk okuduğum gece, Metrix'teki işime başlamak için Los Angeles'tan New York'a gitmeden önceki gece, dışarıda veda partim devam ederken Hollywood Hills'teki arkadaşlarımda bir odada yalnızdım. Connor'ın bana gönderdiği bilgisayar dosyasını açtım ve güzel ve gizemli Evalina Ivanova ile ilk kez tanıştım. . .

Gece yarısı bir yattan atladıktan sonra denizde kaybolan kişi.

"Rıhtım," diyorum, ağızımdan çıkarken bile haklı olduğumu biliyorum.

Connor şüpheli görünüyor. "Penn'den buraya uzun bir yol var." "Eğer motive olursan değil." Dikkatimi Tabby'ye veriyorum.

"Gece yarısı ile şu an arasında limandan hangi gemilerin ayrıldığını bulabilir misiniz?"

Tabby homurdanıyor. "Yapabilir miyim?" Başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor, çenesi havada ve kırmızı saç örgüleri sallanıyor.

Connor'a bakıyorum. "Bu evet mi hayır mı?"

İç çekiyor. "Bu bir 'Sadece beni izle,' kardeşim. Yanında da 'Zekama hakaret etme' ve 'Salak' var."

"Doğru. Tahmin etmeliydim."

Tabby'yi takip etmek için hamle yaptığımda Connor elini omzuma atarak beni durduruyor. "Bir saniye bekle. Seninle konuşmak istiyorum."

"Zamanımız yok-"

"Eva'nın kayboluşuyla ilgili alternatif bir senaryo üzerinde düşünmemiz gerekiyor kardeşim."

Gözlerimi ona dikiyorum, nereye varmaya çalıştığını çoktan anlamıştım. "Beni güvende tutacağını düşünmediği sürece ona geri dönmezdi. Hastane raporlarını kendin okudun. Ona ne yaptığını biliyorsun. Ondan nefret ediyor."

"Hiç şüphesiz," diyor nazikçe. "Ama ya hiç geri dönmediyse?"

Gözlerimi kırıştırdım, irkildim. "Yine mi geldin?"

"Böyle bir şey için önlemler almış olabilir. Gizli banka hesapları, başka kimlikler, Dimitri onu yakalarsa tekrar ortadan kaybolmak için kendini ayarlayabileceği yüzlerce yol var. Tabby'nin dediği gibi, Eva akıllı biri. Bir B planı, hatta belki bir C, D ve E planı olmadan eski hayatından kaçmak ve ortadan kaybolmak için onca zahmete girdiğini düşünemiyorum."

"Tam olarak ne diyorsun?"

"Belki de Dimitri'ye geri dönmüyordur diyorum. Belki Tayland'a gidiyordur. Avustralya'ya. İzlanda'ya, kim bilir? Demek istediğim şu ki, belki de

... ama seninle de kalmak istemedi."

Dostum, bu sanki göğsümün tam ortasına bir buz kıracağı saplanmış gibi hissettiriyor. "Beni seviyor," diyorum boğazımın arkasındaki hırıltıyı duyarak.

"Bunu sana o mu söyledi?"

Dudaklarımı inceltip cevap vermediğimde Connor elini omzumdan indiriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Tamam. Sadece onu bulduğumuzda seni görmekten pek de mutlu olmayabileceği ihtimaline karşı hazırlıklı olmanı istiyorum."

"Onu bulduğumuzda. Aradığı kişinin muhtemelen Dimitri olduğunu söyleyen de sendin."

"Durumu göz önünde bulundurursak ihtimaller yüksek. Ama bir işleyiciyi de aramış olabilir. Parasını taşıyan birini. İlk seferinde kaçmasına yardım eden birini. Bunu bilmenin bir yolu yok. Bu kadın hakkında Dimitri'yle yedi yıl birlikte olması dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz.

."

"Onun iradesine karşı!"

"-ve sonra kısa bir süreliğine seninleydi ve şimdi gitti."

Konuşmadan önce öfkemi kontrol etmek için bir an duruyorum. Sadece yardım etmeye çalıştığını ve önerdiği şeyin makul olduğunu biliyorum.

Tıpkı benim onun yüzde yüz haksız olduğunu bildiğim gibi.

"Sizi duyuyorum. Fikrine saygı duyuyorum. Şimdi sana şunu soracağım: Eğer ayakkabı diğer ayağında olsaydı ve sen burada durup Tabby'nin güdülerini sorgulamamı dinliyor olsaydın, bu konuda ne hissederdin?"

Yüzü kararır. Gece yarısı okyanusun dibi kadar siyah olan gözleri yanmaya başlar.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi sakıncası yoksa gidip kadını bulacağım."

Koridorda Tabby'nin gittiği yöne doğru ilerliyorum. Connor'ın alçak sesle kıkırdaması arkamdan geliyordu.

yol.

ÜÇ

EVA

Sonunda doğrulup gözlerimi açabildiğimde, kendimi ölümden dönen biri gibi hissediyorum.

Her şeyim acıyor. Başım, vücudum, saçma gururum.

Hiçbir şeyin kırılmadığı sonucuna varmadan önce uzuvlarımı geçici olarak esnetmem ve acı toleransımın sınırlarını test etmem sadece birkaç dakika sürüyor. Killian beni içine attığından beri kıvrıldığım yatağın kenarından bacaklarımı sallıyorum ve yaralarımın bir envanterini çıkarıyorum.

Büyük, çirkin bir morluk sol bileğimi karartıyor. Çıplak dizlerim halı yanığı yüzünden kırmızı ve çiğ. Ağızımdaki metalik tat kan ve boğazım ağrıyor. Eminim o da çirkin morluklarla beneklenmiştir.

Killian kendini işine adanmış biri.

Aptalca. İlk adında öldürmek kelimesi geçen bir adamın benim küçük "beni kıramazsın" konuşmamı bir meydan okuma olarak algılayacağını bilmeliydim.

Yüzümü buruşturarak dengesizce ayağa kalkıyorum ve etrafıma bakıyorum. Krem ve grinin rahatlatıcı tonlarıyla dekore edilmiş geniş, zarif bir kamaradayım. Karşı duvardaki üç yuvarlak lombozdan mavi okyanusu ve berrak gökyüzünü görüyorum, ancak geminin hafif sallanma hareketi rıhtımı arkamızda bıraktığımızı anlamam için yeterli. Geminin üzerindeki dijital saat

komodin bana sabahın erken saatleri olduğunu söylüyor, şafaktan hemen sonra.

Kapıya doğru yavaşça ilerliyorum. Kapı kilitliydi. Odada hızlı bir inceleme yapıyorum, dolabı, banyoyu ve şifonyer çekmecelerini silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey için kontrol ediyorum. Bir şey bulamayacağımı zaten biliyorum ama yine de titiz olmaktan zarar gelmez.

Banyoya dönüyorum, tuvaleti kullanıyorum, ellerimi yıkıyorum ve musluktan su yudumluyorum, sonra aynadaki yansımamla yüzleşmeden önce bir an için kendimi destekliyorum.

Bunu yaptığımda midem bulanıyor.

Alt dudağım yarıldı ve şişti. Sol yanağım da şişti ve morun ilginç bir tonuna dönüştü. Boynum konusunda da haklıydım. Killian'ın başparmağının mükemmel hatlarını soluk borumun üzerinde izliyorum. Sonra başımın arkasındaki ağırlı kabarık düğüme dokunuyorum ve o orospu çocuğunun doğduğu güne dört farklı dilde lanet ediyorum.

En azından saçım hala güzel görünüyor.

Korku dolu bir hayattan kurtulmama yardımcı olan eski, tanıdık darağacı mizahı, en çok ihtiyaç duyduğum anda geri döndü. Annem, mizah duygusuna sahip olmamak dışında herkesi affedebileceğini söylerdi. Bu, Dimitri ile tanışmadan ve bir erkeğin onu güldürememekten çok daha korkunç eksiklikleri olabileceğini ilk elden keşfetmeden önceydi.

Annemi düşündüğümde kalbimi bir keder kaplıyor ama hemen bastırıyorum. Keder bana yardımcı olmaz. Şu anda işime yarayacak tek şey net ve soğuk bir kararlılık.

Şimdiden iki adam öldürdüm. İlkinin çenesinin altına bir silah soktum ve hiç tereddüt etmeden beynini uçurdum. İkincisini göğsünden vurdum. Bir zamanlar böyle bir şeyi yapamayacağıma yemin edebilirdim ama zorunluluk acımasız bir öğretmendir. Bir insanın canını almanın günah olduğunu ve bu lekenin ruhumdan silinmesinin tek yolunun tövbe edip bağışlanmak için dua etmek olduğunu bilmeme rağmen...

Yaptığım şey için üzgün değilim. Bu yüzden asla affedilemem.

Sonuç olarak? Lanetlendim.

Ancak iyi tarafından bakarsak, bu ellerimin biraz daha fazla kana bulanmasının bir önemi olmayacağı anlamına geliyor.

Hazır ol ya da olma, Dimitri, işte geliyorum.

Bir parıltı gözüme çarpıyor. Yatağın karşısındaki şifonyerin üzerinde, kristal bir vazanın fasetleri bir güneş ışını prizmaya dönüştürüyor. Altın, kırmızı, mavi ve yeşil renk dilimleri, gemi farklı bir yöne sallandığında ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde kaybolan kör edici renk yıkamalarında odayı aydınlatıyor.

Vazoya doğru yürüyorum, onu alıyorum ve elimden geldiğince sert bir şekilde karşı duvara fırlatıyorum.

Büyük bir gürültüyle milyonlarca tatmin edici parçaya ayrılıyor. Gözlerimi korumak için içgüdüsel olarak kolumu kaldırıyorum, sonra yerde büyük bir parça buluyorum ve banyoya geri dönüyorum.

Saçlarımdan bir avuç aldım. Kırık vazanın sivri kenarını kullanarak boynumun dibindeki bir tutamı kestim.

Dimitri saçlarımı hep sevmiştir. Takıntılı bir şekilde fırçaladı, beni dövdükten sonra ağlarken okşadı, vücudumu en acımasız şekillerde kullanırken beni yerinde tutmak için bileğine sıkıca sarılmış bir tasma olarak kullandı. Killian da bunu faydalı buldu. Tutması ve çekmesi kolaydı, böylece ayağımı kaybettim. Böylece kaçamıyordum.

"Artık onlar için o kadar kolay olmayacak," diye mırıldanıyorum yansımama, bir avuç daha alıp kesmeye başlarken.

İşim bittiğinde lavabo altın sarısı uzun saç telleriyle doluyor. Parıldayan bukleler yığınının bakıyorum, garip bir şekilde coşkulu hissediyorum. Bunu yıllar önce yapmalıydım.

Kapı gürültüyle çalındı. "İçeri geliyorum."

Killian'ın sesini duyunca nabzım hızlandı. Kristal parçasını elbisemin cebine sokuyorum ve tam o kapıdan içeri girerken banyodan çıkıyorum.

Bir tepsi taşıyor. Beni görünce sarsılarak dururken bir bardak su tabağa çarpıyor. Yeni saç kesimime uzun uzun baktıktan sonra, "Görüyorum ki meşgulumuşsun." diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, parmağımı gizli parçanın keskin kenarına sürme dürtüsüyle savaşıyorum.

Lombozların altındaki küçük masaya doğru yürüyor ve tepsiyi masanın üzerine bırakıyor. Sonra sandalyeyi çekip yüzünü ona dönecek şekilde çeviriyor ve kollarını arkada kavuşturup beklentiyle bana bakarak cüssesini koltuğa indiriyor.

Ben kıpırdamayınca başını yemek tepsisine doğru salladı. "Ye."

Pastırma kokusu ağzımı sulandırmaya başladı bile. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum, ama hiç misafir havamda değilim. Özellikle de onun arkadaşlığına.

Ayrıca tekrar dayak yiyecek havada değilim, bu yüzden bana söyleneni yapıyorum.

Tepsiyi alıyorum, yatağın kenarına oturuyorum, tepsiyi kucağıma koyuyorum ve yemeye başlıyorum. Parmaklarımla, çünkü çatal bıçak verilmemişti.

Killian onaylayarak homurdanıyor.

Bu piçi ellerimle öldürebilirim.

Boğazımdaki şişlik nedeniyle yutkunmak zorlaşıyor. Lokmalar arasında birkaç küçük yudum su içmek zorunda kalıyorum. Killian'ın sabit bakışlarının yoğunluğu rahatsızlığımı daha da kötüleştiriyor. Ona defolup gitmesini söylemek istiyorum -ve bu arada, cehennemin dibine kadar yolun var, seni acınası insan müsveddesi- ama dilimi ısırma ve zamanımı bekleme sanatında oldukça deneyimliyim.

Ben bir parça tereyağlı tost yerken, "Tabağının yanındaki beyaz tüpte arnika merhemi var" dedi.

Donuyorum. Arnica mı?

"Morarma için." Boynuma bakıyor. Yutkunurken adem elması sallanıyor. Çenesinde bir kas esniyor.

Bakışları benimkilere döndüğünde yüzümdeki şaşkın ifadeyi siliyor ve ağızımdaki tostu yutuyorum. Suyumdan dikkatli bir yudum daha alıp nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Sonunda sert bir "Teşekkür ederim" diyorum.

"Bir şey değil."

Kafam çok karıştı.

Tabağımdaki yemeğin geri kalanını bitirirken sessizce oturuyoruz. Buğday ekmeği, çırpılmış yumurta, dört parça domuz pastırması - hepsi Killian'ın sabit, şahin gibi bakışları altında bitiyor. Bitirdiğimde keten peçeteyle ellerimi ve ağızımı siliyorum, sonra tekrar tabağa koyuyorum.

Sonra dizlerime bakıp beklerim.

Bana bir daha vurmaya kalkarsa, boynunu keserim.

Tam sessizlik dayanılmaz bir hal almaya başlamışken Killian ayağa kalkıyor. Tepsiyi kucağımdan alırken bakışlarımı yere indiriyorum. Dönüyor ve uzaklaşıyor. Daha rahat nefes almaya başlıyorum ama geri döndüğünde kan dolaşımım duruyor.

Çenemi parmaklarının arasına alarak başımı kaldırıyor. Yanağımdaki morluğu inceliyor, gözleri ve yüzü okunmuyor. Sonra başımı diğer tarafa çeviriyor ve boynuma bakıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, irkilmiyorum, geri çekilmiyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Kehribara yakalanmış bir sinek.

"Acıdı mı?"

Öyle olduğunu biliyorsun, piç kurusu. Başımı neredeyse belli belirsiz sallıyorum ama o anlıyor.

"Dersini aldın o zaman?"

O kısık, hırıltılı sestten bir şey anlaşılmıyor ama bir teklif duyduğumda anlıyorum. Ondan nefret ediyorum ama yumruklarına karşı korunmasız bedenimin bir daha tekrarlanmayacağı anlamına geliyorsa kabul ederim.

"Evet."

Çenesindeki kas tekrar kayıyor. Nefes veriyor. Muhtemelen hayal görüyorum ama o sessiz nefes veriş rahatlamış gibi geliyor.

"Güzel. Cebindeki kırık vazo parçasını bana ver."

Yeterince hızlı uymadığımda, nazikçe ekliyor, "Sana iki kez söyletme."

Suçlu görünmemek için elimden geleni yaparak kristal parçasını çıkardım ve yumurtaların olduğu tabağın ortasındaki tepsiye koydum.

"Döndüğümde bu dağınıklık temizlenmiş olacak." Yerdeki parçalanmış vazoya bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Ve bir daha benden bir şey saklamaya çalışmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Neden bu kadar iyi davranıyor? "Evet."

Yüzümü inceliyor. İfademi uygun bir şekilde itaatkâr bulmuş olacak ki elini çenemin altından çekip başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor ve kapıyı sessizce arkasından kapatıyor.

Anahtar kilidin içinde dönüyor ve neyi kaçırdığımı merak ederek yalnız kalıyorum.

Birçok psikopat tanıdım ama böylesiyle hiç karşılaşmamıştım.

Kamarada televizyon, telefon ya da bilgisayar yok, okuyacak bir şey de yok, o yüzden yerdeki kristal parçalarını toplayıp çöp sepetine attıktan sonra yorgunluğa yenik düşüp uyuyorum.

Naz'ı hayal ediyorum. Beni güçlü kollarıyla tutup usulca "Hiç çocuk düşündün mü?" diye sormasını.

Uyandığımda yanaklarım ıslaktı.

Özür dilerim. Çok özür dilerim. Lütfen bunun için benden nefret etme.

Tam ayağa kalkarken kapı çalındı. Bu kez Killian girişini duyurma zahmetine girmiyor. Elinde katlanmış bir giysi demetiyle içeri girdi.

Yüzümü gördüğünde durdu. Dudakları inceldi. Kaşları gözlerinin üzerine iniyor.

Sanırım gözyaşlarım bana dayak attıracak, bu yüzden parmaklarımı hızla yanaklarımda gezdirerek kuruluyorum ve daha dik duruyorum. Başım saçlarım olmadan çok hafif ama aynı zamanda rahatsız edici bir şekilde çıplak hissediyor. Elimi gergin bir şekilde ensemden gezdiriyor, onun bir şey söylemesini bekliyorum. Hastalıklı küçük satranç oyunumuzda bir sonraki hamleyi bekliyorum.

Bir panter gibi sessiz, yavaşça yapılmamış yatağa doğru ilerliyor.

Bu kadar büyük bir adam nasıl bu kadar sessiz olabilir?

"Temizlen ve bunları giy." Kıyafetleri yatağın üzerine koydu, sonra dönüp bana baktı. "Sonra da ana güverteye gel."

Otomatik "Neden?" sorumu ısıyorum ve sadece başımı sallıyorum. Geldiği gibi sessizce çıkıyor ve kapıyı ardına kadar açık bırakıyor.

Boş koridora bakıyorum, rüzgârın, dalgaların ve kendi düzensiz kalp atışlarımdan sesinden başka bir şey duymuyorum. Bu bir çeşit test mi? Bilmiyorum ama tedirginim.

Belki de amaç budur. Beni tedirgin etmek. Tahmin etmemi sağlamak. Savunmamı düşürmek, böylece hata yaptığımda ve beni tekrar cezalandırmak "zorunda kaldığında" kurtulabilirim.

Yatak odasının kapısını kapatıyorum, sonra banyoya girip kapıyı kilitliyorum, ama bunun en yüzeysel savunma olduğunu biliyorum. Killian ve onun aptal şişkin kasları bir bilek hareketiyle onu kırabilir.

Duşun spreyi altında vücudumu sabunluyorum ve limon kokulu şampuanı kullanıyorum, sonra duruluyorum, suyu kapatıyorum ve kalın beyaz pamuklu bir havluyla kuruluyorum. Çekmecelerde tarak ya da fırça olmadığı için saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Kısa kesim bana yakışıyor, her ne kadar dağınık ve berbat olsa da.

Başka biri gibi görünüyorum. Daha önemli şeylere odaklandığı için güzel bir saç modeli gibi anlamsız şeylere vakti olmayan bir kadın gibi. Daha ölümcül şeylere.

"İntikam benimdir, diyor Tanrı," diyorum yansımama, gözlerimin parlamasını izleyerek. "Ama kimse ona yardım etmene izin verilmediğini söylemedi."

Aklıma şu anda aklımın tamamen yerinde olmayabileceği geliyor - fiziksel ve zihinsel travmanın birleşimi beni çılgına çevirmiş olabilir - ama bu düşünce beni garip bir şekilde etkilemiyor. Bu da muhtemelen beynimin tatile çıktığının ve zihinsel bir hiçlik diyarında olduğumun kanıtıdır, ancak her şey hakkında büyük bir meh hissediyorum.

Zaten gideceğim yerde akıl sağlığına gerek yok.

Giyiniyorum, çürüklerimin en kötüsüne arnika kremi sürüyorum ve yukarı çıkıyorum.

Gün ışığında yataın gerçekten ne kadar lüks olduğunu görebiliyorum. Cilalı ahşap, pırıl pırıl aynalar ve beyaz deri mobilyalar, zevkli yağlı boya tablolar ve sanat eserleriyle vurgulanıyor. Kavisli bir cam merdivenden yukarı doğru kıvrılıyorum ve kendimi bir tarafında medya odası ve oturma alanı, diğer tarafında ise büyük bir açık güneşlenme güvertesi bulunan geniş bir ana salonda buluyorum.

Dışarıda bir şezlongda, elinde bir kadeh şampanya ile güneşin tadını çıkaran Raphael oturuyor. Tepeden tırnağa bembeyaz keten giysiler içinde. Yüzü yukarı kalkık, gözleri kapalı ve diğer tüm açılardan son derece rahat görünse de, kaşlarının arasında tatsız bir şey düşünüyormuş gibi bir çatıklık var.

Orada durduğumu hissetmiş olmalı, çünkü başını çevirip gözlerini açtı. Beni gördüğünde, sanki tokat yemiş gibi kaskatı kesiliyor ve yüzü bembeyaz oluyor.

"Günaydın," diyorum merdivenin başındaki yerimden kıpırdamadan. "Birimizin eğlenmesine sevindim."

Dehşet ifadesini gizleyemeyerek ayağa kalkar. Elindeki şampanya kadehi titriyor. Yavaşça ana kabine doğru yürüyor, görünüşümden o kadar etkilenmiş ki

Dün geceki tüm o çığlıkların ne hakkında olduğunu düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ve Killian'ın vermeyi uygun gördüğü herhangi bir "cezanın" neye benzeyeceğini tahmin ediyordu.

Her neyse, kesinlikle bu değildi. Adam bayılacak gibi görünüyor.

"Canım," diyor belli belirsiz. Solgun ve sarsılmış bir halde benden birkaç adım ötede durdu ve bir elini boğazına götürdü. "Ah canım benim. Sana ne yaptı böyle?"

"Sanırım onun işi."

Ağzını açıyor, kapatıyor, yutkunuyor. Devasa bir irade çabası gibi görünen bir şeyle, kısık bir gülümseme üretiyor. "Evet. Elbette." Titrek bir eliyle gömleğinin önünü düzeltiyor. Solumuzdaki aynalı konsolun üzerinde duran şampanya şişeli buz kovalarını fark edince yüzü aydınlanıyor.

"Şampanya ister misiniz?"

Gözlerimi kısıyorum. Neler oluyor burada? Neden bu kadar garip davranıyor? "Hayır."

Cevabımın onu bardağını doldurmaktan alıkoymasına izin vermiyor. Sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olacağını umuyormuş gibi bir dikişte içiyor.

Sinirlerden bahsetmişken, benimkiler sezgiyle şarkı söylüyor. Killian'ı görmeden ya da duymadan önce hissediyorum. Arkamdan yaklaşan karanlık bir varlık, tüm baskısı ve güçlü yoğunluğu, ilerleyen bir fırtına kadar elektrikli.

Geçerken kolu benimkine değişiyor ve ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor.

Raphael'e doğru soğuk bir bakış fırlatıyor, sonra birkaç adım ötede durup kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana bakıyor.

Çarmıha gerilmiş gibi hissediyorum.

Yere bakıyorum, kalbim göğsümde tekmelenmiş bir kutu gibi çarpıyor.

"Bu renk sana çok yakışmış."

Sesi gırtlaktan gelen bir homurtuya benziyor. Cevap vermekte tereddüt ediyorum, bunun bir tür test olabileceğini tekrar hissediyorum. Bana bıraktığı kıyafeti giyiyorum, tereyağı sarısı yumuşak jarse örgüden bir elbise, belden kuşakla bağlanmış. Basit bir şey, sahile yapacağınız rahat bir hafta sonu kaçamağı için yanınıza alacağınız türden bir elbise. Aynı zamanda mükemmel bir uyum sağlıyor, ilginç bulduğum bir gerçek.

Bu Dimitri'nin benim için seçeceği kıyafet tarzı değil. Tercih ettiği renk de değil. Beni mücevher tonlarında -safir, zümrüt, yakut- ve couture olarak tercih ederdi. Elleriyle parçalara ayırmaktan çok hoşlandığı özenli, pahalı şekerlemeler.

Giydiklerimi paçavra olarak görürdü. Aslında daha çok Cozumel'de giymek için seçtiğim kıyafetlere benziyor. Hafif, havadar ve ultra az bakım gerektiren, sıcak iklimler ve seyahat çantasına doldurmak için yapılmış.

Kimin aldığını merak ediyorum, çünkü kimin almadığını zaten biliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, hâlâ yere bakarak. Sonra, dikkatlice: "Ben de beğendim."

Sessizlik. Kafamı kaldırdığımda Killian'ın gözleri alev alev yanıyordu.

Yüz ifadesi ağzımın kurummasına neden oluyor. "Arnika kullandın mı?"

Başımı salladığımda dudaklarını yalıyor. "Aferin kızıma."

Raphael, Killian'a sert bir bakış attıktan sonra boğazını temizler. "Canım, öğle yemeği hazırlanırken güneşlenme güvertesinde oturmaz mısın?"

Bunun bir zevk gezisi olmadığına dair bir şeyler söylemek istiyorum ama Killian'ın garip yoğun enerjisi her yerde zonklarken buna karşı çıkmaya karar veriyorum. Bunun yerine ilkel ve düzgün davranacağım ve kulaklarımı açık tutarak ne tür bir tuhaflık olduğuna dair herhangi bir ipucu bulup bulamayacağımı göreceğim.

Dün gece, Raphael'in sorumlu olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise vitrin süsü olduğunu düşünüyorum.

Sanırım burada patron Killian, ama benim bunu bilmemem gerekiyor.

Bu da bana başka neleri bilmemem gerektiğini merak ettiriyor.
Ve bu ikisinin başka ne sakladığını.

DÖRT

NAZ

Tabby'yi Metrix'in operasyonlarının merkezi olan savaş odasında buluyorum. Büyük siyah bir konferans masası mekanın merkezine hakim. İki duvar dünyanın dört bir yanından çeşitli uydu ve video görüntülerini gösteren büyük ekranlarla kaplı. Ekranların altındaki zeminde, kulaklıklar ve siyah kargo pantolon, siyah tişört ve siyah savaş botlarından oluşan standart Metrix iş üniforması giyen operatörler, renkli düğmeler ve anahtarlarla dolu konsolları yönetiyor.

Hepsinin belinde Glock yarı otomatik tabancalar var.

Atkuyruğu saçları, minik deri mini eteği ve sıcak pembe tişörtüyle belirgin bir şekilde yersiz görünen Tabby, odanın neredeyse üçüncü duvarının tamamını kaplayan daha büyük bir ekranı çalıştıran başka bir konsolun önünde oturuyor. Yaklaştığımda dönmüyor ama omzunun üzerinden, "Bana bir saniye ver. Daha yeni başladım."

Sandalyesinin arkasında durarak parmaklarının klavye üzerinde şimşek hızıyla hareket edişini izliyorum. Ekrandaki düzinelerce dosya ve alt dosyadan oluşan dizin ağacına bakılırsa, çoktan hack'lediği harici bir bilgisayar sisteminin kök dizini olduğunu varsaydığım bir arka plan görüntüsünün üstünde, büyük ekranda birkaç pencere açılıyor. Parmakları hareket etmeye devam ediyor. Bir

Birkaç saniye sonra başka bir pencere açılır, bu pencerede gece vakti bir limanın geniş açılı bir resmi vardır.

"Düşündüğüm şey bu mu?"

"Eğer bunun New York Liman İdaresi'nin bu sabah limandaki güvenlik kameralarından kaydettiği video görüntüleri olduğunu düşünüyorsanız, o zaman evet. Bu sizin düşündüğünüz şey."

Limana yerleştirilmiş farklı kameralardan çekildiği belli olan çeşitli açılardan görüntülere erişmesini hayranlıkla izliyorum. Tüm ekranlardaki zaman damgasında bugünün tarihi ve 00:01 yazıyor. Gece yarısından bir dakika sonra. Sonra her görüntü hızlanmaya başlıyor.

"Durun, gemilerin gövde tanımlayıcılarını göremeyecek kadar hızlı gidiyorsunuz."

"Bunun için endişelenmeyin. Sadece beyaz elbiseli bir kadın için gözlerini dört aç. Eğer Eva buradaysa -onu son gördüğümünden beri kıyafetlerini değiştirmediğini varsayarsak- bir işaret feneri gibi göze çarpacaktır. Onu gördüğümüzde, doğru gemiye kadar takip edebiliriz."

"Ah. Doğru." Bunu düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Bunun boşuna bir çaba olduğuna ve Eva'nın rıhtıma gittiği konusunda yanıldığıma ikna olana kadar uzun bir süre sessizlik içinde hızlandırılmış video yayınlarını izliyoruz. Ama sonra karanlık bir ekranın köşesinde beyaz bir parıltı görüyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. "İşte orada!" Bağırarak işaret ediyorum.

Tabby bir düğmeye basar. Video durur. Kadranı kullanarak yayını yavaşça geri sarıyor ve bir kadının geriye doğru yürüdüğünü, başını öne eğdiğini ve kollarını vücuduna dolayarak böylesine soğuk ve puslu bir geceye uygun kıyafetleri olmadığı için hissettiği üşümeyi engellemeye çalıştığını görüyoruz.

Kısa kollu beyaz pamuklu elbiseler sıcak tutmak için iyi değildir.

Ben Eva.

Beni çarpan duygu seli çok güçlü. Kıpırdamadan durmaktan ve bir süre derin derin nefes almaktan başka bir şey yapamıyorum.

güçlü bir adrenalın patlamasının vücudumda roketler gibi patladığı, her siniri ateşe verdiği an.

Connor yanıma geliyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Çok uzun sürmedi."

Bir kedi kadar esnek olan Tabby kollarını başının üzerinde uzatıyor. "Kız gücü her şeyi turbo moduna geçirir."

"Oynat şunu," diyorum sesimde çakıl taşlarıyla. "Bakalım nereye gitmiş."

Tabby parmağıyla başka bir düğmeye dokunuyor ve video canlanıyor. Üçümüz sessizce Eva'nın liman kenarındaki geniş ana patikadan aşağıya doğru aceleyle inişini, sonra da iskelelerden birine dönüşünü izliyoruz. Varış noktasından emin değil gibi görünüyor, yoluna devam etmeden önce yanaşmış bir gemiye gözlerini kısarak bakmak için sık sık duruyor.

"Ne yapıyor?" diye soruyor Connor. "Bir bağlantı bulmaya mı çalışıyor?"

"Nereye gittiğini biliyor gibi görünmüyor," diye öneriyor Tabby.

Eva tekrar durduğunda, ne olduğunu anladım. "Gemilerin isimlerine bakıyor."

"Eğer durum buysa, gemiyi görerek tanımıyor demektir." Connor yan gözle bana baktı. "Dimitri'ninkilerden biri değil."

Yine bu. "Yani onu alması için başka birini gönderdi."

Tabby, "Kime ait olursa olsun, Eva onu buldu." diyor.

Connor ve ben dikkatimizi tekrar ekrana verip Eva'nın büyük, siyah bir yelkenlinin iskelesine çıkışını izliyoruz. Yelkenli yat demek daha doğru olur. Görüntü grenli ama geminin büyüklüğü, etrafına demirlemiş gemileri nasıl cüceleştirdiğinden belli oluyor.

Bana her türlü yanlış çağrıştıran dalgalı siyah yelkenlerden ürkmemeye çalışıyorum. "Daha iyi bir açığı yakalayabilir misin? İsmi görebilmemiz için daha yakın bir şey?"

"Bekle."

Yakınlaştırmaya çalışır ama görüntü kalitesi yeterince iyi değildir. Gövde piksellerden oluşan büyük bir bulanıklığa dönüşüyor. Sonra

Tabby bir sonraki en yakın kamerayı bulmaya çalışırken ekranlar görüntü değiştiriyor, parmakları klavye üzerinde hızla hareket ederken birinden diğerine geçiyor.

Bir sonraki kamera bir elektrik direğine ya da başka bir yüksek nesneye monte edilmiş olmalı, çünkü şimdi siyah geminin ön güvertesine bakıyoruz. Üç kişi bir arada duruyor. Ses yok, bu yüzden ne konuşulduğunu duymanın bir yolu yok, ama aniden insanlardan biri - koyu renk bir takım elbise giyen gümüş saçlı bir adam - dönüyor ve ana kamarada kayboluyor. Geriye kalan iki kişi Eva ve ilkinden çok daha iri olan başka bir adam. Onun hakkında kötü bir his edinmek için cüssesi, duruşu ve kollarını kaplayan dövmelerden başka bir şey görmeme gerek yok.

Sonra uzanıp Eva'yı boğazından yakalıyor ve kötü hislerim yakıcı bir öfkeye dönüşüyor.

Öfke kükremem o kadar yüksek ki odadaki herkes işini gücünü bırakıp bana bakıyor.

"Onu öldüreceğim!" İki yumruğumu da Tabby'nin klavyesinin yanındaki konsola vuruyorum. Sonra adam Eva'yı dizlerinin üzerine çöktürüp saçlarından tutarak kabine sürüklediğinde, Eva çaresizce kıvranıp adamın pençesine tekmeler savururken, öyle bir öfke çılgılığı atıyorum ki, vücudumdaki tüm ana arterlerin bu basınç altında patlayacağından eminim.

Nefesimin kesilmesi dışında oda tamamen sessiz. Sonra Tabby sandalyesinde dönüp bana baktı.

"Güzel," diyor sakince. "Onu çıkardın. Şimdi kapakları indir, asker. Eva'nın da bizim de sana en iyi şekilde ihtiyacımız var."

Dönerek uzaklaşıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Sonra bir şeyler yapmak için adım atmaya başlıyorum.

Hareket etmeye devam etmezsem, bir şeyleri öldürebilirim.

"Bu açılardan hiçbirinden o geminin adını göremiyorum, bu yüzden liman kayıtlarını ve deniz trafiği uydusunu kontrol edeceğim ve elimizde ne olduğuna bakacağım. Birkaç dakika daha sürecek."

Duvarlarda yankılanan o gürültülü, öfkeli ses benden geliyor.

Connor ben odanın içinde bir tur attıktan sonra tekrar geri dönerken sabit bakışlarla beni izliyor.

Nasıl gitmiş olabilir? Onu güvende tutacağıma güvenmedi mi? Ya da Dimitri'yi kendim halledeceğime? Bunun beni öldüreceğini bilmiyor muydu?

Kahretsin, o herif onu içeri sürükledikten sonra ne yaptı?

Öfkeliyim, panikliyorum ve şoktayım. Ayrıca kırılan bacağım ve ciğerlerime her ne oluyorsa ondan dolayı oldukça fazla fiziksel acı çekiyorum. Beyin sarsıntısı geçirdiğime de eminim, çünkü kafam sanki bir pislik matkapla vuruyormuş gibi zonkluyor.

Eva. Eva, neden?

Connor düşünceli bir şekilde, "Bu hiç mantıklı gelmedi." diyor.

Göğsümden bir hırıltı daha koptu. O kadar öfkeliyim ki konuşma gücüm bir anlığına beni terk etti.

"Eğer o adamlar Dimitri'nin adamıysa, ona böyle davranmazlar. Patron o. Kız onun malı" -bana doğru özür dileyen bir bakış fırlattı- "ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorlar. Patronun malına zarar veremezsin."

Dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. "Onlar haydut, Connor.

Suçlular. Onların bizimki gibi bir onur kuralları yok."

"Hayır, bizimki gibi değil, ama her suç örgütünün bir hiyerarşisi vardır ve Dimitri Ivanov onunkinde merdivenin en üstündedir. Onun için çalışan adamlar, çizginin dışına çıktıklarında onları tereddüt etmeden öldüreceğini bilirler. Ve bu"-video ekranını işaret ediyor-"kesinlikle çizginin dışındaydı."

Volta atmayı bırakıp ona bakıyorum.

"Ama eğer Dimitri'nin adamları olmasalardı -daha önce de söylediğim gibi, eğer arkadaş olsalardı, onun B ya da C planı olsalardı- ona da böyle davranmazlardı." Bir an duraksıyor, siyah gözleri benimkileri delip geçiyor. "Peki Dimitri'nin adamları değillerse ve onun da değillerse, kim bunlar?"

"On saniyelik bir videoya dayanarak yaptığınız bu büyük bir sıçrama."

"Korkunç derecede iyi içgüdüleri var," diyor Tabby omzunun üzerinden. "Ürkütücü derecede korkutucu. Ve ona tamamen katılıyorum. Dimitri'nin maaş bordrosundaki hiç kimse böyle bir şey yapmaya cesaret edemez. Adamın psikopat olarak ünlenmesinin iyi bir sebebi var."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki odadaki herkesin duyabileceğini düşünüyorum. Yemin ederim, bu şey beni öldürecek. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Connor spekülatif bakışlarını tekrar ekrana çevirir. "Oyunda başka bir oyuncumuz daha olduğunu düşünüyorum."

Üzerimde önce soğuk, sonra sıcaklık belirliyor. "Tabby, bul şu lanet gemiyi."

"Bu komik bir şey." Sandalyesinde dönüyor ve önce Connor'a, sonra bana bakıyor. "Deniz uydusunda çözülmemiş bir DNS var. Port kayıtları da 404 hatası veriyor."

"Tabby. Tanrı aşkına. İngilizce konuş."

"Her iki sistemin de çöktüğünü söylüyor," diyor Connor.

"Ve kazara değil. İkisi de aynı küçük ve zarif kötü amaçlı yazılım tarafından yok edildi."

Bu bok gittikçe daha iyi oluyor. "Birileri takip edilmediklerinden emin olmak istemiş."

Tabby başını sallar. "Akıllı biri."

"Liman İdaresi güvenlik kayıtlarını silmeyi unuttularsa yeterince zeki değiller demektir." Nefes veriyorum ve dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Tamam, o zaman liman kameralarındaki tüm görüntüleri incelememiz ve Eva'nın bindiği geminin adının yeterince net bir görüntüsünü elde etmeyi ummamız gerekiyor."

Tabby'nin kahkahasıyla kesiliyorum. "Komik olan ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Öylesin, asker. Eğer o geminin adını bulmak için saatlerce güvenlik kayıtlarını incelemek istiyorsan, keyfine bak. Ya da bana beş dakika ver, sana söyleyeyim."

"Ne? Nasıl? Az önce iki sistemin de çöktüğünü söylediniz!"

Küçük ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş. "Dürüst olmak gerekirse, penisli insanların herhangi bir şeyden nasıl sorumlu olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Yüzünü konsola dönüyor ve klavyeye dokunmaya başlıyor.

Birkaç dakika sonra limanın uydu görüntüsü ekranda belirdiğinde, inanamayarak başımı sallıyorum. "Anlamıyorum."

Connor kıkırdar. "Kulübe katıl, kardeşim."

Tabby alay ediyor. "Ne yani, dünyanın yörüngesinde her an sadece bir uydu mu var sanıyorsun? Ahbap. Uzayda o kadar çok donanım var ki, gezegenin etrafında dönen metal bir asteroit alanı gibi." Tap, tap, tap. "Sadece iki bin kadar çalışır durumda. Bakalım NASA'nın elinde bizim için ne varmış."

Connor'a bakıyorum. "Bununla yaşarken hayatın için hiç korkuyor musun?"

Ciddi bir şekilde cevap veriyor, "Sadece her gün."

"İşte gidiyoruz çocuklar. Büyük siyah yelkenli sıfır karanlık otuzda limandan ayrılıyor."

"Bu lanet şeyin adını yukarıdan nasıl göreceğiz?"

Tabby tekrar iç çeker, nefesinin altında bir şeyler mırıldanır, sonra da vurma hareketini yapar. Sonra gülümseyerek sandalyesine geri oturuyor. "Bir bebekten şeker almak gibi."

Görüntü açılıyor, yakınlaşıyor ve netleşiyor, kış yatırması boyunca beyaz arkadan aydınlatılmış yazıları ortaya çıkarıyor.

"Gümüş Gölge çok güzel bir kız," diyor Tabby.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor ve topuklarımda üzerinde dönerken zihnim çoktan ileriye doğru sıçırıyor. "Kime ait olduğunu ve nereye gittiğini bul ve bana her şeyi gönder."

Tabby homurdanıyor, "Oh, şimdi bana inancı var."

"Naz, nereye gidiyorsun?" diye bağırıyor Connor arkamdan.

Kapıdan çıkarken ona cevap veriyorum. "Yakalamam gereken bir gölge var."

BEŞ

EVA

Raphael, Killian ve ben geminin arka güvertesindeki güneşliğin altındaki bir masada otururken, üniformalı sessiz bir mürettebat bize öğle yemeği servisi yapıyor.

Morarmış görüntüm onları endişelendiriyorsa da bundan bahsetmiyorlar. İki adam ve bir kadın et, peynir ve meyve tabaklarını verimli bir şekilde yerleştirirken, kristal kadehlere köpüklü su doldururken ve keten peçeteleri kucağımıza sererken bakışlarını asla benimkilere kaldırmıyorlar.

Tüm bunlar olurken, Killian

Ben

. Ve Raphael onu izliyor.

Göz ucuyla, belli etmemeye çalışarak

Belli ama yine de izliyor. Gördüklerinden hoşlanmadığı, dudaklarını büzmesinden ve kaşlarının arasındaki çatıklıktan belli oluyor.

Mürettebatın dişisi, yirmili yaşlarının başında, uzun kirpikli kahverengi gözleri olan ince yapılı Afro-Amerikan bir kızdı.

-Yemeğimin yanında bir kadeh şarap içmek isteyip istemediğimi sordu. "Hayır, teşekkür ederim."

Killian, "Bir Chardonnay alacak." diye emrediyor.

Raphael ona hançer gibi bakıyor. İlginç. Ne olacağını görmek için şansımı zorlamaya karar verdim. Burada bir güç mücadelesi yaşanıyor ve ikisi arasındaki sürtüşme bana avantaj sağlayabilir.

En uysal sesimi kullanarak, "Kırmızıyı tercih ederim," diye mırıldanıyorum. Kirpiklerimi kaldırıyorum ve Killian'ın bakışlarını rahat olduğundan daha uzun süre tutuyorum. "Eğer sakıncası yoksa, elbette."

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme var ama bu daha önce gördüğüm şeytani gülümseme değil. Bu çok daha samimi, daha yumuşak ve karanlık, tehlikeli arzulara işaret ediyor. "Dikkatli ol. Bana böyle bakmaya devam edersen benden hoşlandığını düşüneceğim."

Boynundan başlayıp yukarı doğru hızla hareket eden bir dalgayla Raphael'in yüzü kızarır. "Bu kadar yeter," diye tersliyor.

Killian hala bana sabit bir şekilde bakarak, "Yeterli olduğunda söylerim. Sen ne düşünüyorsun Eva? Yeterince içtim mi?"

Neler olduğunu tam olarak anlamıyorum ama Killian'ın emir almaya değil emir vermeye alışkın olduğunu kesin olarak biliyorum. Başta düşündüğüm gibi bir ayakçıyla uğraşmıyorum.

Bir alfayla uğraşıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve onu yeni bir ilgiyle inceliyorum. Güzel Afro-Amerikan kız yanımda kıpırdamadan duruyor, gözlerini indirmiş, sessizce talimatları bekliyor. İyi eğitilmiş.

Tıpkı bir zamanlar olduğum gibi.

"Dürüstçe konuşmak için izin mi?"

Killian'ın gülümsemesi derinleşiyor. Onu eğlendirdim. Bana krallara layık bir baş selamı veriyor.

"Hayır, yeterince içtiğini sanmıyorum. Henüz gerçekten başladığını bile sanmıyorum. Aslına bakarsanız, bence yeteri kadar içtiğinizde, güneşi engelleyecek kadar yüksek bir ceset yığınının üzerinde tek başınıza duruyor olacaksınız."

Eğilip gümüş tabaktan bir parça Havarti peyniri seçiyorum. Sonra kıza diyorum ki, "Aslında bir bardak rom istiyorum, lütfen. Varsa Mount Gay. Bir dilim misket limonu ve buzsuz olsun."

Killian'a bir bakış atar. Gülümsemesi hâlâ yerinde. Başını sallayıp içki seçimime izin verip gitmesine izin verirken ona bir bakış bile atmıyor.

Raphael felç geçirmenin eşiğinde gibi görünüyor. Konuşmanın gidişatından duyduğu dehşeti bastırmak için uzun bir soda içiyor.

Sakince, "İkinizin gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama beni kaçırdığınızı öğrendiğinde Dimitri ikinizi de öldürecek," demeden önce ekibin gitmesini bekliyorum.

Raphael'in ağzından su fışkırıyor, havaya ve çeşitli et ve peynirlerin üzerine ince bir sis püskürtüyor. Killian ve ben masanın karşısında birbirimize bakarken o öksürük krizine giriyor.

Karanlıkta bir atıştı, ama lanet olsun hedefini vurdu. Dimitri onları benim için göndermedi. Geriye kalan tek soru kimin ve neden gönderdiği. Ve -bunu sonra düşüneceğim- benim için tam olarak ne planladıkları.

"Bu benim fikrim değildi!" diye soluk soluğa kaldı Raphael. "İnanmak zorundasın-"

"Bir kelime daha edersen," dedi Killian yumuşak bir sesle, "dilini keserim."

Komik bir yutkunmayla Raphael susar.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş ve tüm sinir uçlarım çılgık atarken Killian'a bakıyorum. Uzun bir süre düşünceli bir sessizlik içinde beni inceliyor, parmaklarını yavaş ve sabit bir tempoyla masaya vuruyor. Her parmak ekleminde bir dövme var. Baş harfler. Çiçekler. Kafatasına saplanmış bir bıçak.

Sonunda şöyle der: "Sevgili aşkının seni savaş başlatacak kadar önemseydiğini mi sanıyorsun?"

"Onun benim sevgilim olduğunu hiç söylemedim," diye çıktım, beni bu kadar kötü ve uzun süre taciz eden bir adama değer verdiğimi düşünebilecekleri fikrinden öğrenerek.

Killian öne doğru eğiliyor ve kollarını masaya dayıyor. Güneş ışığında zengin ela rengine bürünen gözleri lazer şiddetiyle benimkilere odaklanıyor. "Onu sevmediğini mi söylüyorsun?"

Öfke, ağzımın normalde kullanmayacağı sözcükleri oluşturmaya neden oluyor. "Bu senin için ne fark eder ki?"

Çenesi sertleşir. "Beni test etme."

"Neden, beni tekrar döveceğin için mi? Şahsen ben bunun sadece hakimiyet kurmak, beni güzelce korkutmak ve böylece daha kolay idare edilebilir hale getirmek için olduğunu düşünüyorum."

Sesi o kadar alçalıyor ki neredeyse deniz melteminde şaklayan yelkenlerin sesinde kayboluyor. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerimin korkudan kafamın içine yuvarlanacağından yüzde 90 emin olmama rağmen göz temasını kesmeyi reddediyorum. "Sanırım bu konuda kendini kötü hissettin."

"Canım," diye fısıldıyor Raphael, kaskatı kesilmiş ve bembeyaz kesilmiş yanımda. "Lütfen yapma."

Gerçeğe ulaşmak için en iyi şansımın o olduğunu fark ettim. Killian çok dengeli, çok akıllı, çok kontrollü. Asla bir şey açığa çıkarmayacak.

Ancak ne yazık ki, Raphael kırılmadan önce işlerin çirkinleşmesi gerekecek.

Killian hesabımı gördü. Gözlerinde ölümcül bir yumuşaklık ve şiddet parıltısıyla, "Bir sonraki kelimelerini dikkatli seç. Çünkü tanıştığımızda yalan söyledim."

Nabzım derimin altında hızlı ve zayıf bir şekilde atıyor. Sinirle dudaklarımı ıslatıyorum. "Ne hakkında yalan söyledin?"

Gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Ölüm ya da penetrasyonla ilgili kurallar hakkında. Aslında hiçbir kural yok."

Kalbimin vahşi ve acı dolu atışını hissediyorum.

Ölümcül bir yanlış hesaplama yaptım. Killian'ın planı ne olursa olsun, benim rolüm tek kullanımlık.

Ben harcanabilirim.

Kız romumla geri döndü. Tabağımın yanına koyduğu anda Raphael sanki çölde on yıl geçirmiş gibi romun üzerine atlıyor. Hepsini bir dikişte yutuyor.

"Çok özür dilerim efendim," diyor kız. "Sizin de bir tane istediğinizi fark etmemiştim."

Killian ona, "Bize şeyeyi getir. İçimden bir ses ona ihtiyacı olacağını söylüyor." Aniden ayağa kalkar, bakışları öldürücüdür.

ve bana odaklandı.

Kalbim hızla çarparak ayağa fırlıyorum ve sandalyemi deviriyorum. Bir takırtıyla güverteye düştü.

Killian hamle yapıyor.

O hızlı ama ben daha hızlıyım. Yarım düzine uzun, koşar adımla güvertenin kenarına ulaştım. Küpeştenin üzerine atlayıp kendimi aşağıya fırlatmak hiç de zor olmadı.

Bir taş gibi düşüyorum, elbisemin eteği yüzümün üzerinde dönüyor, böylece dünya sapsarı oluyor.

Okyanus beni buz gibi, acımasız bir tokat gibi karşılıyor, içine dalıp batarken nefesimi ciğerlerimden çekmeye zorluyor. Bir süre sonra nefes nefese kalıp öksürerek yüzeye çıkıyorum, sonra bacaklarımı tekmeleyip yüzmeye başlıyorum.

Ama gidecek hiçbir yer yok. Atlantik'te bir yerdeyiz ve hiçbir yönde kara görünmüyor. Güneş ışığına rağmen deniz karanlık ve dondurucu ve büyük olasılıkla köpekbalıklarıyla dolu.

Ama Killian'ın beni tekrar ele geçirmesine izin vermektense boğulmayı ya da parçalara ayrılıp canlı canlı yenmeyi tercih ederim, bu yüzden beyaz şapkalı dalgaları aşarak ve gözlerimi ıssız mavi ufka dikerek ilerliyorum.

Bir süre sonra, bir motorun uğultusu nefes alış verişlerimin sesini bastırıyor. Yaklaşık on metre ötede küçük bir tekne yanaşır ve yavaşlar. Bu, üniformalı mürettebattan biri tarafından kullanılan Gümüş Gölge'ye ait bir tekne.

Kenardan bana bakan Killian kollarını kavuşturmuş, kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

Yüzmeye devam ediyorum ve onu görmezden geliyorum.

Uzun bir süre boyunca beni izlemekten başka bir şey yapmadı. Gemi yavaşça ilerliyor, ben yüzerken tempo tutuyor, asla öne geçmiyor ya da geride kalmıyor, sadece dengede kalıyor. Nefesimi tutmak ve suya basmak için durduğumda, motoru kesiyorlar ve sessizce yüzüyorlar. Tekrar yüzmeye başladığımda, motor yeniden çalışıyor.

Ve Killian hala beni izliyor, yemek için pusuya yatmış bir avcı gibi sabırlı.

Çok geçmeden yorgunluktan ölmek üzereydim. İlk adrenalin dalgası tükendi ve tüm kaslarım titriyor ve ağrıyor. Deniz dalgalı ve su buz gibi. Hipotermiye girmeden ve bilincimi kaybetmeden önce sadece birkaç dakikam kaldığını biliyorum.

Naz.

Yanlışlıkla bir ağız dolusu acı su içime çekiyorum ve nefesimi tutamayacak kadar öksürüyorum. Gözlerim yanıyor, bacaklarıma fena halde kramp giriyor ve sanırım bu da dışarı çıkmak için iyi bir yol.

Emin olun, bundan çok daha kötü ölümlerle karşılaştım.

Başımı gökyüzüne doğru eğiyorum ve güneşin beni kör etmesine izin veriyorum. Aldığım bir sonraki nefesin tamamı su ve Tanrım, nasıl da yakıyor.

Naz. Teşekkür ederim. Sonunda her şeye değdin.

Bir çift güçlü el tarafından denizden çekilip çıkarıldım ve beni geminin kenarından çekip şiddetli bir şekilde hırıltılı bir şekilde yere fırlattılar.

"İnatçı," diye mırıldanıyor Killian, gölgeler saçan bir dev gibi üzerimde belirirken.

Öksürmeyi durduramıyorum ve göremiyorum. Burun deliklerimden ve ağızımdan su akıyor. Tüm vücudum tekrar tekrar kabarıyor, içgüdüsel olarak ciğerlerimdeki suyun geri kalanını dışarı atmaya çalışıyorum.

Killian sırtıma vuruyor. Cezalandırıcı derecede sert, çünkü bu onun varsayılan ayarı.

Bir ağız dolusu su tükürdüm. Sonunda nefes alabilene kadar sırtıma defalarca vuruyor, nefes nefese kalıyorum. Sonra beni karnımın üzerine itiyor ve o kadar güzel bir dilde başka bir şey söylüyor ki müzik gibi geliyor. Ses tonu kızgın ve muhtemelen bir küfür olmasına rağmen, kelimeler taşların üzerinden akan su kadar yumuşak ve güzel geliyor.

"A chonách san ort!"

Acımasız metal zemine sığınıp bir top gibi kıvrılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kontrolsüzce titriyorum. Benim

dişler gıcırıyor. Dizel yakıt kokusu burnumu yakıyor.

Sersemlemiş ya da bilincimi kaybetmiş olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, bileklerimden tutularak tekmeden dışarı çekildiğim. Yataın yan tarafındaki bir açıklığın içindeki bir platformun üzerindeyiz. Ayaklarım güverteye değır değmez ellerim ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Bacaklarım beni ayakta tutamayacak kadar lastik gibiydi.

Killian beni kollarının arasına aldı.

Ben sertleşince, "Kıyırdama yoksa seni boğarım." dedi.

Karşı koyamayacak kadar bitkin bir halde gözlerimi kapatıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Önce ben seni boğarsam olmaz."

Tepkisi sözsüz bir ses. Öfke homurtusu mu yoksa kıyırdama mı anlayamıyorum.

Odama varana kadar geminin koridorlarında hızlı ve sessiz bir şekilde ilerliyoruz. Killian yatağın kenarında durup beni ayağı kaldırıyor ve elleriyle omuzlarımdan kavrayarak beni sabitliyor.

"Elbiseyi çıkar."

Dehşet içinde geri çekiliyorum, zayıf uzuvlarım, beni hızlı ve güçlü bir şekilde sarsarak başımı bir dalın ucundaki yaprak gibi döndürmeden önce onu kavramaya yetecek kadar güç buluyor.

Yüzünü benimkine yaklaştıyor ve yavaşça, "Çıkar şunu. Bir daha söyletme bana."

Tısıyorum, "Bana tecavüz etmeni kolaylaştırmak için gönüllü olmam için beni öldürmen gerekecek."

Her kelimeyi telaffuz ederek ama sesini yükseltmeden ya da mükemmel kontrolünü kaybetmeden şöyle diyor: "Tecavüz bana yakışmaz. Ama cinayet değil."

Oda eğiliyor. Düşünemiyorum. Kaçamayacak kadar güçsüzüm ve tüm mücadelem tükendi.

Birdenbire tek istediğim her şeyin bitmesi oldu.

"Komik, Ölüm'ün Galce konuşabileceğini hiç düşünmemiştim." Gözleri buz gibi oldu. "Bana inanmıyor musun?"

"Oh, sana inanıyorum. Sadece umurumda değil. Uğruna yaşamaya değecek tek şey geride kaldı."

Killian kaşlarını çatarak başını eğiyor. "Arkanda mı? Sen neden bahsediyorsun? Dimitri-"

"Hayatımın yedi yılını alan bir canavar," diyorum, sesim saf nefretle ığ. Bekle, oda neden kararıyor?

Bacaklarım tutmuyor. Onun pençesinde gevşiıyorum. Başım geriye dşiüyor ve göz kapaklarım kapanıyor.

Hatırladığım son şey Killian'ın gözleri, sert ve spekülatif, daralmış ve karanlık ve bariz bir kafa karışıklığıyla gölgelenmiş.

ALTI

NAZ

Ön kapiya yöneliyorum, ama Connor ben daha koridorun yarısına bile gelmeden bana yetişiyor.

"Dayan!" Uzanıp omzumu kavradı. "Nasir, bekle bir dakika. Bir plan yapmamız lazım!"

Elini silkiyorum ama cevap verirken ona bakacak kadar uzun süre duruyorum. "Plana göre Eva'yı alacağım. Bum. İşte lanet plan."

İki elini de teslimiyetçi bir hareketle kaldırıyor. "Burada aynı taraftayız."

O haklı. Aynı taraftayız. Ve ben her türlü seğirmeyi ve mantıksızlığı yapıyorum, ama o büyük dövmeli orospu çocuğunun ellerini Eva'nın ince boğazına doladığı görüntüsünden kurtulamıyorum.

Kalbini göğsünden söküp hala atarken yiyeceğim.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, sonra parmaklarımı enseme birleştiriyorum ve orada durup burun deliklerimden sertçe nefes alıyorum ve bacağımdaki ağrıları görmezden gelmeye çalışıyorum. Ve göğsümün etrafında hızla sıkılaştıran çelik bandı. Ve çoktan geç kalmış olabileceğime dair o korkunç hissi.

Benim tatlı, yumuşak, güzel kızım kötü yaralanabilir. Ya da daha kötüsü.

"Dinleyin. Eğer şok ve dehşet içinde duvara doğru gidersek, onu kim yakaladıysa panikleyebilir. Panik iyi olmayacaktır."

onun için, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Onun sağlığı için iyi demek istiyor. Yaşayanlar diyarındaki geleceği için iyi.

"Anlaşıldı," diyorum huysuzca. "Siktir!"

Yaklaşır ve sesini alçaltır. "Biliyorum kardeşim. İnan bana, biliyorum. Ben de tam olarak senin yerindeydim. Tabby tehlikedeyken, aklımı kaçıracığımı sandım. Bir dakika nefes al ve düşünelim. Acele eşittir hata."

Başımı sallayarak sert bir nefes veriyorum. "Tamam. Bu benim düşüncem." Duraklıyorum. "Gidip Eva'yı getireceğim."

Connor ellerini kalçalarına koyuyor. Gözlerini devirmemeye çalıştığı belli oluyor. "Evet, bunu zaten tespit ettik. Asıl soru nasıl?"

"Denizaltı. Paraşüt. Helikopter. Işınlanma. Seç birini, ben yapacağım."

Saçmalıyormuşum gibi beni başından savıyor. "Federalleri olaya dahil edebiliriz, Tabby'nin Gümüş Gölge'nin son varış noktasını keşfettiği yerde onları bekletebiliriz."

"Federaller mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Sen istiyorsun

Bu şeyin Pazar gününe kadar altı şekilde sikileceğini garanti ediyor musun?" Bir an düşünür.

"Haklısın."

"Biliyorum! İşte bir tane daha: biz ekstraksiyon uzmanıyız!"

"Evet," diyor, sesi eşit. "Ama şu anda yüzde elli kapasiteyle çalışıyorsunuz ve bu binadaki herkesin hayatından ben sorumluyum. Ön kapıdan çıkar çıkmaz Dimitri bizi bekleyen başka bir saldırı timi bulabilir."

"İsteseydi bizi çoktan vurabilirdi. Eğer gerçekten peşinde olduğu biz olsaydık, bizi hastanede yakalayabilirdi. Ama peşinde olduğu biz değildik, Eva'ydı. Ve o da bunu biliyordu, bu yüzden gitti. Hepimizin kığını kurtarmak için. Ve eğer haklıysan ve onu o gemide tutan onun adamlarından biri değilse, bu onun için sadece kötü haber olabilir. Yani ne kadar beklersek

daha da kötüleşiyor. Yani ..." Elimle sabırsız bir hareket yapıyorum. "Hadi şu lanet topu yuvarlayalım."

Tabby kafasını savaş odasının kapısından çıkarır ve koridorda bağırır. "Çocuklar!"

Connor arkasını döndü. İkimiz de ona bakıp bekliyoruz.

"Kimse bir yere gitmeden önce

Şuna bir bakın." Bize geldiğimiz yoldan aceleyle geri dönmekten başka seçenek bırakmadan ortadan kayboldu.

Onu ayrıldığımızda bulunduğu yerde, konsolun başında otururken buluyoruz. Sadece şimdi klavyeye dokunmuyor, sadece büyük ekrana bakıyor.

Büyük ekranda okyanustan başka bir şey görünmüyordu - geniş, mavi ve endişe verici derecede boş.

"Ne oldu? Gümüş Gölge nereye gitti?" diyor Connor.

"Hâlâ orada," diye yanıtlıyor Tabby. "Sadece göremiyoruz." Bunu söyleme şekli bana çok kötü bir his veriyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Sandalyesinde dönüp duruyor. "Yani gözlediğimiz CYGNSS-6 uydusu menzil dışına çıktı. Uydu Afrika'nın batı kıyısına ulaşana kadar Kuzey Atlantik'e bakacağız."

"Kahretsın!"

"Gerçekten."

"Hackleyebileceğin başka bir uydu var mı?"

"Elbette, Landsat 8."

Yüz ifadesini inceliyorum, söyleyeceği şeyin iyi olmayacağını biliyorum. "En iyisi bana söyle de bitsin bu iş."

"Maalesef Landsat 8 bir süre daha menzile giremeyecek."

Ağzımın arkasında tükürük birikiyor. Kusmak üzere olabilirim. "Kısa bir süre dediğinde . . ."

"Altı saat demek istedim."

Zihnim ortalama bir lüks yatın yaklaşık beygir gücü hakkında bazı hızlı hesaplamalar yapıyor ve

saatte kaç deniz mili gidebileceğini. Yavaşça tekrar ediyorum, "Altı saat."

Özür diler gibi konuşan Tabby, "Mantıklı aslında. Kuzey Atlantik çok büyük ve orada neredeyse hiçbir şey yok, bu yüzden o rotada kıtaların üzerinde olduğu kadar çok uydu yok."

Connor, "Bu büyüklükteki bir gemi tam güçle altı saat içinde çok fazla okyanus tüketebilir," diyor.

Tabby başını sallar. "Ve eğer başlıkları değiştirirlerse-"

"Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olacak," diye bitiriyorum, sesim zayıf çıkıyor.

"En kötü kısmı bu değil."

İnliyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Üzgünüm ama sana söylememi istemiştin."

"Ne oldu?" diye sorar Connor.

Tabby, "Landsat 8, CYGNSS-6'dan daha yüksek bir yörüngeye sahip, bu yüzden aynı netliğe sahip olamayacağız" diyor.

"Yani temelde işe yaramaz olacak." Toprak ayaklarımın altında parçalanıyor.

"Doğru. Tam olarak nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece, çözünürlük bir gemiyi tespit etmek için çok düşük."

"Peki ya deniz radar uyduları?" diye soruyor Connor.

"Denizi büyük parçalar halinde tarıyorlar. Yakalanan her gemi radar ekranında bir bip olacaktır."

Tabby konsoluna doğru döner ve birkaç düğmeye basar. "İyi düşündün tatlım, bir şey hariç."

Ekranda ABD'nin Doğu Kıyısının iki boyutlu büyük bir haritası belirir. Binlerce küçük renkli nokta, Atlantik'in Doğu Kıyısı açıklarındaki mavi bölgeyi çevreliyor. "Bunların hiçbirisi gerçek zamanlı değil. Uluslararası denizcilik sistemlerinin bir parçası olarak çalışan otomatik tanımlama uyduları başlangıçta son teknoloji değildi, ancak son yönetimin bütçe kesintileri işleri daha da kötüleştirdi. Örneğin buradaki tanker" -yeşil bir noktaya tıklıyor ve küçük bir ekran **açılıyor** - "aslında burada değil. Bu onun üç saat önceki pozisyonu."

"Tanrı aşkına!" Artık yerimde duramıyorum, o yüzden volta atmaya devam ediyorum. "Bilinen son koordinatları elimizde. Onlara ulaşmamız o kadar uzun sürmez. Bir kuşa binip yola çıkalım!"

Connor bir ileri bir geri yürürken gözlerini benden ayırmıyor, topallığım her geçen saniye daha da belirginleşiyor. "Bir mil öteden geldiğimizi görürler."

"Bu ilginç bir sesti Nasir," diyor Tabby bir süre sonra. "Pençesinde dikenini olan bir ayı gibi."

Ellerimi sıkıp açarak, "Ah, bir dikenim var," diye mırıldanıyorum. "O piçin tam ortasına sokacağım termonükleer bir dikenim var-"

"Asker!" diyor Connor yüksek sesle. "Odaklan!"

"Sana iyi haberi vermek için uygun bir zaman mı?" Tabby sakın bir şekilde tırnaklarını inceliyor.

Connor ve ben ona bakıyoruz. "Ne iyi haberi?"

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Gümüş Gölge'nin sahibi Raphael Bergé adında zengin bir Fransız işadamı."

Bunu nasıl bildiğini sorma zahmetine bile girmiyorum. Kadın Delphi'deki Kahin'i bile utandırıyor. "Ve?"

"Ve LEO telefonunda gerçekten iyi bir GPS var."

Bir LEO telefonu, dünya çapında boşluksuz kapsama alanı sağlayan tek cep telefonu türüdür. Sistem alçak dünya yörüngesindeki uydular aracılığıyla çalışır, dolayısıyla kısaltması da buradan gelmektedir.

Daha da önemlisi, LEO sistemi bir birimin gezegenin herhangi bir yerindeki kesin konumunu izleyebilir.

İçimdeki rahatlama tarif edilemez. "O gemide, değil mi?" "Evet."

Connor sessiz bir merakla, "Tüm bunları Naz'la benim koridorda yürüyüp geri dönmemiz için geçen sürede mi keşfettin?" diye soruyor.

Masumiyet timsali gibi kirpiklerini ona fırlatıyor. Sonra sırtarak sandalyesinde dönüyor. "Shazam, sürtükler!"

Onu öpebilirdim ama saniyeler içinde öldürdüm. Connor bir kol mesafesinden daha yakınımda duruyor. "Hadi şu orospu çocuğunu arayalım!"

Tabby dönmeyi bıraktı ve bana deliymişim gibi baktı. "Onu aramak mı?"

Connor, çocuğunuza ağlamayı kesmesini yoksa ona gerçekten ağlayacağı bir şey vereceğinizi söyler gibi bir ses tonuyla, "Onu aramıyoruz" diyor.

Homurdanıyorum, "Tamam. Frenchy'ye bir mesaj gönder. Eğer oraya vardığımda Eva'nın sağlığı mükemmel değilse, kollarını ve bacaklarını kesip duvara asacağımı ve adını Art koyacağımı söyle. Sonra da tüm ailesini, arkadaşlarını, evcil hayvanlarını ve birlikte çalıştığı herkesi öldüreceğim. Sonra evini yakacağım ve o lanet olası gemiye bir roket atar alıp onu direğine bağlayarak okyanusun dibine göndereceğim ve kanlı kütükleri, bağırsaklarını yiyip yumurtalarını kafatasının içine bırakacak ve kemiklerini kemirecek her türlü aç deniz yaratığını kendine çekecek. Sonra da onun parçalanmış cesedini sürükleyip yakacağım ve küllerinden pisuar kekleri yapıp hayatımın sonuna kadar her gün kalıntıların üzerine işeyeceğim."

Tabby hiç vakit kaybetmeden, "Hepsini tek bir metinde mi istiyorsun, yoksa ..." diyor.

Connor tavana bakıyor, başını sallıyor ve iç geçiriyor. "Burası hayvanat bahçesinde beslenme saati gibi."

Bu kadar yeter. "Şu ana kadar bildiklerimize bakalım. İlk olarak, Eva'nın ben ameliyattayken takip edilemeyen bir uluslararası ödemeli arama yaptığını biliyoruz. Değil mi?"

Tabby başını sallar. Connor, "Doğru." diyor.

"İkinci olarak, Eva'nın New York'tan ayrıldığında Silver Shadow'da olduğunu biliyoruz."

Connor yine aynı fikirde.

"Üçüncüsü, gemide en az iki kişinin olduğunu biliyoruz; bunlardan biri Eva'ya fiziksel müdahalede bulunmuş. Dördüncüsü, birinin hem deniz uydusunu hem de liman kayıtlarını devre dışı bıraktığını biliyoruz."

limanı gören Liman İdaresi güvenlik kameralarının görüntülerini silmeyi başaramamıştır."

"Ookaay," diyor Tabby, gittiğim yönden emin görünmüyor.

"Beşincisi ve en önemlisi, Tabby Frenchy'nin uydu telefonu hesabına girip bu adamın kiminle konuştuğunu bulabilecekken ve oradan, umarım, gerçekten kiminle uğraştığımızı öğrenebilecekken, bu konuda konuşarak değerli dakikalarımızı boşa harcadık. Ve oradan da - muhtemelen- Gümüş Gölge'nin nereye gidiyor olabileceğini."

Tabby yüzünü bana çeviriyor, belli ki bariz olanı belirtme ihtiyacı hissettiğim için aşağılanmış.

"Kayıtlarını taramak için bir bot başlattım bile. Kısa süre içinde tüm aramalarının bir listesi elimizde olacak."

Arkasındaki konsoldan neşeli bir elektronik ding sesi geldiğinde omzunun üzerinden işaret ediyor. "Ve işte rapor." Sandalyesinde dönüyor, ama sonra hemen geri dönüp bir parmağını kaldırıyor. "Bahsetmeyi unuttuğum bir şey daha var."

"Öyle mi?"

Gözlerimin içine bakıyor, çenesini kaldırmış ve sesini alçaltmış. "Bana patronluk taslanmasından, ikinci bir tahmin yürütülmesinden ya da işimi nasıl yapacağımın söylenmesinden hoşlanmam. Ya siz?"

Ağır bir nefes alıyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Özür dilerim."

Gözlerimi tekrar açtığımda Tabby bana gülümsüyor. "Özrün kabul edildi. Hepimiz stresle farklı şekilde baş ederiz. Connor'ın gerçekten stresli olduğu zamanları görmelisin."

Ona bakıyorum, merakım bir anlığına paniğimin önüne geçiyor. "Bunun neye benzeyebileceğini hayal bile edemiyorum."

Connor burnunu çekiyor ve bana bakıyor. "Stres yapmak için fazla havalıyım."

"Ha!" Connor'ın bakışı ekşiyince Tabby tekrar gülüyor ve ona bir öpücük konduruyor. "Haklısın, tatlım. Bizim evde yemek yerken hiç stres olmaz. Dört lokmada yutulan galonlarca naneli çikolatalı dondurma yok, poşetler yok

çikolatalı kurabiyelerin kokain rayları kadar hızlı bir şekilde solunması, sehpanın üzerinde jumbo boy Reese's Peanut Butter Cups ambalajlarının olmaması."

Dudaklarını büküyor. "Yani ara sıra tatlı yemekten hoşlanıyorum. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Haklısın bebeğim," diyor usulca, gözleri sıcacık. "Sen teflonsun. Benim hatam."

Birbirlerine şefkatle bakmalarını izlemek, sahip olduğum son sabır kırıntısını da çözüyor. "Tamam, bunun için şimdiden özür dilerim ama saçlarımı köklerinden koparmak üzereyim. Bu yüzden lütfen harekete geçebilirsek, gerçekten minnettar olurum." Tabby'ye bakıyorum, bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve eğiliyorum. "En derin saygılarımla."

Tabby sıcak yeşil bakışlarını bana çeviriyor. "İşte bu uygun bir istektir."

Sandalyesinde dönüyor ve gerçekten etkileyici bir klavye yazma gösterisine giriyor, ana ekranda hızla birkaç açılır pencere başlatıyor. Daha fazla göz kamaştırıcı yazı. Daha fazla ekran beliriyor. Ardından, tüm ekranların birbiriyle çapraz referans oluşturmalarını sağlayan bir tür komut uygular. Sayılar vurgulanıyor, bir tarafa taşınıyor ve en sık görülme sırasına göre gruplanıyor.

Başka bir ekran açar, sık kullanılan numaralar listesini kopyalayıp yapıştırır ve "Enter" tuşuna basar. Sonra "Hmm." diyor.

Konuşmaya çalışıp başparmağımın ağzıma sıkıştığını fark edene kadar tırnağımı kemirdiğimi fark etmiyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, dostumuz Raphael Bergé'nin Dimitri Ivanov ile kesinlikle tanıştığı anlamına geliyor."

Omurgamdan aşağı bir elektrik akımı geçiyor ve kaskatı kesilmeme neden oluyor. Ekranı tarıyorum ama onun gördüğü bağlantı her neyse onu göremiyorum. "Nasıl anlayabiliyorsun?"

Telefon numaralarından birine çift tıklar. Ekranda enlem ve boylam koordinatlarını gösteren bir harita belirir

kırmızı bir nokta.

Connor yeri hemen tanır. "Bu Dimitri'nin Rusya'daki evi."

"Demek Dimitri'nin adamları." Tekrar adımlamaya başladım. O kadar tepe taklak olmuş durumdayım ki, bunun iyi bir haber mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyorum.

"Ya da en azından Bergé öyle," diyor Connor.

"Büyük olan da öyle olmalı, yoksa gemide olmazdı."

"Bir ortak olabilir. Bir çalışan. Belki bir arkadaş, Dimitri'yi tanıması bile gerekmiyor. Başka neyimiz var Tabby?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor, listede numaradan numaraya tıklıyor. Sonunda başını sallıyor. "İlk ondaki diğer numaraların hepsi sahte numaralar, anonim sunucular üzerinden yönlendirilmişler ve hiçbir yere bağlanmıyorlar. Dimitri de olabilir. Ya da Raphael başka bir sürü kötü adam tanıyor." Bir tıklama daha, sonra Tabby kısa kesiyor. "İşte böyle."

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum. Belirli bir sıraya göre dizilmemiş gibi görünen, tanımlanamayan bir rakam, harf ve karakter yığını görüntüleniyor. Hiyeroglif de olabilir. "Neye bakıyoruz?"

Arkasını dönüyor, uzun bacak bacak üstüne atıyor, ellerini kucağında kavuşturuyor ve Connor'la benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. "Bir SWIFT mesajına bakıyoruz."

Sanki neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim varmış gibi söylüyor bunu. Dilimi ısııyorum, sakinleştirici bir nefes alıp bırakıyorum ve kibarca soruyorum: "Bu nedir ve ne anlama geliyor?"

Gülümsemesi yavaş ve kendini beğenmiş. "Bankaların birbirlerine mesaj göndermek için kullandıkları format. Ve demek ki kimse dostumuz Raphael'e, kış deliğinde sürünen iyi niyetli bir bilgisayar dehası varken ödeme emirlerini gözenekli bir uluslararası finans ağı üzerinden transfer etmemen gerektiğini söylememiş."

Elektrik damarlarımda çatırdıyor. "Banka hesabı elimizde."

"Evet. Bu da tüm mali geçmişine ve adres ve ulusal kimlik numarası da dahil olmak üzere tüm kişisel bilgilerine erişimimiz olduğu anlamına geliyor. Bu da onu kısıktırak yakaladığımız anlamına geliyor." Tabby bana kalkık kaşları ve sahte olduğu kadar masum bir ifadeyle bakıyor. "Taşaklarını herhangi bir şey için kullanabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki nefesim kesiliyor. "Bir ya da iki şey düşünebilirim. Hadi başlayalım."

YEDİ

EVA

"Delirdin mi sen? Ona ne yaptığını gördüğünde ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet. Bana istediğimi verecektir."

"Yapacağı şey ikimizin de boğazını kesmek olacak! Bütün o çürükler! Ve saçlar! Mon dieu, bunu nasıl yaparsın?"

"Saçını kendisi kesti."

"Kendi dudağını da mı patlattı? Kendi yüzüne mi vurdu?"

"Hayır. Ben yaptım."

"Neden? Tek yapacağın şeyin onu korkutmak olduğunu söylemiştin!"

"Tehditler gözünü korkutmuyor. Başa çıkılması daha kolay olsun diye ona ciddi olduğumu göstermek zorundaydım."

"Onun dediği gibi!"

"Evet. Düşündüğümünden daha zeki." Kısa bir duraklama.
"Ve çok daha güzel."

Sesler belirsiz. İkisi de erkek, biri yüksek perdeden, histeri sınırında, diğeri alçak ve kontrollü. Yakınlarda bir yerden geliyorlar, geminin motorlarının uğultusuyla boğuklaşıyorlar. Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Göz kapaklarım o kadar ağır ki zar zor açabiliyorum.

Vücudum çok sıcak. Yanıyorum. Canlı canlı kavruluyorum. Canlı canlı kızarmak istemiyorum.

Histerik ses, "O ses de neydi?" diye sorar.

"Bilmiyorum. Burada kal. Ve yeterince şampanya içtin."

Döşeme tahtalarındaki ayak seslerinin fısıltısı. Bir kapı menteşesi gıcırtısı ve yüzümde bir nefes temiz hava, sonra adımlar sessizleşiyor.

Alnımda bir el hissettiğimde rahatlayarak inliyorum. Çok havalı. Keşke her yerde bu kadar serin olabilseydim. Derim alevler içinde. Kızgın kömürlerin üzerinde domuz gibi şişte çevriliyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor bir ses. Alçak, kontrollü bir ses. Serin, yatıştırıcı ele ait olan.

Bacaklarımı yorganın altında huzursuzca hareket ettiriyorum - yataktayım - alevlerden biraz olsun kurtulmaya çalışıyorum. Konuşmaya, su istemeye çalışıyorum, ama dilim kalınlaşmış ve tutarlı kelimeler oluşturamıyorum. Dudaklarımdan yine sadece zayıf bir inilti geçiyor.

El geri çekildi. Ayak sesleri yeniden başlıyor, hızla ilerliyor, sağıma doğru yöneliyor. Akan suyun sesi işkence gibi. Daha fazla ayak sesi, sonra solumdaki şilte ağır bir yük ile eğiliyor. Büyük bir el başımın altına giriyor ve onu kucaklıyor. Dudaklarıma bir şey bastırılıyor.

"Ağzını aç."

Tamamen içgüdüsel olarak itaat ediyorum ve kavrulmuş dilimin üzerinde kayan lezzetli soğuk sıvıyla ödüllendiriliyorum. Daha fazla içemeyip başımı çevirene kadar yudumluyor, yutuyor, yudumluyor ve yutuyorum.

Başımı destekleyen büyük el, onu hafifçe yastığa yaslıyor.

"Sıcak," diye fısıldıyorum, sesimin ne kadar zayıf olduğunu duyuyorum. Ne kadar çatlak ve zayıf.

Bir an için hiçbir şey olmuyor. Sonra bir anda üzerimdeki boğucu ağırlık kalkıyor. Soğuk hava kızarmış tenimi yıkıyor. Rahatlayarak iç çekiyorum. Bedenimden zevk gibi bir ürperti geçiyor.

"Tanrım," diye mırıldanır ses.

Artık kulağa o kadar da kontrollü gelmiyor.

O zaman rüya ya da halüsinasyon görüyorum. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama çok gerçekçi geliyor. Alacakaranlıkta sık bir ormanda koşuyorum, kuru yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyor, kalbim hızla çarpıyor ve dehşet beni kovalıyor. Hayır, biri beni kovalıyor. Bana zarar vermek isteyen biri beni kovalıyor. Pençeli elleriyle uzanıyorlar. Neredeyse beni yakaladılar-neredeyse-

Naz! Yardım et bana! Neredesin?

"Şşş. Sus, bhrèagha. Bir şeyin yok. Ateşin var."

Ses artık neredeyse şefkatli. El geri geliyor, serin ve rahatlatıcı, hafifçe alnıma yaslanıyor.

Bu serinliği tüm cildimde istiyorum. O rahatlatıcı serinliğe her yerde ihtiyacım var.

Elinden hafif bir titreme geçiyor. "Kıvrınmayı kes yoksa yorganı çekerim."

Sesteki tüm yumuşaklık yerini gerginliğe bırakır. Kelimeler sıkılmış bir çenenin içinden söyleniyor.

Tutarsız bir yalvarma sesi çıkarıyorum. Beni yutan bu ateşten kaçmalıyım. Kaçmam gerek yoksa öleceğim.

El tekrar kayboluyor ama hemen geri geliyor ve bu sefer bana bir hediye getiriyor.

Soğuk ve ıslak bir şey ateşler içindeki boynuma bastırıyor. Bir havlu mu? Bir bez mi? Umurumda değil. Her ne ise, saf cennet.

Soğuk bez sol kolumdan aşağı kayıyor. Arkasından ısı buharlaşıyor. Evet, lütfen daha fazla anlamına gelen yumuşak sesler çıkarıyorum ve bez kaburgalarımın altına kayarken tekrar titriyorum. Belimin eğimini takip ediyor, kalça kemiğimin yükselişini izliyor, uyluğumun uzunluğundan aşağı kayıyor.

Kıpırdamadan yatıyorum, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum, geminin motorlarının donuk, sabit uğultusu yanımdaki düzensiz nefes alış verişini tam olarak bastırmıyor.

Sonra her şey kararıyor ve ben uyuyorum.

Gözlerimi bir sonraki açışında ışık değişmişti. Alacakaranlık ve her şey mor ve grinin tonlarıyla yıkanmış. Bir an kıpırdamadan yatıyorum, ağır gözkapaklarım ve ağır bacaklarımla, sadece yaklaşan kasvete doğru nefes alıyorum. Geminin hafif sallanma hareketi beni sakinleştiriyor. Oda sessiz ve hareketsiz. Zihnim durgun, bir düşünceden diğerine tembelce kayıyor, beni rahatsız edecek kadar uzun süre hiçbir şeye tutunamıyor.

En azından artık yanmıyorum. Sıcakım ama rahatsız edecek kadar değil. Terlemiş olmalıyım, çünkü başımın altındaki yastık ve çıplak vücudumun altındaki çarşaflar nemli.

Kalbim küt küt atıyor. Çıplağım. Neden çıplağım?

O kadar hızlı doğruluyorum ki oda dönüyor. Durması için bir an gözlerimi kapatıp yavaşça nefes almam gerekiyor. Durduğunda, kendime bakıyorum. Bacaklarım, karnım ve göğüslerim çıplak. Ayaklarımın dibinde yerde top haline getirilmiş bebek mavisi bir bez.

Midem bulanıyor. Ne olduğuna dair bir ipucu bulmak için umutsuzca hafızamı yokluyorum ama hatırladığım son şey Killian'ın beni omuzlarımdan tuttuğu ve ıslak elbisemi çıkarmamı istediği.

Dehşete kapılıp elimi ağızıma kapattım.

Aman

Tanrım.

Hayır.

Tökezleyerek banyoya giriyorum ve ışığı yakıyorum, aynada kendimi görünce irkiliyorum. Ölü gibi görünüyordum. Solgun ve lekeli, morarmış ve şişkin, gözlerimin altındaki çukurlarda koyu halkalar yuva yapmış. Nabzım hızlı ama zayıf ve başım dönüyor. Dehidrasyon belirtilerini fark ediyorum ve başımı musluğun altına sokup doyana kadar içiyorum.

Sonra kaynar derecede sıcak bir duş alıyorum ve cildim çiğ olana kadar vücudumu keseliyorum.

Bunu düşünmeyeceğim. Her ne yaptıysa, elimde bir silah olana kadar düşünmeyeceğim.

Üzerime sardığım bir havluyla banyodan çıktığımda Killian masanın yanındaki sandalyede oturuyordu.

Donup kalıyorum, midem yumruk gibi sıkılıyor. Oturmaktan ve gözlerinde esrarengiz bir bakışla bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor. Uzun bir sessizlikten sonra nihayet konuşabiliyorum. "Tecavüzün sana yakışmadığını söylemiştin."

"Ben yaptım."

"Ve yine de ..."

Kara kaşlarını çatıyor. "Ve yine de ne?"

Ayakta duracak gücüm olmamasına rağmen sesim öfkeyle titriyor. "Bana bunu söyletme."

Başını eğiyor, bakışlarının vücudumda aşağı yukarı dolaşmasına izin veriyor, utanmadan samimi bir şekilde, sonra gözlerimle buluşuyor. "Eğer sana sahip olsaydım," diyor sessizce, "bilirdin."

Sıcaklık yanaklarımı yakıyor. Bacaklarım titriyor, bu yüzden yatağa geçip kenarına oturuyorum, Killian o karanlık, nüfuz edilemez gözleriyle beni izlerken nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Naz kim?"

Başımı çevirip şok içinde ona bakıyorum. "Ne?"

"Naz. Kim o?"

İçtiğim onca suya rağmen ağzım çöl kuruluğuna dönüyor. Yutkunuyorum, avuçlarım nemleniyor ve başka tarafa bakıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Uzun parmaklarını yavaşça sandalyenin koluna vuruyor. "Gerçekten mi? Ne kadar ilginç. Çünkü onun adını haykırdın. Birkaç kez."

Göğsümün üzerinde haç işareti yapmak için güçlü bir dürtüyle savaşıyorum. "Naz adında birini tanımıyorum."

Davul sesi kesildi. "Bana bak."

Ona baktığımda öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve soğuk bakışlarını üzerime dikeyyor. "Eğer bana bir daha yalan söylersen, seni cezalandırırım. Bu sefer kolay olmayacak."

Şaşkınlıkla kırık bir kahkaha attım. "Kolay mı?"

"Evet," diyor bakışlarımı tutarak. "Bu senin seçimin. Şimdi söyle bana."

Cesur olmak istiyorum. Tanrım, ne kadar cesur ve korkutucu olmak istiyorum ki geri çekilip beni yalnız bıraksın, ama gözlerimden sıcak yaşlar akıyor ve o kadar yorgun, bitkin ve açıkçası depresyondayım ki cesaretim tükendi.

Ben de ona gerçeği söyledim. Bunu yaparken sesimdeki duyguyu saklamaya bile çalışmıyorum. "Naz ..." Kesik kesik nefes alıyorum. "Tanıdığım en nazik ve en onurlu adam."

"Saygıdeğer."

Killian sanki ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi, dudağını kıvrarak kelimeyi tekrarlıyor. Bu küçümseme içimde ihtiyaç duyduğum bir güç patlamasına yol açıyor. Daha dik oturup çenemi kaldırıyorum. Bu pislik herif, bana neye mal olursa olsun, benim yanımda Naz hakkında ileri geri konuşamayacak.

"Evet, onurlu," diyorum hararetle. "Muhtemelen bu kelimeye aşina değilsiniz ama temelde sizin olduğunuz şeyin tam tersi anlamına geliyor."

Sanki kafasında aptalca fikirler olan aptal bir kızmışım gibi, belli belirsiz bir onaylamama havasıyla bir an beni süzüyor. "Onur, akşam yemeği için giydirilmiş narsisizmden başka bir şey değildir. Başkalarının ne düşündüğünü çok fazla önemseyen erkekler için bir koddur."

Bu ifadenin ardında bir ömür boyu süren yorgunluk var. Karanlık ve acı dolu okyanuslar sözlerini renklendiriyor ama onunla ilgili herhangi bir şeyi merak etmeyi reddediyorum. "Bu soğukkanlı, kadın döven bir piç için oldukça anlamlı. Yanlış olsa bile."

"Bana isim takmak senin yararına değil, Evalina." Adımı tescilli bir şekilde söylemesi tüylerimi ürpertiyor, Ama orada oturup öyle değilmiş gibi davranıyorum, gittiği ve tekrar yalnız kalabileceğim anı iple çekiyorum. Bu işi olabildiğince çabuk bitirsem iyi olacak.

"Naz," diyorum kesin bir ifadeyle ve konuyu tekrar gündeme getiriyorum. "Onun kim olduğunu bilmek ister misin? Bana hayatımı geri veren adam."

İnsanlığa olan inancımı. Bana uğruna yaşayacağım bir şey verdi. Bana uğruna ölebileceğim bir şey de verdi, bir insanın diğerine verebileceği en değerli şeyi."

Killian'ın bakışları delici bir hal alır. "Uğruna ölecek kadar değerli olan şey nedir?"

Hiç tereddüt etmeden, basitçe cevap veriyorum. "Aşk."

Ürkütücü bir durgunluk içinde bana bakıyor, gözleri loşta parlıyor, iri vücudunun tüm hatları gerginlikle kaynıyor. "Ben de senin zeki olduğunu sanıyordum."

"Bir canavarın zekam hakkında ne düşündüğü benim için önemli değil."

Sanki çok eğlenceliymişim gibi gülüyor. "Gerçekte nasıl bir canavar olduğumu görmedin bile. Eğer görseydin, tüm o gururun ve inatçılığın uzak bir anı olurdu. Orada burnun havada oturmak yerine, bir köpek gibi sinmiş olurdun."

Buna uygun bir yanıt yok gibi görünüyor, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum. Söyleyeceğim her şey bir davet olarak algılanabilir.

"Yani kocanıza sadakatsizlik mi ettiniz?"

Koca. Bu beni korkutuyor. Dimitri'yle evli olduğumuzu sanıyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum, ona gerçeği söylersem durumumun daha mı az tehlikeli olacağından emin değilim.

Sonsuz bir nezaketle, Killian mırıldanır, "Eva. Bana bunu yaptıрма. Yapacağımı biliyorsun."

Bakışlarından kaçınmak için başımı çeviriyorum. Bana baktığında kendimi çok çıplak hissediyorum. Savunmasız ve zayıf, bir çocuk gibi. "Bir köle efendisine sadakatsizlik edebilir mi? Bir köpek tasmaını tutan kişiye sadakatsizlik edebilir mi?"

Bir an geçiyor. Sonra bir nefes çekiyorum ve geri çekiliyorum çünkü Killian odayı geçiyor. Beni tekrar şiltenin üzerine itiyor, vücuduma sarılıyor ve bileklerimi kavırıyor. Onları başımın üzerinde sabitliyor ve yüzüme o kadar yaklaşıyor ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Sana basit bir soru sordum. Basit bir cevap bekliyorum."

O kadar zor nefes alıyorum ki neredeyse hiperventilasyon geçiriyorum. Elleri kaçamayacağım kadar güçlü ve kaçarsam beni yine de yakalayacağını biliyorum. Yorgunluk, açlık ve ateş yüzünden burada yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm.

Sonra havlunun önüne bağladığım düğümün çözüldüğünü fark ettim.

Altında çıplak yatıyorum.

Sıkıntıyla haykırdığımda, "Görülecek her şeyini gördüm zaten. Anlamsız küçük yüzüşünden sonra ıslak kıyafetlerini nasıl çıkardın sanıyorsun?"

"Bırak beni!"

"Eğer cevap vermeden durursam, bedelini ödersiniz."

Tüm vücudum öfkeyle titriyor. İri, ağır ve kontrolü tamamen elinde tutuyor ve ben ondan o kadar nefret ediyorum ki bu fiziksel bir şey. Midemde kaynayan bir lav fıçısı var.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Dimitri ve ben evli değiliz. Hiçbir zaman da olmadık. Ve daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır. Onu sevmiyorum. Ondan tüm kalbimle nefret ediyorum."

Cevabı hızlı ve sert geliyor. "Ve yine de yıllardır birliktesiniz. Madem ondan bu kadar nefret ediyorsun, neden ayrılmadın?"

Gülüşüm kendi kulaklarıma bile yarı histerik geliyor. "Onunla hiç tanışmadın, değil mi?"

Killian'ın çenesi sertleşir. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor, bekliyor, siyah saçları dünyayı kesen bir perde gibi yüzümüze dolanıyor.

"Ben öyle düşünmedim. Bilseydin, kimsenin Dimitri'yi terk edemeyeceğini bilirdin. Birçok kez denedim ve başarısız oldum. Ondan kaçmanın tek yolu ölümdür."

"Ona geri dönmek için bu gemiye kendi özgür iradenle adım attın."

"Evet, yaptım. Başka birinin hayatını kurtarmak için. Senin gibi bir adam bunu asla anlayamaz."

Killian'ın nefes alış veriş dengesi. Bileklerimi saran elleri demir bantlar gibi. Gözlerimizi kırpmadan, düşmanca bir sessizlik içinde birbirimize bakarken duvardaki saat tik tak ediyor ve ben o ellerin bileklerimden boğazıma doğru hareket edeceği an için kendimi hazırlıyorum.

Ama sonra, iki parmağının şıklaması kadar hızlı bir şekilde beni bırakıyor ve yataktan kalkıyor.

O ayağa kalkar kalkmaz oturup üzerimi örtüyorum. Ellerim o kadar kötü titriyor ki neredeyse havluyu göğüslerimin üzerinde düğümleyemeyeceğim. Odanın etrafında bir daire çiziyor, enine boyuna volta atıyor, elleri kalçalarında, kafesteki bir kaplan kadar huzursuz.

Demir gibi kontrolünde ilk kez bir çatlak görüyorum.

"Sen evli değilsin."

"Hayır."

"Ondan nefret ediyorsun."

"Evet."

"Ve ona geri dönmenizin tek nedeni bu Naz'ı kurtarmak."

"Evet."

Dönüyor ve diğer yöne doğru adım atıyor, nefesinin altında Galce bir şeyler mırıldanıyor. Aniden durdu ve bana ölümcül, yakıcı bir bakış gönderdi. "Eğer yalan söylediğini anlarsam-"

"Biliyorum," diyorum, bütün bunlardan yorulmuş bir halde. "Beni yeneceksin."

Gülümsemesi küçük ama son derece acımasız. "Hayır. Madem yüzmeyi bu kadar seviyorsun, seni denize atacağım."

Zihninizin çatlama sesinin daha çok bir kükreme, sağır edici bir kreşendoya yükselen bir gürültü kaosu olacağını düşünürsünüz, ama aslında ayağınızın altında ezilen bir dal gibi en küçük küçük bir çıtırtıdır.

Onun yakıcı bakışlarına kendi seviyemde bir bakışla karşılık veriyorum. "Cehenneme kadar yolun var."

Kaşlarını indiriyor, öfkesi bir sis gibi üzerine çöküyor ama geri adım atmıyorum.

"Bana her ne için ihtiyacın varsa, henüz almadın. Ve bu

arada, fark etmediysen diye söylüyorum.

ne verirsen ver. Bu kabadayılık değil, bir gerçek. Dimitri senden çok daha yaratıcı ve kendini vahşete adanmış biri. Yedi yıl boyunca onun özel vahşetinden sağ çıktım, bu yüzden tehditlerinden etkilenmediysem beni mazur gör. O yüzden kes şunu. Beni dövün ya da dövmeyin, iki türlü de fark etmez. Bu kedi-fare oyununu oynamaktan bıktım."

Ayağa kalkıyorum, bir baş dönmesi dalgasını irade gücümle geri itiyorum. "Ah, zekâdan bahsetmişken? Eğer yarım bir beynin bile olsaydı, Dimitri'den ne istediğini bana söyledin ve sana yardım etmeme izin verirdin. Çünkü o adamın sahip olduğu tek zayıflık benim."

Sanki beni boğmanın mı yoksa ateşe vermenin mi beni en hızlı şekilde öldüreceğini tartışıyormuş gibi burun delikleri açılmış ve dudakları incelmış bir şekilde bana baktığı bir an var.

Bunu çoktan aştım.

"Olacak olan şu. Yiyecek, temiz kıyafetler ve antibiyotiklerle geri dönmediğiniz sürece sizinle tek kelime daha konuşmayacağım. Bana bu ateş vereni her neyse muhtemelen henüz benimle işi bitmedi ve ilaca, beslenmeye ve dinlenmeye ihtiyacım var. Bu arada sen de durumumuzu nasıl idare edeceğine karar vereceksin. Eğer yine denize düşersem, bunu cevabım olarak kabul edeceğim."

Sanki beni boynumda bir ilmikle bir ağacın dalında sallanırken hayal ediyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor.

Tamam. Bırak kızsın. Bundan daha yüksek köprülerden atladım ve hayatta kaldım.

Yorgun bir şekilde elimi kapıya doğru sallıyorum. "İşte bu kadar. Defol git."

Sonra topallayarak banyoya geri dönüyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum, küvetin içine kıvrılıyorum ve hemen uykuya dalıyorum.

SEKİZ

EVA

Bir süre sonra, gök gürültüsü gibi bir ses beni uyandırdı.

"Dışarı çık," diye emrediyor Killian yumruğunu kapıya vurmayı bitirdikten sonra.

Sesi sakın geliyor. Bu ya istediğim şeyi getirdiği ve konuşacağımız anlamına geliyor ya da elinde bir pala tutuyor ve kafam yakında bedenimden ayrılacak.

"Bana bir dakika ver."

Başımı kaldırıyorum, boynumdaki çatlaktan ve uzuvlarımdaki ağrıdan irkiliyorum. Yavaşça küvetten çıkıyorum, ayağa kalkarken başımı döndürüyorum, kollarımı tavana doğru uzatıyorum ve omurgamın çatırdadığını duyuyorum. Tüm kaslarım protesto için inliyor. Aynada kendime bakmıyorum -o kadar mazoşist değilim- ama zihinsel olarak kendimi toparlamak ve göğüslerimin üzerindeki havlunun düğümünün sıkı olduğundan emin olmak için birkaç dakika harcıyorum. Gemiye gelirken giydiğim sarı elbisenin ya da beyaz elbisenin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama giymem gereken tek şey bu, o yüzden idare etmek zorundayım.

Kapıyı açtığımda Killian'ın hemen yanında durduğunu görüyorum.

Bu kadar yakınımda durmasından ürkererek bir adım geri çekildim. "Merhaba."

Yüzündeki hoş ifade ve samimi ses tonu beni hemen şüphelendirdi. "Merhaba."

Beni incelemek için bir dakikasını ayırıyor. Ne kadar berbat göründüğümü ancak hayal edebiliyorum ama gözlerini hafifçe kısmak dışında bir tepki vermiyor. "Yerde mi uyudun?"

"Küvet."

Yavaşça tekrarlıyor, "Küvet."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Yapılacak şey bu gibi görünüyordu. Beni denize mi atacaksın?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor, sonra hızla kayboluyor. "Havadan sudan konuşmak gibi bir yeteneğin yok. Bu bir kadın için alışılmadık bir durum."

Sözleri Naz'a duyduğum ani ve şiddetli bir özlemle göğsümün ağrmasına neden oldu. Bana aynı şeyi birkaç kez söylemişti, hafif sohbetler yapmakta ne kadar umutsuz olduğum ve kişiliğimin çekici bulduğu iki rastgele yönü olan konuları ne kadar aniden değiştirdiğim konusunda sevgiyle alay ediyordu.

Naz. Tanrım, seni nasıl da özledim. Ayaklarıma bakıyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum. "Benim hayatım çene çalmanın gerekli olduğu bir hayat olmadı. Ya da teşvik edildiği."

Şarj edilmiş gibi hissettiren bir anın ardından Killian, "Benimki de" diyor.

Yukarı bakıyorum. Bana yeni bir ifadeyle, delici bir merak ve odaklanmayla bakıyor, ela gözleri neredeyse parlıyor, o kadar yoğun ki. Sinirlerimi bozuyor.

"Dimitri'den ne istiyorsun da beni kaçırdın?"

Şimdi gülümsemesi gerçekten ortaya çıkıyor, bir yanağındaki gamzeyi ve bir dizi düz beyaz dişi ortaya çıkarmak için yüzü boyunca genişliyor. Hangi cehennem çemberinden çıktıysa, belli ki iyi bir diş planları varmış.

Ama o gamze çok rahatsız edici. Tüm sert açılar ve düz kenarlarıyla onunki gibi acımasız bir yüze, tamamen yersiz görünen ancak bu nedenle daha da çekici olan bir yumuşaklık dokunuşu katıyor.

"Yatağın üzerinde senin için temiz kıyafetler var. Giyindikten sonra ana güverteye gel ve yemeğimizi yiyelim."

"Yani aşırıya kaçmıyorum. Bildiğim iyi oldu."

"Henüz değil."

Kaşlarımı çattığımda gamzesi bana göz kırpyormuş gibi parlıyor. Bunu o kadar rahatsız edici buluyorum ki sonraki kelimelerim asitle doluyor. "Antibiyotikler ne olacak?"

"Gemide eczane olduğunu mu sanıyordunuz?" diye soruyor.

"Tıbbi bir kit olabileceğini düşündüm, ya da belki mürettebattan biri ... neyse."

Yüz ifadesi sinsileşiyor, bu da beni sakın olduğu zamankinden daha da şüpheli hale getiriyor. Kimi kandırıyorum ki? Her bir ifadesi beni fena halde şüphelendiriyor. Üçkağıtçı piç!

Sonra kot pantolonunun arka cebinden küçük beyaz bir şişe çıkarıp havaya kaldırıyor. İçindekileri sallayarak tıkırdatıyor. Yan tarafında, bu hapların aspirin olmadığını söyleyen sarı bir reçete etiketi var.

Bakışlarıyla karşılaştığımda, insanları şaşırtmaktan hoşlanan bir adamın kendini beğenmiş bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Vay be. Kendinden biraz daha memnun olsaydın, sen ve egonun evlenebilmesi için bir rahip bulmamız gerekirdi. Bunlar da nereden çıktı?"

"Kaptan."

"Oh. Ona teşekkür etmeliyim."

"Güzel düşünce, ama yapamazsın."

Sesindeki tonu görünce bakışlarımı keskinleştirdim. "Nedenmiş o?"

"Boynunu kırdım."

Korkudan donup kalıyorum ve iri gözlerle Killian'a bakıyorum. Yumuşak bir şekilde gülümsüyor, arkasını dönüyor ve omzunun üzerinden, "Güvertede görüşürüz," diyor.

Yatağın üzerinde beni bir başka gündelik elbise bekliyor, bu seferki beyaz palmiye yaprakları deseninin altında hoş bir kabuk pembesi. Üzerinde

Şapka kollu ve kep yakalı ve sarı olan kadar mükemmel oturuyor. Yanında hafif bir ceket var, beyaz keten, kenarları yırtık pırtık, tam kalçama denk geliyor, modaaya uygun ve sevimli görünüyor. Külot sade beyaz pamuklu. Sütyen yok. Taba rengi deri mokasen ayakkabılar bir numara büyük.

Birisi bu kıyafet için mi öldü?

Gümüş Gölge New York'tan yola çıkmadan önce kaç kadın mürettebat olabileceğini düşündükçe ürperiyorum. Killian birkaç hap için kaptanı öldürebiliyorsa, bu adam her şeyi yapabilir.

Yoksa kaptan kaderiyle bugünden önce mi karşılaştı? Ya da, belki de, Killian sadece yalan mı söylüyordu? Bilmiyorum ama ona karşı olağanüstü dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Adamın sağı solu belli olmuyor.

Yavaşça yukarı çıkıyorum, yorgunluk vücudumdaki her hücreye ağır geliyor. Bir enfeksiyon kaptığımdan şüpheleniyorum, muhtemelen hastaneden bir şey kapmışım ve denizde yüzerken daha da kötüleştirmişim. Ağrım var, ateşim var ve kalbimin her atışında zonklayan bir baş ağrım var.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda durup dinliyorum. Kimseyi görmüyorum ama yakınlarda bir yerden, kapalı bir kapının arkasından ya da belki açık bir lombozdan boğuk bir konuşma duyuyorum. Sadece cümle parçacıkları yakalıyorum, arada sırada bir kelime geçiyor ama sanki birileri bir tür para sorunu yaşıyor gibi görünüyor. Hesaplarının boşaltılması, paranın gizemli bir şekilde takip edilemeyen yerlere aktarılmasıyla ilgili bir şey.

Fransız aksanından birinin Raphael olduğunu anlıyorum. "Tabby," diye fısıldıyorum, kanımda bir heyecan hissederek.

Öyle olmalı. Aynı şeyi Dimitri'ye de yaptı. Banka hesaplarını hackledi ve o dahi beyninde sahip olduğu büyüü bilgiyi kullanarak sıfıra indirdi.

Bir şimşek gibi çakıyor: Nerede olduğumu biliyorlar.

Tabby, Raphael'in parasıyla uğraşıyorsa, bu gemide olduğumu biliyor demektir. Naz bu gemide olduğumu biliyor.

Ve beni almaya gelecek.

Av tüfeğinden çıkan saçmalar gibi, zihnim aynı anda bir düzine farklı yöne doğru patlıyor. Kalp atışlarım o kadar hızlanıyor ki nefesim kesiliyor. Duygular vücuduma hücum ediyor. Umut, coşku, dehşet ve çaresizlik hakimiyet için savaşıyor, beni kararsızlık içinde donduruyor, düşüncelerim bir o yana bir bu yana savruluyor.

Belki de yanıliyorumdur. Belki de bu içgüdüsel his sadece bana bulaşan bir hastalıktır. Belki de hemen sonuca varıyorum ve bu sadece bir tesadüf... ama lanet olsun ki haklı olduğumu hissediyorum.

Yanıp sönen bir uyarı ışığı tüm bu kaosu altını çiziyor, daha önce yorgunluktan gözümde kaçan bir şey. Eğer Dimitri'ye geri dönemezsem, Killian ve Dimitri Killian'ın istediği her neyse onunla ilgili bir anlaşma yapmadan önce Naz beni bu gemiden kurtarırsa, bu bir felaket olacak.

Sebebi ne olursa olsun, ölmüş olsam bile, Dimitri'ye dönmezsem Naz'ı öldürecek.

Belki bu hafta değil. Belki gelecek hafta, hatta gelecek ay. Ama eninde sonunda onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacak, çekici Naz'ın kafasına indirecek ve kaçınılmaz olarak mümkün olan en korkunç şekilde hayatına son verecektir.

Ne olursa olsun, Dimitri her zaman pazarlığın kendi tarafını tutar. Hastalıklı isteklerine uyarsam annemi hayatta tutacağını bu şekilde biliyordum. Yanında çalışan herkesin saygısını böyle kazandı. Düşmanları bile Dimitri Ivanov'un - her ne kadar kötü niyetli bir psikopat olsa da- yapacağını söylediği her şeyi yaptığını bilir.

Her zaman.

Naz'ın beni bulmasına izin veremem yoksa o ölü bir adam olur.

Medya odasının önündeki koridorda bir kapı açılıyor ve Raphael ile Killian dışarı çıkarken ben de kapıya doğru dönüyorum. Killian'ın bakışları üzerime düşer düşmez keskinleşiyor, sanki

Zihnim. Umutsuzca kendimi toparlamaya ve bir plan düşünmeye çalışarak başka tarafa bakıyorum.

"Ah, işte orada! Bu elbisenin içinde ne kadar güzel görünüyorsun, canım."

Raphael beni gördüğüne garip bir şekilde sevinmiş görünüyor. Muhtemelen Killian'ın beni parçalara ayırıp parça parça denize attığını düşünüyordu. "Merhaba, Raphael."

Ellerini sıkarak, zorlukla kontrol altına alınmış bir histeri ifadesiyle bana doğru ilerliyor. "Nasıl hissediyorsun? Hâlâ ateşin var mı?"

Killian'a bir bakış fırlatıyorum ama gözleriyle karşılaştığımda hemen gözümü kaçırıyorum. Doğrudan onlara bakmak her zaman zordur, ama bakışlarında tüm hesaplamaların ve sertliğin ötesinde yeni bir şey var. Raphael'in beni hâlâ hayatta görmekten duyduğu rahatlama bile daha garip bir şey.

Her neyse, son derece rahatsız edici. O uyumsuz gamzesinden bile daha kötü.

"Ben iyiyim, Raphael. Teşekkür ederim."

Önümde duruyor ve alnı kırışmış bir şekilde bana bakıyor, sonra ellerimi tutuyor. "Saçların iyi canım," diyor ellerimi nazikçe avuçlarının içine alarak. "İnsanlar ya iyidir ya da değildir."

"Bu durumda, sadece iyi değilim, harikayım da. Mükemmelim. Kesinlikle muhteşemim."

Kemik kadar kuru olan ses tonum karşısında yüzü düşüyor. Küçük bir iç çekiş üretiyor. "Evet, demek istediğini anlıyorum," diyor üzüntüyle. "Ve tüm bu olanlar için çok ama çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

."

Killian'ın eli Raphael'in boğazına o kadar hızlı yaklaşıyor ki, kolu dışarı fırladığında bunu zar zor fark ediyorum. Tam anlamıyla bir bulanıklık, sonra Raphael boynunu tutuyor ve Killian nefes borusunu ezmeye başladığında korkunç öğürme sesleri çıkarıyor.

İçgüdüsel olarak harekete geçtim. "Dur! Killian, kes şunu!" Onu göğsünden olabildiğince sert bir şekilde itiyorum, bu da kafasını çevirip ona bakmasından başka bir işe yaramıyor

Raphael çırpınıp soluk solua kalırken, yüzü pancar gibi kızarıırken ve dizleri bükölmeye başlarken ben.

"Uzaklaş."

Killian'ın sesi bile kendini zorluyormuş gibi çıkmıyor. Sesi düz, ifadesi sakın ama bana diktiğı gözleri yanıyor.

Raphael'in yüzü mora dönüyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ama Killian bırakmıyor. İki eliyle Killian'ın kolunu peneleyerek hava almaya alışan Raphael'in dudaklarından tükürükler akıyor.

Sanırım gözümün önünde ölmesini izlemek üzere olabilirim.

Kalbim deli gibi atarken bir adım daha yaklaşıp Killian'ın gözlerinin içine bakıyorum. "Onu hemen bırak!"

Killian'ın bakışlarında vahşı bir şey var. Serbest bırakılmış, hayvani bir şey, sanki artık insan değilmiş gibi. Bu son derece korkutucu, çünkü bunu daha önce de görmüştüm.

Ne yazık ki, bir hayvanla uğraşırken, hayvanın içgüdülerine hitap etmek zorundasınız.

Açık avucumu Killian'ın göğsünün ortasına koyuyorum ve sesimi alaltıyorum. "Lütfen. Eğer gitmesine izin verirsen, ben-"

Killian Raphael'i öyle ani bırakıyor ki nefesim kesiliyor. Yana doğru yere devriliyor, öksürük krizine giriyor, cenin pozisyonunda kıvrılıyor ve boynunu tutuyor.

Sonra dikkatimi Raphael'e veremiyorum çünkü Killian beni omuzlarımdan tutup kabaca vücuduna doğru çekiyor ve başını eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Ne yapacaksın?"

Sesi yine o zımpara gibi hırıltılı. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, çenesi granit gibi sert.

Dikkatli ol, Eva. Dikkatli ol. "Uslu dur. Söz veriyorum, uslu duracağım."

Bakışları ağzıma düştüğünde nefes almayı bırakıyorum. O an dayanılmaz hale gelene kadar uzuyor ama sonra Killian alev alev yanan bakışlarını tekrar benimkilere yöneltiyor.

Parmakları derimi kazıyor, başını eğiyor ve ağzını kulağımın yanına koyuyor. "Uslu durmaktan daha iyisini yapmalısın."

Sesindeki imayı duyuyorum ve içimdeki her şey buna isyan ediyor. Suratına kanlı bir cinayet çılgılığı atmamak için kendimi sabitlemek için bir an durmam gerekiyor. "Tecavüzün sana yakışmadığını söylediğini sana tekrar hatırlatıyorum."

Cevap verirken nefesi ılık ve yumuşak bir şekilde boynuma değiyor. "Eğer teklif ediyorsan tecavüz sayılmaz."

"Teklif etmiyorum!"

Geri çekilmeye çalışıyorum ama beni çok sıkı kavırıyor. O kadar sıkı ki göğüslerim göğsüne çarpıyor ve vücudunun sıcaklığı kıyafetlerimi yakıyor.

Yerde, Raphael hırıldıyor. "Kes şunu, seni barbar! Bırakın onu!"

Killian ve ben sessiz bir itme-çekme kucaklaşmasına kilitlendik, başım yana dönük ve yanağı boynuma dayalı, kirli sakalı derime sertçe değiyor, onu kaşıyor. Avuçlarım demir göğüs kaslarımın üzerinde düzleşiyor. Sabun, duman ve deri gibi kokuyor, biraz da erkeksi misk.

"Eğer bir daha bana itaatsizlik edersen, emirlerime ya da kararlarımın herhangi bir şekilde müdahale edersen ya da gemiden atlamak gibi aptalca bir numara daha yaparsan, Raphael'in göğüs kafesine bir bıçak saplarım. Aslında, eğer beni hoşnut etmeyen herhangi bir şey yaparsan, Raphael'in göğüs kafesine bir bıçak saplarım."

Hafifçe geri çekiliyor, böylece göz göze geliyoruz, ne kadar ciddi olduğunu görmeme izin veriyor. Ben de anlıyorum. Bu sadece dinleyip dinlemeyeceğimi görmek için bir tehdit değil. Ciddiydi.

Sonra gülümsüyor. "Madem kahramanı oynamaktan bu kadar hoşlanıyorsun."

O gamze yine parlıyor, yüzünün yan tarafında bir orta parmak gibi benimle alay ediyor.

Bu sefer çekmeye çalıştığımda buna izin veriyor. Beni bırakıyor, sıkılmış bir ifade takınıyor ve yüzünü ekşitiyor.

gözlerini hâlâ yerde acınası bir şekilde hırıldayan Raphael'e çevirdi. "Ayağa kalk."

Raphael'in ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Bu kolay bir iş değil, çünkü yeni doğmuş bir zürafa kadar zayıf dizleri var, kendi ayakları üzerinde tökezliyor ve bana tutunuyor. Sanırım ağlamaya başlamak üzere.

"İyisin Raphael," diyorum kararlılıkla, onu desteklemeye çalışarak. "Hâlâ nefes alabiliyorsan, soluk borun zarar görmemiş demektir. Yaralanacaksın ve moraracaksın ama iyi olacaksın. Anladın mı?"

Büyük, sulu mavi gözleriyle bana bakıyor. "Hangisi daha kötü bilmiyorum," diye fısıldıyor kısık sesle, burnunu çekerek. "Zavallı zedelenmiş soluk borum mu yoksa hâlâ nefes alabiliyorsam zarar görmediğini tecrübelerinizden biliyor olmanız mı?"

Gülüşüm acımasız. "Konu bir insan vücudunun incinebileceği tüm yollar olduğunda ben yürüyen bir ansiklopediyim. Kolunu omzuma dola. Sandalyeye oturmana yardım edeyim." Sonra Fransızca olarak ona endişelenmemesini çünkü Killian'ın bir daha ona elini sürmesine izin vermeyeceğimi söylüyorum.

Kendi dilinde konuştuğumu duyunca yaşadığı şok o kadar derin ki neredeyse tekrar yere düşecek.

Hâlâ Fransızca konuşuyorum, "Rusça, İngilizce, Fransızca ve Almanca biliyorum. Azıcık Korece de anlıyorum ama sohbet edecek kadar değil. Sadece silah pazarlıklarının ne zaman yapıldığını bilecek kadar."

Killian yüksek sesle, "Dil yeteneklerin için tebrikler, ama burada Fransızca konuşan tek kişi sen değilsin" der.

Raphael nefesinin altında "Schwanz" diye fısıldıyor.

Sikin Almancası. Ve öyle vahşi bir nefretle söyleniyor ki bana bir fikir veriyor.

Elimden geldiğince sessiz ve hızlı bir şekilde Raphael'e Almanca olarak bana bir telefon bulup bulamayacağını soruyorum.

Ancak sadakati ya da Killian'dan ne kadar korktuğu test edilemeden, ensemden yakalandım

ve Raphael'i soluk soluğa bırakarak onu götürdüğüm sandalyeye yığıldı.

"Ona ne söyledin?"

Killian bir eliyle enseme kavradı. Diğer elini de boğazıma kapattı. Üzerimde beliriyor, dik dik bakıyor, bir metreden fazla tehlikeli, gözlerindeki bakış tamamen ölümcül.

Ben iyi bir yalancı değilim. Duygularım her zaman yüzümden okunur ve sesim yüksek perdeden ve suçlu bir şekilde titreyerek gerçeği ele verir. Ve Killian'ın Raphael'in göğsüne bıçak saplama tehdidinde inandığımı düşünürsek, seçeneklerim sınırlı. Bu yüzden ona sadece gerçeği söyledim.

"Bana bir telefon bulabilir mi diye sordum."

Killian dürüstlüğümler karşılarında şaşırmış görünüyor. Nasıl devam edeceğinden emin değilmış gibi bir an tereddüt ediyor. "Yani bu Naz'ını arayabilir misin?"

"Hayır. Dimitri'yi arayabilirim."

Cevabım onu kızdırıyor. Beni daha yakına sürüklüyor, eli boğazımda daha sıkı kenetleniyor. Mücadele etmeye zahmet etmiyorum çünkü durumu daha da kötüleştirebileceğini düşünüyorum ama bileklerini kavrayarak kendimi sabitlemek zorunda kalıyorum. Ağaç dalları kadar kalın, kaslarla kordonlu ve demir gibi sertler.

"Dimitri'den nefret ettiğini söylemiştin."

Sesim gırtlığımdaki baskıdan dolayı boğuk çıkıyor. "Biliyorum. Ama yakında ona geri dönmezsem Naz'ı öldürecek. Geri dönmezsem bunun Naz'ın suçu olmadığını bilmesini sağlamalıyım."

Bakışları tam bir şaşkınlık ifadesi. Bana bakıyor, yüz ifademi inceliyor, bakışları yüzümün her yerinde geziniyor. Boğazımdaki tutuşu gevşiyor ama beni bırakmıyor. Aksine beni daha da yaklaştırıyor, neredeyse birbirimizin nefesini soluyacak hale geliyoruz. Sonunda gözlerinde anlayışlı bir bakış beliriyor.

"Onu korumak için her şeyi yaparsın, değil mi?" "Evet."

"Öfkemi riske atmak ve nefret ettiğini iddia ettiğin bir adama dönmek de buna dahil."

"Her şey dahil, hatta hayatımı feda etmek bile." "Bu patolojik bir durum."

"Bu aşktır."

Killian Raphael'in varlığını tamamen unuttu. Olağanüstü bir yoğunlukla bana odaklanmış, kaşları birbirine yaklaşmış, gözlerini kırpmadan bakıyor. Daha önce kullandığını hiç duymadığım kısık bir sesle, "O kelimeyi söyleyip duruyorsun. Aşk. Sanki gerçek bir şeymiş gibi."

Daha rahat nefes alabiliyorum çünkü boğazımdaki tutuşu gevşedi ve ellerini boynumun ön ve arka tarafına koyar hale geldi. Dokunuşu artık nazik, bir sevgilinin okşaması kadar yumuşak.

"Tek şey bu," diye cevap veriyorum gözlerinin içine bakarak. "Var olan tek gerçek şey bu."

Ellerinde hafif bir titreme, elektrik gibi bir akım dolaşıyor. Ela gözlerinin derinliklerinde bir şey parıldıyor, eski, acil bir acıma duygusu yüzeye çıkıyor. "Göster bana."

Göz kırpıyorum. "Um. Ne?"

Bakışları dudaklarıma düşüyor. Yüz ifadesi değişiyor. Bir şekilde yumuşuyor, ama aynı zamanda tam olarak arzu olmayan bir duyguyla ısınıyor. Daha çok ... gibi.

Özlem.

"Bana göster dedim. Onu öptüğün gibi beni de öpmeni istiyorum."

Kalp atışlarım aritmik hale geliyor. Birden nefes alamaz oldum.

"Ya da Raphael acı çekiyor," diye ekliyor Killian, hâlâ dikkatle ağzıma bakarak.

Midem düğümleniyor. Koltuk altlarım nemleniyor. Nabzım roket gibi atıyor ve dizlerim titremeye başlıyor. Bunu yapamam. Tanrı'nın yeşil dünyasında bu adımı öpebilmemin hiçbir yolu yok. Bu vahşiyi. Bir köpekbaliğini öpmeyi tercih ederim. Ama Raphael, Raphael'e zarar verir. Bunun olmasına izin veremem, yapmalıyım-

Killian sert bir fısıltıyla, "Karar ver," diye emrediyor.

Tanrım, eğer dinliyorsan, lanetlendiğimi biliyorum, ama şu anda gerçekten bir mucizeye ihtiyacım var. Lütfen Killian'ı öldür. Büyük bir beyin kanaması mükemmel olurdu.

Killian daha yüksek sesle, "Karar ver," der. Raphael'e doğru karanlık bir bakış fırlatır.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve Killian'ın dudaklarına hızlı, kapalı ağızlı bir öpücük konduruyorum.

Geri çekildiğimde bana bakıyor. Sonra omuz silkiyor, ellerini boynumdan indiriyor, Raphael'e doğru yürüyor, onu boğazından yakalıyor ve diğer kolunu başının üzerine kaldırıyor, eli yumruk şeklinde kapalı. Raphael bir çığlık atıyor ve sınıyor.

"Hayır!"

Aralarına atıyorum, Killian'ı geri itmeyi başarıyorum, böylece Raphael'i serbest bırakıyor.

Benim müdahalemden rahatsız olmadı. Sadece soğukkanlılıkla bana bakıyor. Sonra arka cebinden katlanmış bir bıçak çıkardı. Bileğinin ustaca bir hareketiyle bıçağı açıyor ve Raphael'in bir dehşet çığlığı daha atmasına neden oluyor, bu seferki daha da tiz.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bekle!"

Killian'ın bakışı mülayim, neredeyse sıkılmış. "Bu bir pazarlık değil."

Bu adam sinirime dokunmaya başladı. Omuzlarımı dikleştiriyorum, aramızdaki birkaç adımı kapatıyorum, tıraşsız yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu öpüyorum.

Onu gerçekten öpüyorum, dilimle, yüreğimle ve tüm benliğimle, vücudumu onunkine bastırarak, kendimi Naz'la paylaştığım her öpücüğünü hatırlamaya zorlayarak. Güçlü kollarının sırtıma dolandığını ve beni göğsüne bastırıldığını, kalp atışlarının göğüslerime çarptığını, sıcak ağzını ve şaşırtıcı derecede yumuşak dudaklarını ve boğazının arkasından yükselen alçak, acı dolu sesi hayal ediyorum.

Kendimi tamamen teslim ediyorum, zihnimin derinliklerinde bunun sadece Raphael için olduğunu ve aynı zamanda korkunç, korkunç bir hata olduğunu biliyorum.

Çünkü Killian da beni boğulmaktan kurtulmaya çalışan bir adamın çaresizliğiyle öpüyor.

Dudaklarında ve kucaklamasında keşfedilmemiş bir tutku var, sonu olmayan bir tür açgözlü karanlık. Öpücüğü, yoluna çıkan her şeyi tüketebilecek ya da kontrolsüz bir orman yangını gibi yakıp kül edebilecek siyah, dipsiz bir açlık içeriyor. Derinden içiyor, o kadar derinden ki belimden geriye doğru bükülüyorum, omuzlarına yapışıyorum, ağzımı vahşice tahrip ederken burnumdan kısa nefesler alıyorum.

Nihayet, bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, göğsü kabararak, hırıltılı bir nefesle ağzımdan ayrılıyor. Birbirimize kilitlenmiş, sessizce birbirimizin gözlerinin içine bakarak sayılamayacak kadar uzun bir süre donup kalıyoruz.

Yavaşça göz kırpmıyor, göz kapakları açılıp kapanıyor, gözbebekleri uyuşturulmuş gibi büyüyor. Sesi titreyerek nefes alıyor, "Teşekkür ederim."

Sonra beni kenara itiyor, bıçağını yere düşürdüğü yerden alıyor, sandalyedeki Raphael'e doğru ilerliyor ve bıçağı göğsünün ortasına saplıyor.

DOKUZ

NAZ

Halifax, Nova Scotia. Kanada'nın doğusunda bir Atlantik Okyanusu limanı olan şehir, denizcilik tarihi, büyüleyici sahil şeridi, ikonik deniz fenerleri ve ilk olarak 1749 yılında deniz yoluyla yaklaşan çeşitli düşmanlara karşı savunma amacıyla kurulan yıldız şeklindeki Citadel ile tanınmaktadır.

Ayrıca o kadar soğuk ki taşaklarınız donabilir. Özellikle de suyun içinde.

Ekim

ayında.

Geceleri.

"Şimdi şöyle yapacağız Catherine," diyorum Connor'ın ağzını bağlayıp dizlerinin üzerine kelepçelediği iyi giyimli orta yaşlı kadına, şehrin güneyindeki kayalık kumsalın ıssız bir yerinde, iki metre buz gibi siyah suyun içinde. "Sana bir soru soracağım ve sen de bana bir cevap vereceksin. Eğer cevabını beğenmezsem ya da yalan söylediğini düşünürsem, meslektaşım kafanı suyun altına sokacak ve bir süre düşünmene izin verecek. Sonra baştan başlayacağız.

"Yine de sizi uyarmalıyım, oldukça berbat bir zaman algısı var. Otuz saniye, doksan saniye... hepsi onun için aynı." Endişeli bir ifade takınıyorum. "Nefesini ne kadar tutabilirsin?"

Gözlerinde korku değil nefret parlayarak bana bakıyor. İlginç.

Connor'ın suratı asık, çünkü ona "üstüm" ya da sadece "patronum" değil de "meslektaşım" dediğimi biliyorum. Bu tür protokol ihlallerinden hoşlanmaz. Ordunun acemi askerlerinin beynine kazımdan hoşlandığı kesin bir hiyerarşisi var ve ikimiz de yıllar yıllar önce orduyu geride bırakmış olsak da, bazı şeylerden kurtulamıyorsunuz.

"Bir saniye bekle." Cebimden telefonumu çıkarıp ıslak ve bağlı halinin birkaç fotoğrafını çekiyorum. "Ölüm ilanının için lazım olur diye," diyorum neşeyle ve telefonu kaldırıyorum.

Bu da onu korkutmadı. Zihinsel olarak bana voodoo büyüü yapıyor gibi görünüyor. Bu kadın kırılması zor bir ceviz.

"Pekala. Birinci soru. Hazır mısınız? Başlıyoruz: Siz ve eşiniz Silver Shadow adında bir yata sahibsiniz, doğru mu?"

Öfkesi bir anlığına şaşkınlığa dönüşüyor, bunu bana bakmayı bırakıp gözlerini kısarak bakmasından anlayabiliyorum.

"Başını salla yoksa batacaksın. Tuzlu su burnunuzdan soluduğunuzda çok acıtır."

Başını sallıyor.

"Tamam. İyi iş çıkardınız! İkinci soru: Kocanız şu anda Gümüş Gölge'de, doğru mu?"

Daha fazla kafa sallama.

"Çok güzel! Görüyorsunuz, bu işte profesyonelsiniz!"

Connor başını sallıyor ve gözlerini deviriyor ama onu görmezden geliyorum. Hepimizin düşmanlarımızı sorgulama yöntemleri vardır. Benimki biraz alışılmışın dışında olabilir, ancak bir kadını korkutmak zorunda kalmayı son derece tatsız buluyorum - prensip olarak, herhangi bir erkekten çok daha kötü olan birkaç kadın tanıdım ve cinsiyete göre ayrımcılık yapmak adil değil, ama hadi, sadece kızlara karşı kaba olmamalıydın - bu yüzden birkaç kolay soru ve çok fazla destek ve cesaretlendirme ile gidiyorum, böylece umarım çok fazla travmatize olmazlar ya da çok fazla

terapistleri ve romantik partnerleri için daha sonra başa çıkmaları gereken birçok kalıcı zihinsel ve duygusal yara.

Yine de bu özel düşman çocuk eldivenleri gerektirmiyor gibi görünüyor. Sanırım onu patlayıcılarla ve ölü adam tetiğiyle bağlayabilirim ve gözüme tükürür.

"Üçüncü soru ve bu çok önemli, o yüzden cevap vermeden önce iyice düşünün." Dostça gülümsememi ve sesimi bırakıp gözlerinin içine bakıyorum. "Nerede? Nereye. O nereye gidiyor?"

Hırlayan bir hayvan gibi ses çıkarıyor. Ona bakmaya devam ederken bir süre sularının içinde kalmasına izin veriyorum, sonra Connor'a tıkaçını çıkarmasını işaret ediyorum.

Bez ağzından çıkar çıkmaz derin bir nefes alır, ardından onu öldürsek iyi edeceği yoksa taşaklarımızı kesip bizi onlarla boğarak öldüreceği hakkında uzun ve tutkulu bir konuşmaya başlar. Cesetlerimizi asit fıçılarında eritip denize atmadan önce bağırsaklarımızı deşecek, uzuvlarımızı kesecek vs. vs.

Lanet olsun. Daha az sert hapishane gardiyanlarıyla tanışmıştım. "Seni öldürmeyeceğiz."

Şaşırmış gibi bakınca ekliyorum: "Yani, muhtemelen olmaz. İstemiyoruz. Ben istemiyorum ama ..." Parmağımı diğer elimin arkasına saklarken Connor'ı işaret ediyorum. Sonra, sahnede fısıldayarak: "Bu adam deli. Kadınları dövmeye bayılıyor." Sonra ellerimi açıyorum, "Ne yapacaksın?" der gibi.

Connor'a bakıyor ve yine o hayvani hırıltısını çıkarıyor. Connor bir iç çekişi bastırır.

Onun ve kocasının son birkaç on yıldır neler yaptıklarını, yani kara para akladıklarını, yasadışı silahların kötü adamlardan daha da kötü adamlara transferini kolaylaştırdıklarını ve uyuşturucu kaçakçılığı yaptıklarını bilmesem onun için üzüldüm. Banka hesaplarını doldurmak ve lüks yaşam tarzlarını finanse etmek için orada burada birkaç yüz kilo kokain ve fentanil.

Kızları da unutmayalım.

Görünüşte ideal vatandaşlar olan Bay ve Bayan Bergé'nin lüks yelkenli yatları Silver Shadow ile bir limandan diğerine taşıdıkları reşit olmayan kaçırılmış kızların hepsi, bakireler için en yüksek parayı ödeyen erkekler tarafından aşağılanma, küçük düşürölme ve akıl almaz istismarlarla dolu kısa ve acımasız yeni hayatlarına doğru yol almaktadır.

Tabby'nin yaptığı gibi karanlık interneti nasıl tarayacağınızı bilerseniz neler keşfedebileceğiniz gerçekten akıllara durgunluk veriyor.

Yani hayır, bu sıırıslıkam Chanel pantolonlu şişko solucan için üzölmüyorum, ama yine de o da bir kadın, bu yüzden öfkemi üzerine çekmeyecek.

Diğer yandan kocası farklı bir konu. O orospu çocuğunu elime geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Catherine hırıltısını kontrol altına almak için birkaç dakika bekledikten sonra, "Buraya doğru geliyor," diye bağırır.

Connor ve ben kaşlarımızı kaldırarak birbirimize baktık. "Burası mı?" Başımı eğerek tekrarlardım. LEO telefonunun son konumu kesinlikle bunu göstermiyordu. Son baktığımda Gümüş Gölge New York'tan doğuya, açık okyanusa, Avrupa'ya doğru gidiyordu, Atlantik kıyısının kuzeyine değil.

"Evet. Barbados'tan yola çıkmış ve bir ... bırakmak için New York'ta durmuş." Sözüünü kesiyor, biraz suçlu görünüyor.

"Tipik kargonuzun ne olduğunu biliyoruz hanımefendi," diyorum ekşiyerek. "Devam edin."

"New York'tan sonra buraya dönecekti. Halifax'a. En azından son duyduğumda plan buydu. Dün geceden beri beni kontrol etmedi."

Connor bana soru soran bir bakış gönderiyor, ben de bunu "onu suya batırmalı mıyım?" şeklinde yorumluyorum. Başımı sallıyorum, çünkü bence doğruyu söylüyor.

Görünüşe göre Raphael yeni emirler almış. Günün sorusu şu: Kimden?

"Kocanızla birlikte gemide kim var?"

"Kaptan. Ve mürettebat. Ve git kendini becer, domuz." "Büyüleyici. Kaç mürettebat?"

"Dört kişiler. Üç erkek ve bir genç kadın." "Peki ya dövmeli iri adam? O da mürettebat?"

Yine şaşkın şaşkın bakıyorum. "Büyük adam mı?"

Yüzüne su çarpma isteğime direnerek, "Evet.

Omuz hizasında siyah saçlı. Bir sürü dövmesi var."

Başını sallıyor. "Çalışanlar arasında öyle biri yok." Teyit etmek için herkesin neye benzediğini söyletiyorum. İki Afrikalı Amerikalı, bir Filipinli ve iki Kafkasyalıyı tarif ediyor, hiçbiri bu tanımlara uymuyor.

Eva'yı geminin güvertesinde yakalayan adam.

"Hiç tarif ettiğim gibi görünen bir adamla iş yaptınız mı? İş bağlantılarınızdan herhangi biri böyle görünüyor mu? Arkadaşların? Tanıdıklarınız?"

Catherine başını sallar. "Hayır. Burada işimiz bitti mi? Çünkü gitmem gereken bir kitap kulübü toplantım var ve içkilerden ben sorumluyum. O kaltaklar şaraplarını almazlarsa, kaybederler. Bunu aylarca duyarım."

Connor ve ben inanmayan bir bakış paylaştık.

Onu tam da evinden çıkarken yakalamıştık, ki bu ev kıyıya çok yakındı -ki bu da kuşun bizi bıraktığı iniş bölgesine çok yakındı- ve biz de kocasının nereye gittiğini öğrenebilmek için onu bu geniş ve ıssız sahile götürüp akşam dalışı yapmaya karar verdik.

Onu evin içinde de sorgulayabilirdik ama kelepçelenip ağzı bağlanarak arabanın bagajına atılmak ve uzak bir yere götürülmek, evdeki koltuğunuzda oturmaktan her zaman daha korkutucu ve gerçekleri ortaya çıkarıcıdır.

Dehşete kapılmaması dışında işe yaradı.

Dışarı.

Birkaç soru daha sordum, ama cevap alamadım.

Kocasının Eva ile nereye gittiğini bulmamıza yardım et.

Tırnaklarını kerpetenle sökmek dışında, ki ben

bir çıkmaza girdik. Onu Mercedes'ine geri götürdük ve bagaja geri attık.

Sonra Connor ve ben içeri girip karanlıkta oturuyoruz, dalgaların kıyıya vuruşunu izliyoruz ve bagajdaki Chanel'in içindeki insan pisliğinin, Korint derisi koltuklarına tuzlu su damlatırken bize kitaptaki her ismi söyleyişini dinliyoruz.

"Bay'a Bayan'ının fotoğrafını göndermenin zamanı gelmiş gibi görünüyor."

Connor parmaklarını direksiyona vurarak, "Bu tehlikeli. Aşırı tepki verebilir."

Göğsümde giderek kötüleşen yanmayı görmezden gelerek bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Ciğerlerimin içinde neler olduğunu düşünmeyeceğim. Eva'yı geri kazandıktan sonra çökebilirler.

"Seçeneklerimiz tükendi. Tahminimce bu dövme piç her kimse, beklenmiyordu. Tabby'nin keşfettiğine göre Bergé'ler bir ekip olarak çalışıyorlarmış. Bu adam daha önce buralardaysa karısı tanıyordur. Eğer kocası eve gelmesi gerekirken beklenmedik bir dönüş yaptıysa, muhtemelen baskı altındaydı. Plan değişikliğini bildirmek için karısını aramadığına göre iki kat daha fazla. Belki de karısının tehlikede olduğunu öğrenir ve onu kurtaracaksa bize bilgi vermeyi kabul eder."

"Ya da belki bizden ona bir iyilik yapmamızı ve kafasına bir kurşun sıkmamızı ister. Onunla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bir düşünsene. Tanrım. Şimdiden kirişlerden sallanıyor olurdum. Ona ne yaptığımız muhtemelen umurunda bile olmaz."

"Başka bir önerin var mı? Can kulağıyla dinliyorum."

"Sadece daha önce önerdiğim şeyi. Bir yere inene kadar bekleyelim, sonra gidip onu alalım. Sudan çıktıklarında onları takip etmek çok daha kolay olacaktır."

Öfkem alevleniyor. Tabby Raphael'in ev adresini alır almaz ayarladığımız New York'tan buraya iki saatlik kuş yolculuğunda kendimi kontrol altına almıştım ama şimdi yine kendimi kaybetmeye başlıyorum. "Beklemiyorum. Bunu konuşmuştuk. Zaman çok önemli, bunu biliyorsun."

"Diğer tek geçerli seçenek, şimdiye kadarki yolculuklarına dayanarak nereye gittiklerini tahmin etmek ve önlerine çıkıp beklemek."

Tahmin etmeyi gerektirdiği için bu seçeneği de sevmiyorum. Tahmin etmekten nefret ediyorum. Bilmem gerek. Ayrıca yılın herhangi bir zamanında tehlikeli olan Kuzey Atlantik'te yelken açmayı da içeriyor. Akıntılar, rüzgar ve Silver Shadow'a binecek kadar yaklaşmak için gereken şansın yanında bir de fark edilme sorunu var. Bir uçaktan dalış yapabilirim ama bu uzaydan iğne geçirmeye çalışmak gibi olur.

Tik tak.

Eva. Siktir, tatlım, lütfen iyi ol.

Sert bir nefes veriyorum ve bir hareket tarzına karar veriyorum. "Bakalım Frenchy takas yapmak istiyor mu?"

Umarım kabus gibi karısını sever.

ON

EVA

Göğsümden kopan çığlık mutlak korku, inançsızlık ve öfke dolu.

Onu bıçakladı. Killian, Raphael'i göğsünden bıçakladı!

Yaradan fışkıran kan dalgaları Raphael'in gömleğini hızla ıslatır ve sandalyenin kadife koltuğuna yayılır. Raphael şok içinde göğüs kemiğinden çıkan bıçağa bakarken kıpkırmızı kan beyaz ketenin üzerinde bir çiçek gibi açıyor. Koltuğa yığılır, zayıf bir şekilde bıçağın sapına tutunur, ağzı çalışır ama ses çıkmaz.

"Seni piç!" Killian'ı iterek geçiyorum ve Raphael'in önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Mavi gözleri geniş ve inanmaz bir haldeydi. Ağzının sol köşesinden ince bir kan damlası süzülüyor.

Hasta olacağım. Çok fazla kan var. Her yerde kan var. Raphael'in giysilerinde ve ellerinde, boynuna ve çenesine ince damlacıklar halinde sıçramış, Raphael her nefes aldığı anda korkunç emme sesleri çıkaran yaraya çaresizce baskı yapmaya çalışırken kendi ellerimde.

Bıçağı çıkarmayacak kadar biliyorum. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

Daha çabuk kan kaybından ölecek.

"Doktor çağırın! Yardım edin! Biri bize yardım etsin, lütfen!"

Çaresiz yakarışım boş odalarda yankılanıyor. Kimsenin olmadığını fark ettiğimde yeni bir korku dalgası üzerime çöküyor.

bize yardım etmeye geliyor. Bu gemide ikimize de yardım edebilecek kimse yok.

Killian beni bir kenara itiyor, Raphael'i ayağa kaldırıyor ve inleyerek odadan dışarı sürüklüyor.

"Ne yapıyorsunuz? Onu nereye götürüyorsunuz?" Ayağa fırlıyorum, ellerim kanla kayganlaşmış ve yumruk olmuş, yüzüm sıcak ve bacaklarım güçsüz.

Sorularımı tekrar haykırıyorum ama Killian beni görmezden geliyor. Kan cilalı ahşap zemine sıçrıyor, Raphael'in ayakkabıllarının parmakları damlaların arasında sürüklenirken dalgalı çizgiler halinde bulaşıyor. Killian onu yanında bir patates çuvalı gibi taşıyor.

Sonra dışarıda güvertedeyiz. Soğuk rüzgâr saçlarımı gözlerimin etrafında savuruyor. Gökyüzü kurşuni gri, bulut örtüsü alçak ve tehditkâr. Rüzgâr kurt uluması gibi ses çıkarıyor. Destek için küpeşteye tutunuyorum çünkü bacaklarım o kadar dengesiz ki, midemden bile daha kötü, çalkalanıyor. Safranın sıcak sızısı boğazımın arkasını yakıyor.

Onu bıçakladı. Onu bıçakladı. Az önce tanık olduğum şeyi aklım almıyor ama bir sonraki dehşet başlamadan önce bunu atlatacak zamanım yok.

Killian Raphael'i güvertenin kenarına sürükler, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırır ve küpeşteden aşağı atar.

Okyanusun uçsuz bucaksız karanlığında, beyaz örtülü dalgalardan oluşan bir fonda, kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir halde, inanılmaz derecede uzun bir an boyunca havada asılı kalmış gibi görünüyor. Sonra düşüyor, dönüyor ve dönüyor, bıçak hala kanlı göğsünden çıkıntı yapıyor. Yuvarlanıp gözden kaybolmadan önce beyaz, şaşkın yüzüne son bir kez bakıyorum.

Tüm vücudum adrenaline sarsıldı. Hücrelerimi dolduruyor, yaşadığım korkuyu geride bırakıp harekete geçmemi sağlıyor.

Korkuluklara doğru savruluyorum, rüzgâra karşı çığlık atıyorum, kollarımı uzatıyorum ve ellerimi açıp kavıyorum. Ona yardım etmeliyim, yardım etmeliyim, ona yardım etmeliyim-

Yakalandım. Tuttuklarına karşı tekme atıp çırpınırken bile beni sıkıca bağlayan bir çift demir kol tarafından tırabzandan uzaklaştırıldım.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum. "Ne yapıyorsun sen? Ne halt ettin sen?"

Killian beni içeriye çekiyor, adım adım geri çekiliyor, beni tutuşu da geri çekilişi kadar acımasız. Çaresizce, içgüdüsel olarak ona karşı koyuyorum ama faydası yok. O çok güçlü.

İçeri girdiğimizde çömelip beni de yanına alarak yere çöküyor. Beni saran kolları bir kafes gibi; kaçış yok. Başımı kaldırıp hayal kırıklığımı tavana haykırdığımda, Killian yüzünü boynuma çeviriyor.

"Bitti, Eva. Bitti."

"Neden? Uslu duracağıma söz verdim! Söz verdim ve seni öptüm! Sana istediğini verdim!"

"Bu senin suçun değil. Bu gemiden asla canlı çıkamayacaktı."

Her yerim titremeye başladı. Bacaklarım altımda katlanmış ama onlar da titriyor. Sanırım şoka giriyorum. "Anlamıyorum."

"Buna gerek yok. Ama Raphael için gözyaşı dökme zahmetine girme. O adam neredeyse tanıdığım herkesten daha fazla insanın acı çekmesine neden oldu. Ve ben insanlığın sunabileceği en kötü şeyleri tanıdım."

"Sana inanmıyorum! Bana karşı nazikti! Sen bana zarar verdiğinde kızdı!"

"Sadece sonuçlarından korktuğu için. Dimitri'den korkuyordu. Yıllar boyunca Dimitri'nin eline teslim ettiği yüzlerce kıza verdiği değer kadar senin hayatına da değer veriyordu - sadece ona kazandıracakları için."

Kızlar. Ölüm gibi bir ürperti vücudumdaki tüm küçük tüyleri kaldırıyor.

Ani durgunluğumu hissediyor ve usulca, "Dimitri'nin bunları Amazon'dan sipariş ettiğini mi düşünüyorsun?" diyor.

Ani bir aydınlanma ile birçok şey bir anda bir araya gelir. "Ona bu konuda yardım ettiğimi mi düşündün?"

Cevap vermeden önce yüklü bir duraklama oluyor. "Olmadığın biri olduğunu sanmıştım."

Kollarına doğru sarkıyorum, tüm mücadelem tükeniyor. Midem sıkıştığında ve tekrar safra tadı aldığımda, bunu durdurmak için çaresizim. Öğürüyorum, midem kabarıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Killian Galce bir şeyler mırıldanıyor. Ben kusarken, gözlerim sulanırken ve burnum sızlarken kolları bağlamaktan destek olmaya dönüşüyor. Kanlı ellerimi yere koyup onlara bakarken boş midem hastalıktan kurtulmak için tekrar tekrar çaballıyor, beni saran hastalığın asla ortadan kaldırılamayacağını anlamıyorum.

Kemiklerimin iliklerine kadar işleyen türden bir hastalık bu.

Beni odama taşıdı. Bu katil. İnsan hayatına hiç saygı duymayan bu paralı asker beni kollarında bir çocuk gibi nazikçe taşıyor. Beni yatağa yatırıyor ve bir bardak su getiriyor. Titreyen ellerimle ondan alıyorum ve hepsini tek seferde içiyorum, düşmemek için omzunun ötesindeki duvarda bir noktaya odaklanıyorum.

"Yemeğe ihtiyacın var."

Yatağın yanına bir sandalye çekip oturuyor ve bana okunamaz bir ifadeyle bakıyor, buna minnettarım. Aklından neler geçtiğini bilmek istemiyorum. Dimitri'nin Naz'a zarar vermesini nasıl engelleyeceğim dışında hiçbir şey bilmek istemiyorum.

"Ona benim fotoğraflarımı göndermelisin." Morarmış yüzümü işaret ediyorum, sesimin ne kadar titrek çıktığına ve odanın ne kadar sıcak hissettirdiğine uzaktan şaşıyorum. Sıcak ve boğucu. "Dimitri, yani. Ona yüzümün ve boynumun yakın çekim fotoğraflarını göndermelisin."

Killian sandalyesinde arkasına yaslanır. Ses tonu hafifçe eğleniyor. "Yapmam gereken bu mu?"

Başımı sallıyorum. Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? İnsanları çok öldürüyor olmalı.

"Ya da bir video. Çok inandırıcı bir şekilde çılglık atar ve yalvarırım." Şimdi sesi düşünceli.

"Eminim yaparsın."

Gemi bir dalganın üzerinde yavaşça yuvarlanırken kapı menteşeleri üzerinde sallanıyor. Midem de onunla birlikte yuvarlanıyor. "Ah." Yeni bir düşünceyle Killian'a bakıyorum. "Yoksa önce beni öldürecek miydin?"

Tekrar konuşmadan önce bakışlarımız rahatsız edici derecede uzun bir süre duruyor. "Seni öldürmeyeceğimi biliyorsun."

Cevap vermeden önce bir süre öylece oturuyorum. Sonra tekrar başımı sallıyorum. "Evet."

"Başka ne biliyorsun?" Öne eğiliyor, dirseklerini dizlerinin üzerine koyuyor ve bana bakarken parmaklarını birbirine geçiriyor.

Boş bardağı tutan ellerime bakıyorum. Titreyen, kan lekeli ellerime. Buraya nasıl geldim? Ne oldu bana böyle? Bu nasıl benim hayatım?

"Beni dövmek istemediğini biliyorum ama dövdün. Yapmak zorunda olduğunu hissettin." Cevap olarak sadece sessizlik duyuyorum, bu yüzden devam ediyorum. "Raphael'in yetkili oymuş gibi davranmaya çalıştığını biliyorum." Gülüşüm yumuşak ve içi boş. "Ama öyle olmadığı çok açık. Dimitri'de istediğin bir şey olduğunu biliyorum." Tekrar Killian'a bakıyorum. "Ve onu elde etmenin yolunun beni takas etmek olduğunu düşündüğünü biliyorum."

"Haklı mıyım?"

"Evet."

"Güzel. Bu kadar zahmete boşuna girdiğimi düşünmekten nefret ediyorum."

"Ama bilmediğim pek çok şey var."

Başını eğip beni düşünüyor, ben de bunu devam etmek için izin olarak algılıyorum. Bir an düşündüm, sonra en acil soruyu sormaya karar verdim.

"Kimsin sen?"

Gülümsüyor, ama yine o zalim gülümseme. Onu katil gibi gösteren bir gülümseme. "Daha iyi bir soru kim değil, ne."

"Oh, senin ne olduğunu zaten biliyorum." Gülümsemesi alaycı bir hal alır. "Anlat bakalım."

"Sen istediğini elde etmek için yapması gerektiğini düşündüğü her şeyi yapacak bir adamsın. Yapmak istemediği şeyler de dahil olmak üzere her şeyi. Şiddet dahil. Cinayet dahil."

"Ah. Vicdanı olan bir canavar o zaman?"

"Hayır, sadece bir canavar. Eğer bir vicdanın olsaydı, yanlış olduğunu bildiğin şeyleri yapmazdın. Ama yine de yapıyorsun."

Bir süre bana baktı. "Dünyada yeterince kahraman var zaten. Güzel ahlaklı ama zayıf mideli, geveze ama cesur olmayan idealistler. En asil savaşların bile bedeli kanla ödeniyor. Dünyanın asıl ihtiyacı olan şey, herkesin geceleri güvenle uyuyabilmesi için çirkin şeyleri yapmaya istekli daha fazla canavar."

"Geceleri uyuyabilmek için kendine bunu mu söylüyorsun?"

"Size şunu sorayım: Eğer bir kişiyi öldürmek zorunda olsaydınız, ama bu sayısız hayatı kurtaracak olsaydı, bunu yapar mıydınız?"

"Buna karar vermek bana düşmez."

Sabırsızlıkla başını sallar. "Varsayımsal olarak."

"Varsayımsal olsun ya da olmasın, kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermek Tanrı'nın işi, benim değil."

Alay ediyor. "Eğer bir Tanrı varsa, bizden uzun zaman önce sıkıldı. Başka projelere yöneldi. Artık bizimle ilgilenmiyor."

Bu argümanı daha önce de duydum ve her zaman olduğu gibi buna inanmıyorum.

Bir şeyin nasıl çalıştığını anlamıyor olmamız onun çalışmadığı anlamına gelmez.

"Alaycı olmanın daha kolay olduğunu biliyorum," diyorum bakışlarını tutarak. "Dünyanın sefaletle dolu olduğunu ve insanların birbirlerini incittiğini biliyorum."

ve yalnızmışız gibi hissedebiliriz. Ama yalnız değiliz. O her zaman orada, bizim ona dönmemizi bekliyor."

Bu konuyla ilgili sabırsızlığının arttığını hissediyorum. Diyor ki, "Neden ona dönmek isteyelim ki? Senin bu Tanrı'n bizim tapınmamızı hak etmeyen küçük bir diktatör. İncil'i gerçekten okudunuz mu? Tam bir korku hikayesi. Tanrı soykırımcı bir manyak. Ona olan inancınız boşa gidiyor."

Ona bakıyorum, konuyla ilgili bu kadar güçlü hisleri olmasına ve onun gibi birinin iyi bir kitaba aşına olmasına şaşırıyorum.

"Tanrınız neden Hitler gibi birinin var olmasına izin versin? Neden çocukların tecavüze uğramasına ve köleleştirilmesine izin versin? Neden bu kadar çok acı çekilmesine izin versin?"

"Çünkü bize özgür irade verildi. Köle olmak için yaratılmadık. Hayatlarımızı nasıl yaşayacağımız bizim seçimimizdir ve eğer kötü olmayı seçersek ... o buna izin verir."

Açıkça, "Bu hiç mantıklı değil." diyor.

"Aşk da öyle. Yine de var. Ona inanmasanız bile gerçektir. Tıpkı Tanrı gibi." Sert bir nefes veriyorum ve boş bardağı komodinin üzerine koyuyorum. "Yine de ben ikiyüzlüyüm."

Dikkatinin keskinleştiğini hissediyorum. "Nasıl?" diye soruyor.

"Kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermenin Tanrı'nın işi olduğunu söyledim, ama ..."

"Ama ne?"

Ona bakıyorum. "Ama ben iki adam öldürdüm."

Belli etmemeye çalışsa da şok olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca ilgisini çektiğini de söyleyebilirim, ama sormadan devam etmemi bekliyor.

"Onlar Dimitri'nin adamlarıydı. İçinde bulunduğum arabayı havaya uçurdular ve beni kaçırmaya çalıştılar." Bir an duraksadım. "Silahım olmadığı için şanslısın."

"Sen beni vurmazdın," diyor hemen.

"Mesele de bu zaten," diyorum belli belirsiz. "Kendim hakkında keşfettiğim şey. Asla sahip olamayacağım şey

inandım. Eğer iş başa düşerse, bir can alabilecek kapasitedeyim."

"Sadece kendini korumak için. Nefsi müdafaa benim Raphael'e yaptığımle aynı şey değil. Sen bir katil değilsin."

"Muhtemelen bu konuda çok tecrübeli olduğunuzun farkındayım, bu yüzden sizinle çelişmekten nefret ediyorum, ancak teknik olarak cinayet işleyen herkes katildir."

İfadesi, alaycı ses tonuyla eğlenmenin ve ne söylediğime dair yoğun bir merakın birleşiminden oluşuyor. "Bir saniye önce söylediğin şeye geri dönelim. Dimitri'nin adamlarının seni kaçırmaya çalışması hakkında."

"Ne olmuş ona?"

"Bunu neden yapsınlar ki? Ondan da bir şey almak için seni takas mı edeceklerdi?"

"Hayır. Dimitri emretti."

Kaşlarını çattı.

Bitkin bir halde, derin bir nefes veriyorum. "Önce bana hikâyeyi kendi açımdan anlatırsan bunu açıklamak çok daha kolay olur. Dimitri'den ne istediğini, bu gemiye nasıl geldiğini, Raphael'le aradaki anlaşmanın ne olduğunu . . ." O hastalıklı his geri döndü. "Öyleydi."

Hiç tereddüt etmeden cevap verir. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

Bunu düşündüm ve iyi bir noktaya değindiğini kabul etmek zorundayım. Dimitri hiç şüphesiz bu gemide konuşulan her şeyi bilmek isteyecektir ve bu bilgiyi elde etmek için de korkunç yöntemleri olacaktır. Eğer hiçbir şey bilmiyorsam, ikna olmadan önce sadece birkaç kırık kemikle kurtulabilirim.

Ben de konuşmaya başladım.

Killian'a Dimitri'yle yirmi yaşımıdayken nasıl tanıştığımı, beni bir Ateş Kuşu oyununda dans ederken nasıl izlediğini ve gösteriden sonra kuliste kendini nasıl tanıttığını anlatıyorum. İlk başta ne kadar kibar ve cömert görüldüğünü, bana nasıl kur yaptığını ve hatta anneme nasıl çiçek getirdiğini anlatıyorum. Utanarak Killian'a Dimitri'nin zenginliği karşısında nasıl dehşete düştüğümü - kendim de fakir bir aileden geliyordum- ve

Cazibesi ve tatlı, çocuksu yüzü tarafından baştan çıkarılmak kolaydı.

Ona birkaç randevudan sonra onunla yatmayı reddettiğimi çünkü bakire olduğumu ve kendimi evliliğe saklamak istediğimi anlattım. Bunun Dimitri'yi nasıl öfkeliendirdiğini de anlattım. Beni nasıl dövdüğünü.

Bilincimi nasıl kaybettiğimi. Bedenime tecavüz ederken nasıl uyandığımı.

O andan itibaren nasıl kendi iradesi olmayan, sesi çıkmayan, seçenekleri olmayan bir şey olduğumu. Annemi ve beni malikanesine nasıl taşıdığını ve annemin hayatıyla tehdit ederek beni nasıl rehin tuttuğunu. Nasıl her zaman kilit altında, gözetim altında, onun zalim ve talepkâr parmağı altında olduğumu.

Her geçen gün kendimden daha fazla nefret ediyordum. Gün.

Ona, ikimiz için de acılarla geçen yedi yılın ardından Annem sonunda uzun süren bir hastalıktan öldü. Ona nasıl kaçtığımı anlattım.

Naz'la nasıl tanıştım.

Hayatımda ilk kez nasıl aşık olduğumu.

Karşılığında nasıl tamamen sevildiğimi.

Killian'a beni bu ana getiren her iyi ve korkunç şeyi anlatıyorum, bu odada bu yatağın kenarında karşısında oturuyorum. Konuşmayı bıraktığımda bileğime sıcak ve ıslak bir şey damladığını hissedince ağladığımı fark ediyorum.

Bir süre sonra sesi kalınlaşan Killian, "Ve tüm bunlara rağmen, kendi isteğinle Dimitri'ye geri dönüyorsun," der.

Nefes verişim büyük bir rüzgar gibi oluyor ve son enerjimi de beraberinde götürüyor. "Sana söyledim. Eğer geri dönmezsem Naz ölür. Ayrıca" -hastaca bir kahkaha atmayı başarıyorum- "ikiyüzlü olmama geri dönüyorum. Çünkü Dimitri'yi öldürmenin bir yolunu bulacağım."

Oda hafifçe, yavaşça dönmeye başladı, tüm dünya eğiliyor ve alt üst oluyor. Midem bulanıyor, umutsuzum ve kemik yorgunuyum. "Sanırım bu bizi aynı yapıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir can almanın yanlış olduğunu biliyorum ama yine de yapacağım."

Kendimi dik tutma yeteneğimi kaybettim. Yana doğru devrilirken Killian beni yakalıyor. Beni nazikçe yatağa yatırıyor, alnımdaki bir tutam saçını fırçalıyor ve ayağımdaki çok büyük mokasenleri çıkarıyor.

Tam bilincimi kaybetmek üzereyken mırıldanıyor: "Biz aynı değiliz, bhr  agha. Senin h     bir ruhun var."

ON BİR

NAZ

Raphael'e bir metin yazdım, karısının resmini ekledim ve "Gönder "e bastım.

"Biraz zaman alabilir," diyor Connor, sürücü koltuğuna geri yerleşirken. "Nasıl yapmak istediğini düşünmesi gerekecek-"

Telefon çaldı. Connor ve ben şaşkın bir bakış paylaştık.

"Çok hızlıydı."

"Cevapla" düğmesine basıyorum ve telefonu kulağıma tutuyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece dinliyorum, sessizliğin kalitesini ölçüyorum ve konuşmasını bekliyorum.

Bir süre sonra derin, kaba bir erkek sesi "Bu Naz olmalı" der.

O kadar şaşırdım ki neredeyse telefonu düşürecektim. İsimsiz, takip edilemeyen kullan-at telefon. Mesajda adımlı yazmamıştım, o zaman benim olduğumu nereden biliyor?

"Raphael?"

"Raphael öldü. Göğsüne bir bıçak sapladım ve onu denize attım."

Sesinde İrlanda aksanı var, beklediğim gibi Fransız değil. Buna ve kulağa dürüst gelen sözlerine bakılırsa bu Raphael'in bir tür oyun oynadığı anlamına gelmiyor.

"Bu kim?" "Bu

Killian."

Killian mı? Killian da kim? Tüm duyularım keskinleşti, öyle ki etrafımdaki havada titreşen atomları duyabiliyorum. Sonra kafama dank etti.

Muhtemelen Eva'ya elini süren büyük orospu çocuğu bu.

Mürettebattan biri değilse tabii, ama sanmıyorum. Özellikle de söylediklerini göz önüne alırsak. Yat mürettebatı genellikle işverenlerini öldürüp denize atmayı kendi çıkarlarına uygun bulmazlar.

Sözcükler boğazımdan saf nefretin çakıлтаşı gibi sıyrılmasıyla çıkıyor. "Sende bana ait bir şey var."

Bir süre durakladıktan sonra onaylamaz bir tavırla, "Eva'nın ona 'şey' demenden hoşlanacağını sanmıyorum" dedi.

Gözlerim de burun deliklerim gibi kocaman açılıyor. Adını söyleme şekli yeterince kötü, ama onun nasıl hissedeceğini bildiğini ima etmesi, boğazıma sokulan ateşten bir kılıç gibi.

"Ona ne yaptın?" diye soruyorum.

"O emin ellerde," diye sakın bir yanıt geldi hararetli soruma. "Endişelenmene gerek yok."

Benimle dalga mı geçiyor?

Yanımda Connor kaşlarını çatmış, gergin bir şekilde duruyor ama sinir sistemimi alt üst eden cinayet ve kargaşa yüzünden ona dikkatimi veremiyorum. "Ne istiyorsun? Bu ne demek oluyor? Onunla nereye gidiyorsun? Eğer ona zarar gelirse, annemin mezarı üzerine yemin ederim-"

"Çok güzel, biliyorsun."

Ses tonu değişti. Şimdi yumuşak, düşünceli ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. "Ne? Güzel olan ne?"

"Seni sevme şekli."

Sanki King Kong göğsüme yumruk atmış gibi hissediyorum. Eva bu adama beni sevdiğini mi söyledi? Onu boğazından tutup bir yatın güvertesinde sürükleyen bu adam mı? Bana kendisi bile söylemedi.

Tanrım, bilgi almak için ona işkence mi etti?

Ben cevap veremedim, "Umarım bunu hak ediyorsundur. Dürüst olmak gerekirse, sesin biraz dengesiz geliyor. Onun için yeterince iyi olduğuna emin misin? Beni ikna etmen gerekebilir. Yaşadığı onca şeyden sonra en iyisini hak ediyor." Sesi düşüyor. "Ve Tanrım, o çok zarif. O gözler. O vücut. O ateş. Sen ve Dimitri'nin onu geri almak için bu kadar çaresiz olmanıza şaşmamalı."

Zor nefes alıyorum, kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum, "Telefonu ona ver" diyorum.

"Uyuyor."

Hırlıyorum, "Dinle beni, seni orospu çocuğu-"

"Naz. Ne biçim bir isim bu? Bir şeyin kısaltması mı?"

Connor telefonu ona vermemi işaret ediyor. Sanırım işlerin tamamen raydan çıktığını hissedebiliyor. Ona el sallıyorum, sinirli ve bir şeye vurma ihtiyacı içinde.

"Evet. 'Eğer ona zarar verirsen, seni öldürülebilecek her şekilde öldürürüm'ün kısaltması. 'Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğim ve sevdiğim kadına verdiğin acının bedelini sana ve tanıştığın herkese binlerce kez ödeteceğim'in kısaltması. 'ONU GERİ ALANA KADAR ASLA DURMAYACAĞIM'ın kısaltması."

Bir duraklama oluyor, sonra tatmin olmuş bir homurtuya benzeyen bir ses duyuluyor. "Pekâlâ. Biraz fazla sinirlisin ama sesin samimi geliyor. O yüzden sorularına cevap vereceğim. İstediğim şey Eva'nın elde etmeme yardım edeceği bir şey. Bu ulusların geleceği ile ilgili. Onunla nereye gideceğim ... şey, bunu sana henüz söyleyemem çünkü söylersem muhtemelen Dimitri'den istediğimi alamadan burada olacaksın ve o zaman tüm dikkatli planlarım mahvolacak."

Ben sinirli bir şekilde bağıryorum ve Killian gülüyor.

"Bunu çok duyuyorum. Eva da kısa bir süre önce neredeyse aynı sesi çıkardı. Raphael'e yaptığım şeyden hoşlanmadı." Sesi hüzünlü bir hal alıyor. "Bu konuda çok hassas, değil mi? Diğer insanların iyiliği için endişelenir. Hatta

kendini feda etme noktasına geldi. Dürüst olmak gerekirse Naz, o olağanüstü biri. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım. O ..."

Onun duraklamasında, ne kadar yüksek sesle nefes aldığımı duyuyorum.

"Zorlayıcı, sanırım doğru kelime. Ya da belki büyüleyici. Ona bir kez bakmaya başladığınızda gözlerinizi kaçırmanız imkânsız." Kıkırdıyor. "Ama sen bunu zaten biliyorsun. Takıntılı gibisin."

"Killian-"

"Konuşmamız bittikten sonra bu telefonu yok edeceğim, çünkü izini sürdüğünüzden eminim. Ama benimle güvende olduğunu söylediğimde dürüst olduğumu bilmeni istiyorum. Dimitri ile olan işimi mümkün olduğunca çabuk sonuçlandırmaya çalışacağım."

Tereddüt ediyor. Tekrar konuştuğunda sesinde kollarımdaki tüm tüyleri diken diken eden yeni bir ton var.

"Çünkü senin kadınınla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar az geri vermek istiyorum."

Bağlantı kopar ve adam gider.

Bir an donmuş bir şekilde oturuyorum, ölü havayı dinliyorum, sinir sistemim vücudum bir buzdağı kadar soğuk ve hareketsiz hissedene kadar hızla kapanıyor. Net düşünemiyorum. Kelimeler oluşturmamıyorum. Bilincinde olduğum tek şey Eva'nın yüzünü görmek için duyduğum ilkel, neredeyse şiddetli ihtiyaç.

Ona ulaşmalıyım.

Hemen ona ulaşmalıyım.

"Nasir. Ne oldu?"

Dönüp Connor'a bakıyorum. Siyah gözleri Mercedes'in loş iç mekanında parlıyor, ön camdan sızan ay ışığını yansıtıyor. Sesim ürkütücü derecede sakın ve boş geliyor.

"Kanada Silahlı Kuvvetleriyle bir bağlantınız var mı?"

"Evet. Her şeyi ayarlayabilecek bir sürü bağlantım var. Kanada topraklarında bir operasyona ihtiyacım var. Neden?"

"Çünkü uzun menzilli bir kargo uçağına ve bir paraşüt teçhizatına ihtiyacımız var. Ben en yakın hava üssüne gidip **hazırlanana** kadar, orada başka bir uydu olmalı.

Böylece tam yerlerini tespit edebiliriz. Ben atlayacağım."

"Killian kim? Ne dedi?"

"Eva'yı yakında geri alamazsak, onu hiç geri alamayacağımızı bilmeme yetecek kadar."

Yüzümü öne çevirip ön camdan dışarı bakıyorum, hiçbir şey görmüyorum, içimdeki her şey siyahın en koyu tonunda. Sonra yolcu kapısını açıyorum.

"Kenara çekil. Ben kullanıyorum."

ON İKİ

EVA

Rüya görüyorum. Issız ve yanan sokaklarda koştuğum, ayaklarımın tabanlarının sıcaktan kabardığı ateşli, sayıklamalı rüyalar. Etrafımda fırtınalar kopuyor, alevler o kadar sıcak ki kendi rüzgarlarını yaratıyorlar.

Koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum, kıyafetlerim tütüyor, ciğerlerim yanıyor, sıcak küller derime haşlayıcı bir yağmur gibi iniyor. Ama kaçabileceğim hiçbir yer yok. Benim için güvenli bir mahalle yok ve asla da olmayacak, çünkü burası cehennem.

Arkamda bir yerde alçak sesle konuşulduğunu duyuyorum ama dönüp bakmıyorum. Derim siyahlaşmaya ve vücudumdan soyulmaya başlarken koşmaya devam ediyorum.

"Ne zamandır böyle?"

"Seni aradığımdan beri. Gittikçe kötüleşiyor."

Bileğime serin bir dokunuş. Bir başparmak aşağı bastırıyor, nabzımı arıyor, buluyor. Kulağımın yanında elektronik bir bip sesi.

"Eee?"

"O var a zayıf, hızlı Nabız ve a tehlikeli derecede yüksek ateş. Kusma veya ishal var mı?"

"İlkine evet, ikincisine hayır." "Baş dönmesi? Bayılma?"

"Bilmiyorum."

"Alerji mi?"

"Bilmiyorum."

"Bu kızarıklığa kötü bir şey sebep oluyor."

"Ne oldu?"

"Alerjik bir reaksiyondan enfeksiyona ya da kötü bir gribe kadar her şey olabilir. Ya da yüzlerce başka şey. Test yapmadan bunu söylemenin bir yolu yok. Size geniş spektrumlu bir antibiyotik ve genel bakım talimatları bırakacağım."

"Hayır. Uygun tıbbi müdahaleye ihtiyacı var." "Bunu önermiyorsun..."

"Onu bir helikoptere bindirip hastaneye götürmeyi öneriyorum."

"Hastane! Tüm operasyonu tehlikeye atabilirsin!" "Eğer çeneni kapatıp yolumdan çekilmezsen kafatasınızın şeklinden ödün verin."

Hareket ettiriliyorum. Beni sımsıkı saran ve inlediğimde beni susturan bir çift devasa kol tarafından kaldırılıyorum. Artık rüya görmüyor olmalıyım çünkü ateş söndü, tuzlu rüzgârın tenime attığı ani dondurucu tokatla söndü.

"Sakin ol, bhrèagha. Seni yakaladım."

Soğuk ve sert bir şeyin üzerine yatırıldım. Uzuvlarım nazikçe yeniden düzenleniyor. Üzerime ağır bir battaniye örtülüyor. Gözlerimi açacak gücüm yok ve bana ne olduğunu umursayacak gücüm bile yok.

...

"Naz," diye fısıldıyorum çatlamış dudaklarımın arasından.

Sıcak, sert bir el bileğimi sarıyor ve sıkıyor. "Ben hallettim. Dimitri benimle olduğunu biliyor." Sonra ses başka birine emrediyor, "Gidelim!"

Mide bulandırıcı bir ağırlıksızlık ve kulakları sağır eden bir motor gürültüsü irkilmeme ve kıvrılıp titrememe neden oluyor. Her şey acıyor, özellikle de kırılıyormuş gibi hisseden kalbim. Her atışa bıçak gibi bir acı eşlik ediyor. Sonra dünya kararıyor.

Hatırladığım son şey, tenimdeki o sıcak, rahatlatıcı elin hissiydi.

Bir saat, bir gün ya da yüz yıl sonra, mırıldanan sesler duyuyorum.

"Bu endokardit."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, kalp odacıklarının ve kapakçıklarının iç yüzeyinde oluşan ve kan dolaşımı yoluyla yayılan bir enfeksiyondur. Bunu genellikle yalnızca altta yatan kalp sorunları olan veya kalp kaslarında daha önce hasar meydana gelmiş hastalarda görüyoruz."

"Kötü mü?"

"Bu iyi bir şey değil. Hızlı bir şekilde tedavi edilmezse kapakçıkları tahrip edebilir ve hayatı tehdit eden komplikasyonlara yol açabilir."

"Tedavi nedir?"

"Şimdilik serum antibiyotik. Nasıl tepki verdiğini ve hasarın boyutunu gördükten sonra, daha fazla müdahalenin gerekli olup olmadığına karar vereceğiz."

"Ne gibi?"

"Ameliyat. Ayrıca felç, nöbet, emboli gibi olası komplikasyonlara da bakıyoruz-"

"Ne kadar sürede taşınabilir?"

"Taşındı mı? Taşınamaz. En az birkaç hafta hastanede kalması gerekecek!"

"On iki saatin var. O zamana kadar durumu stabil hale gelmez ve mükemmel sağlığına kavuşmazsa beynine bir kurşun sıkacağım."

"Beni tehdit etme. Bu kadının on iki saat içinde buradan ayrılacak kadar iyileşmesi için bir mucize gerekir."

Killian'ınki olduğunu anladığım ses karanlık bir şekilde, "O zaman dua etmeye başlasan iyi olur, Doktor. Çünkü eğer o değilse bir mucize bile seni kurtaramaz."

ON ÜÇ

NAZ

Connor, Tabby'den bir telefon aldığında, Kanada Kuvvetleri Üssü Halifax'taki soğuk bir hangarda C-130'un yakıt ikmali yapmasını bekliyoruz.

"Prenses," diyor, telefonu açarak. Bir süre dinliyor. Prenses cevap olarak ne söylerse söylesin, "Bekle. Sizi hoparlöre alıyorum." Bir düğmeye dokunuyor. "Nasir'in duyabilmesi için tekrar söyle."

Tiz ama net sesi telefonun hoparlöründen geliyor. "Merhaba, Nasir."

"Tabby. Neler oluyor?"

"Olan şu ki, Gümüş Gölge on altı numaralı kanal üzerinden sahil güvenliğe bir çağrı gönderdi."

Kanal on altı, uluslararası tehlike frekansı olarak belirlenmiş bir deniz VHF radyo frekansıdır. Gemiler, yaşam ve güvenliğe yönelik ciddi tehditler oluştuğunda Mayday durumlarında kullanırlar.

Örneğin, gemi batarken ve gemideki herkes ölmek üzereyken olduğu gibi.

"Oh lanet olsun."

"İyi dedin. İyi haber şu ki artık tam koordinatlarını biliyoruz."

"Kötü haber ne?"

Kısa bir duraklama olur. "Koordinatlarının artık bir önemi yok, çünkü koordinatları yerleştiren kişiye göre

Gemiye el koyan korsanı ara-" "Korsan!"

"-artık gemide değil."

"Gizemli Killian," diye düşünüyor

Connor. "Nereye gitti?" diye soruyorum.

"Buna inanmayacaksınız ama görünüşe göre bir ABD Donanması firkateyni tarafından alınmış."

"Ne? Donanma mı? Donanma bu işe nasıl karıştı?"

"Henüz bilmiyorum ama korkarım daha fazlası var Naz." Tabby nefes alır. "Bergé'yi ve çağrıyı yapan kız hariç tüm mürettebatı öldürdü. Gemiye terk ettiğinde yalnız gitmedi. Yanında götürdüğü kadın da baygındı."

Eva. Nefes almak imkansız hale geliyor.

"Ama elimde üzerinde çalışabileceğimiz bir şey var." "Söyle bana."

"Arayan kişi bir telefon görüşmesinde korsanın Angra do Heroísmo'dan bahsettiğini duyduğunu söyledi. Son varış noktasının orası olduğuna inanıyor."

Connor diyor ki, "Hangi cehennemde bu?"

"Azor Adaları." Uzun zaman önce Portekiz'e yaptığım bir seyahati hatırlıyorum. "Hafızam beni yanıltmıyorsa Angra do Heroísmo, takımadaları oluşturan eski volkanik adalardan biri olan Terceira Adası'nın başkentidir."

Connor ve ben birbirimize bakıyoruz.

Sessizliğin içinde Tabby, "Donanmaya ait bir firkateynin oraya yakın bir yerde görünüp görünmediğini görmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama Gümüş Gölge için bulduğumuz son konumdan Atlantik'i geçmeleri günler alacaktır."

"Güzel," diyorum, vücudumda enerji dolaşıyor. "O zamana kadar biz zaten orada bekliyor olacağız."

ON DÖRT

EVA

Yine onun kollarındayım. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Susadım, sersemledim ve bir tay kadar güçsüzüm ama mide bulantım geçti ve bir zamanlar orman yangını olan ateşim birkaç kora kadar düştü.

"Hmm. Ölümünden dönmüşsün, anlıyorum. Belki de senin Tanrının bir faydası vardır."

Göz kapaklarımı zorla açıyorum ama sanki kurşunla ağırlaştırılmış gibi hissediyorum. Beyaz bir tişörtün yakasından görünen dövmelerle kaplı sert bir çene çizgisi ve kalın, erkeksi bir boğaz görüyorum.

"Killian," diye fısıldadım, kafam karışmıştı. "Hizmetinizdeyim."

Yüzünün ötesinde mavi, palmiye ağaçlarıyla çevrili mavi bir gökyüzü var. Aşağıda kırmızı kiremitli çatıları olan beyaz evler ve teknelerle dolu küçük, şirin bir marina ile ormanlık bir tepe var. Nemli bir öğleden sonrasının altın ışıltısında ağaçlarla çevrili bir patikada ilerliyoruz ve ne olduğu ya da nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

"Naz-"

"Tanrım, kadın, tek düşünebildiğin o mu? Sana söyledim, icabına baktım. Şimdi beni kızdırmadan ve seni uçurumdan atmadan önce sessiz ol."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı göğsünün genişliğine yaslıyorum. "Beni bir arabanın üzerinden atmayacaksın."

uçurum."

Homurdanmak tek cevabım.

Kısa süre içinde bir sokağın sonunda tek başına duran beyaz alçı bir bungalova varıyoruz. Killian dev bir Monstera çalısının arkasına gizlenmiş bir tuş takımına bir dizi numara giriyor, sonra içeri giriyoruz.

"Burası güvenli bir ev mi?"

Bana bir bakış attı, kaşları çatıktı. "Güvenli evler hakkında ne biliyorsun?"

"Düşündüğünüzden daha fazla. Sürprizlerle doluyum."

"Biliyorum" diye mırıldanıyor. Bu bir iltifat gibi gelmiyor.

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve beni bir bulut kadar yumuşak bir kanepeye taşıyor. Başımı bir yastığa koyuyor ve battaniyeyi ayaklarımın altına sıkıştırıyor. Sonra beni işaret edip "Burada kal" diye emrediyor.

Ona bakıyorum. Bir gökdelene bakmak gibi. "Hay aksi, ben de tam güzel bir koşuya çıkmayı düşünüyordum."

Bakışları onaylamıyor. Ellerini kalçalarına dayıyor. "Bu ukalalığa dikkat et, bhrèagha."

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. "Yoksa ne, Raphael'in göğüs kafesine bıçak mı sokacaksın? Oops. Çok geç."

Elini saçlarında gezdirerek bir şeyler mırıldanıyor. "Ağrı kesiciler yüzünden hâlâ sersem gibisin."

"Bana sürekli söylediğin o şey ne? Şu Galce kelime."

Onunifade ekşi. "Cadı. Bu anlamına gelir geveze, baş belası, baş belası cadı."

"Tamam. Biraz su alabilir miyim lütfen?"

Bir süre bana baktı. Sonra başını sallıyor, nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ve oturma odasını geçip mutfığa doğru yürüyor. Elinde bir bardakla dönüyor ve kanepenin yanına diz çöküp elini başımın altına koyarak destekliyor.

Bir bebek gibi muamele görmekten rahatsız olarak, "Kendim yapabilirim" diye homurdanıyorum.

"Tabii, devam et o zaman."

Elini çekiyor ve başım tekrar yastığa düşüyor. Birkaç kez içebilmek için yeterince yüksek bir açığa kaldırmayı deniyorum ama nedense lanet şey beş bin kilo ağırlığında.

"Sanırım bunu kendim yapamam," diye itiraf ediyorum utanarak. "Şaka yapmıyorum."

"Ama bardağı şu sehpanın üzerine bırakırsanız, birazdan tekrar deneyeceğim."

Nefes verışı yavaş ve kulağa cinayet gibi geliyor. "Senin bu Naz'ın lanet bir azizin sabrına sahip olmalı."

Bana verilen hastalık, travma ve ilaçların tuhaf kombinasyonundan olsa gerek, Killian'ın Naz'ın adını söylediğini duymak beni ağlatıyor.

Yüz ifademi izleyen Killian sertçe sordu, "Nedir Bu mu?"

"Onu çok özlüyorum. Tanrım, kendimi ölmüş gibi hissediyorum. Bu güvenli ev çok şirin. Hayatımı kurtardın mı?"

Gözlerini bir kırpıştan daha uzun süre kapatıyor, başını sallıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. Sanırım gülmemeye çalışıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve mutfığa gidiyor. Dolapları karıştırıyor, buzdolabından bir şeyler çıkarıyor, sonra soluk sarı bir sıvıyla dolu biberon şeklinde plastik bir kap, bir rulo bant ve büyük yeşil bir ambalajın içinde bir şeyle geri geliyor. Paketi dişleriyle yırtıp açtığında, o şeyin şırıngalar ve bir kateter olduğu ortaya çıkıyor.

Bunun bir IV infüzyon seti olduğunu bilecek kadar sık hastanede bulundum.

Killian'ın sıvının bulunduğu kaptan ince bir hortumu çözüp kateteri hazırlamasını ilgiyle izliyorum. Sonra iğneli kısmın kapağını açıyor ve elimi tutuyor.

"Önce temizlemelisin."

Kaşlarını kaldırarak bana bakmak için durakladığında başımı sallıyorum. "Sürtünme alkolü ile. Böylece derideki bakteriler

iğneye girmez."

Karşısında sertifikalı bir aptalla uğraşan çok zeki birinin kuşkulu havasıyla, "Kapsamlı çalışmalar, enjeksiyondan önce cildin dezenfekte edilmesinin ölçülebilir bir faydası olmadığını göstermiştir" diyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Senin aşka ya da Tanrı'ya olan inancın da öyle, ama işte buradayız."

İğneyi ilk denemede elimin arkasındaki damara batırıyor ve en ufak bir acı hissettirmiyor. Sonra onu derime bantlıyor, katetere bağlı kısa hortumun kapağını açıyor ve şırıngalardan birini tüpe enjekte ediyor.

"Hava kabarcıklarını temizlemek için tuzlu su?" "Kalbini durdurmak için siyanür. Sessiz ol."

İnfüzör hortumunun üzerindeki koruyucu kapağı çıkarır ve kateter üzerindeki uzatma hortumuna vidalar. Ardından infüzör üzerindeki klempi açarak sarı sıvının akmaya başlamasını sağlar.

İçimi çektiğimde, "Ne?" dedi.

"Önce ellerini yıkamadın." "Tanrı aşkına, kadın."

"Biliyor musun, Tanrı'ya inanmayan biri olarak ondan çok bahsediyorsun."

"Eğer çeneni kapatmazsan, ağzını bantlarım."

"Beni kaçırmak ve hayatımı kurtarmak için bunca zahmete katlandınız ama tedaviye başlamadan önce ellerinizi yıkamadınız ya da cildimi dezenfekte etmediniz. Rastgele bir ikincil bakteriyel enfeksiyon yüzünden ölebilirdim."

Bana ters ters bakıyor. "Çok şanslı olmalıyım."

Ben titreyip nefes nefese kaldığımda yüksek sesle "Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Damarlarıma buzlu su enjekte etmişsiniz gibi hissediyorum! İlaçları oda sıcaklığına getirmedi!"

Üzerime eğildi, bir elini başımın altındaki yastığa koydu ve yüzüme doğru, "Eğer yapmazsan yakında oda sıcaklığına düşeceksin. Yapma. Kapa çeneni. Sus."

Dudaklarımı büzüyorum. "Yine de teşekkür edebilir miyim? Hayatımı kurtardığın için yani."

İnliyor, ayağa kalkıyor ve arkasını dönüp mutfağa doğru gidiyor.

"Bunun sadece Dimitri'den istediğin şeyi henüz alamadığın için olduğunu biliyorum, ama yine de. Hiçbir şeyden haberi olmazdı. Bunu başarabilirdin."

Arkası dönükken yine dolapları karıştırmaya başlıyor, bu sırada kendi kendine geveze kadınlar ve aptal enfeksiyonlar hakkında mırıldanıyor ve Naz'ı tekrar arayıp acele etmesini ve aklını kaçırmadan önce gelip beni almasını söylemesini istiyor.

"Bekle, az önce ne dedin sen?"

Killian durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

Kalbim deli gibi atıyor, oturmak için mücadele ediyorum.

"Naz hakkında.

Naz ile konuştun mu?"

"Oh, şimdi başını kaldıracak gücü buldun. Bahse girerim onun adını arka arkaya üç kez söylesem havalanmaya başlarsın."

"Onunla ne zaman konuştun? Ne söyledi? İyi olduğumu biliyor mu? Sesi nasıldı, endişeli miydi? İyi mi? Tanrım, Killian, lütfen kalbim patlamadan ve ben ölmeden önce konuşmaya başla!"

Bana hafif bir tiksinti ifadesiyle bakıyor. "Aşkın yaptığı bu mu yani? Seni melodrama yatkın ve kendini koruma duygusu sıfır olan saçma sapan bir morona mı dönüştürüyor? Saygınlığımı korumayı tercih ederim, teşekkürler. Bu aşk saçmalığı çok acınası."

"Killian! Lütfen!"

Tezgâha yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Evet. Onunla konuştum."

Artık kendimi tutamıyordum, yastığa yaslanıp nefes almak için mücadele ediyordum.

Duygu. Titreyerek ve neredeyse nefes nefese fısıldadım, "Bana ne dediğini anlat. Bana her şeyi anlat."

"Burada yetkili kişinin siz olmadığınızı hatırlatabilir miyim?"

Ona yalvarırcasına bakıyorum. "Lütfen bana iyi olup olmadığını söyle. Lütfen... Sesi nasıldı?"

Killian yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse sesi tam bir manyak gibiydi. Her nefesinde beni öldürmekle tehdit etti."

Vücudum önce rahatlama, sonra da suçluluk duygusuyla dolup taşıyor, daha önceki ateşim kadar sıcak. Naz'ın nasıl hissettiğini hayal ederek gözlerimi sıkıyor ve inliyorum. Ne kadar kızgın olmalı. Ne kadar çılgın ve kaybolmuş.

Killian daha yumuşak bir ses tonuyla, "O iyi Eva," der. "Çok endişelenmiş olmalı."

Bir süre durakladıktan sonra Killian, "İlk defa küfür ettiğini duyuyorum. Seni kaçırdım, dövdüm, defalarca ölümle tehdit ettim, bir metre ötede bir adamı bıçakladım ve sonra onu sulu ölümüne fırlattım ve sen küfür edecek kadar üzgün olduğuna karar verdiğin zaman bu. Naz'ın endişelendiğini düşündüğün zaman. İnanılır gibi değil."

Gözlerimi açıp Killian'a bakıyorum. "Sesi kızgın mıydı? Bana yani. Gittiğim için bana kızgın mı?" "Sen tamamen kafayı yemişsin."

"Lütfen söyle bana. Bilmek zorundayım."

Başını eğip gözlerini kıstığında endişelenmeye başlıyorum. Sonra hafifçe "Pazarlık mı yapıyoruz?" diye sorduğunda ve kurnaz bir gülümseme dudaklarını büktüğünde, düpedüz gerginleşiyorum.

"Bilmiyorum. Ne için pazarlık ediyorsun?"

"Genelde bir müzakerede iki taraf ne istediklerini sorar, ardından şartları tartışır. Bu nedenle 'müzakere' kelimesi kullanılır."

"Bu konuda içimde kötü bir his var."

Tezgahtan kalkıp bana doğru yürüdü, sonra sehpanın kenarına oturdu ve elini

dirseklerini dizlerine dayadı. "Naz'ın ne dediğini bilmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Oyun oynamayı bırak. Yaptığımı biliyorsun. Ne yapıyorsun?
ne istiyorsun?"

Çok kasıtlı bir şekilde ağzıma bakıyor.

Telaşla kanepeye geri çekiliyorum.

Tamamen kayıtsız bir şekilde omuz silkiyor. "Nasıl istersen öyle olsun. Umurumda değil."

Ama hareket etmiyor ve ağzıma bakmayı bırakmıyor.

Umutsuzluğa kapılır. "Şu anda kimseyi öpecek durumda değilim."

"Şimdi olması gerektiğini söylemedim."

Yüzümün alt yarısını örtmek için battaniyeyi yukarı çekiyorum ve ona bakıyorum.

"Ne, ilk seferde çok mu hoşuna gitti? Daha fazlasını istemeye başlayacağından mı korkuyorsun?"

Tavana bakıyorum, sessizce Tanrı'dan bana sabır vermesini diliyorum, sonra battaniyeyi aşağıya çeviriyorum.

"Kendini övme."

Parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor ve sanki psikiyatristimmiş gibi bana bakıyor, kulak kesilmiş ve endişe dolu. "Ama sen yaptın."

"Hayır, kesinlikle
yapmadım." "Meme
uçların sertleşti."

Yüzümü sıcaklık kaplıyor. Ağzımı açıyorum, tekrar kapatıyorum ve konuşmanın bu şekilde değişmesinden utanarak başka tarafa bakıyorum.

"Biliyorum çünkü sütyen giymiyordun."

Dişlerimi sıkarak "Çünkü bana bir tane vermedin." diyorum.

"Çünkü seni öptüğümde meme uçlarının sertleşip sertleşmeyeceğini görmek istedim."

Şok olmuş bir şekilde ona baktım. "Sen . . . bunu planladın mı?"

Gülümsemesi aynı anda hem tatlı, hem kendini beğenmiş hem de küçümseyici olmayı başarıyor. Boğuk bir sesle, "Planladığım bir sürü şey var, tatlım." diyor.

Öfke beni bir Noel ağacı gibi aydınlatıyor. Gözlerini oyacak güce sahip olmayı dileyerek ona ters ters bakıyorum. "Ben senin evcil hayvanın değilim. Ve eğer meme uçlarım sertleştiyse -ki sertleşmedi

-"Çünkü seni öptüğüm süre boyunca Naz'ı düşünüyordum."

"Oh, şimdi de bana kızdı," diyor alaycı bir şekilde. "Sinirime dokunmuş olmalı."

Dudaklarım kenetlenmiş halde başımı yana çevirdiğimde kıkırdıyor.

"Yani bu bir hayır demek, o zaman ne dediğini duymak istemiyorsun?"

Ona bakmayı reddediyorum. Onun yerine duvara bakıyorum, sıvadaki kılcal çatlağı tavana kadar takip ediyorum ve her şeyin düşüp kafasını parçalamasını diliyorum.

Sesi düşünceli bir hal alıyor. "Çünkü söyleyecek çok şeyi vardı." Ona tekrar bakıyorum, çaresizlik kan dolaşımında bir davul ritmi atıyor. Sormamak için dudağımı ısırarak zorundayım.

Ne gibi?

Sonra piç herif sakince tırnaklarını incelemeye başlıyor. Sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi sabırla bekliyor, çünkü çatlayacağımı biliyor, biliyor. Zayıflığımı ve bundan nasıl yararlanacağını çok iyi biliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ya ben ..."

Gözleri parlıyor, tüm dikkatini bana çeviriyor. Karanlık bir sahnede durmak ve kör edici beyaz bir spot ışığıyla vurulmak gibi.

"Ya sen ne yaparsan?"

Yutkunuyorum. "Sarılmaya ne dersin?"

Sanki az önce vücudunu köpek kakasına bulamak istediğimi söylemişim gibi yüzünü buruşturuyor.

"Uzun bir kucaklaşma mı?"

Yavaşça, bakışlarımı tutarak başını sallıyor. "Quid pro quo, Clarice. Ben sana istediğini vereyim, sen de bana istediğini ver. Ya da anlaşma yok."

"Kuzuların Sessizliği'ne bir gönderme. Senden geliyor Hannibal Lecter Jr., bu çok uygun."

"Yani anlaştık mı?"

"Böyle bir anlaşma yapamam. Bu hile yapmak gibi bir şey."

Kaşları havaya kalktı. "Hayır, bu şantaj ve aldatmaya hiç benzemiyor. Özellikle de -iddia ettiğın gibi- beni öpmekten hoşlanmadığın için. Ve unutmayalım, bunu zaten bir kez yaptın."

"Sadece bir adamın hayatını kurtaracağın düşünmüşüm için."

Aklından yeni bir fikir geçtiğı anı görüyorum. Gülümsemesi tehlikeli bir hal alıyor ve bakışlarında bir şiddet parıltısı beliriyor.

"Killian," diyorum hararetle, "seni öpmem için Naz'ın hayatını tehdit etmeye cüret etme. Sakın buna cüret etme."

"Yoksa ne yaparsın?"

"Henüz bilmiyorum ama bundan hoşlanmayacaksın!"

Uzun bir süre sessizce bana bakıyor, sadece yüz ifademi inceliyor, kendi yüz ifadesi düşünceli. Sonra nefesini veriyor ve gözlerindeki tüm ışık o nefesle birlikte sönüyor.

"Hayatta her şeyin bir bedeli vardır Eva. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ödöl ne kadar büyükse, bedel de o kadar yüksektir. Onu hayatta tutmak için her şeyi feda etmeye hazır olduğunı zaten biliyorum. Ve sen de biliyorsun ki ben her yolu mübah gören bir adamım. İkimiz de ne gerekiyorsa yapacağız. ..ve bu bizi tehlikeli yapar. Sınır yoksa kural da yok demektir ve kurallar olmadan hayvan sayılırız."

Sesi bir oktav düşüyor. "Ve bu hayvan, hiç tanımadığım ve hiçbir kavgam olmayan bir adamı öldürecek kadar seni tekrar öpmek istiyor. Yani hoşuna gitsin ya da gitmesin, onun hayatını tehdit ediyorum."

O kadar kızgınım ki çığlık atabilirim ama burada yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm, Killian'a bakıyorum, kafasının patlamasını istiyorum. Patlamayınca da, "Sen aşağılık bir insansın," diyorum.

"Bu bir evet mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve sinirli bir nefes veriyorum. "Eğer kabul edersem, daha da ileri gideceksin. Bu sefer bir

öpücük. Sonraki

bu sefer daha kötü bir şey olacak. Sözünü tutacağın konusunda sana güvenemem."

Yanağımda nazik bir dokunuş hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Killian parmak ucuyla elmacık kemiğimin üzerinden dudaklarıma doğru ilerliyor. Çok yumuşak bir sesle, ağzıma bakarak, "Bana her konuda güvenebilirsin," diyor.

"Lütfen. Bu kadar saçmalık yeter. Ben sandığın kadar aptal değilim."

Başparmağı alt dudağımyı okşuyor. "Söz konusu Naz olduğunda aptalın tekisin ama söylediklerim doğru. Bana güvenebilirsin." Bakışlarını ağzımdan gözlerime doğru sürüklüyor. "Senin için neleri riske attığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Kalp atışlarım bir kademe daha hızlanıyor. "Bana söyleseydin yapardım."

Bir süre sonra sessizce, "Milyonlarca başka insanın hayatı" dedi.

Ona inandığımı fark edince dehşete kapıldım. "Bunun ne anlama geldiğini söyle bana" diyecek cesareti toplayana kadar sessizce birbirimize bakıyoruz.

Arkasına yaslanır ve elini yüzünde gezdirir. "Yapamam. Yapabilseydim bile yapmazdım. Ve şimdi gitme vaktim geldi." Tekrar bana baktı. "Ama anlaşmamızı unutmayacağım, bhrèagha. Bana bir öpücük borçlusun."

Ayağa kalktı ve ön kapıya doğru yürüdü. Arkasından seslendim, "Seni bir daha öpeceğimi hiç söylemedim!"

Kapıyı açıyor, duraklıyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sen de yapmayacağını söylememiştin."

Gülümseyerek kapıdan içeri girer ve arkasından kapatır.

Kısa bir süre sonra, ben uykuya dalarken, Naz çizmeli ayağıyla kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri daldı.

ON BEŞ

NAZ

Kapı, camları tıkırdatan bir gürültüyle kırılarak açıldı. Connor iki adım arkamdayken, M16'mı kaldırarak içeri daldım. Herhangi bir hareket ararken tüfeği sağa sola çeviriyorum, adrenalın damarlarımda bembeyaz yanıyor.

Kanepenin üzerinde battaniyeye sarılmış, hareketsiz yatan küçük bir figür görüyorum ve donup kalıyorum.

Hızla ve sessizce yanımdan geçen Connor, solumdaki kısa koridordan aşağı iniyor, odayı tarıyor ve "Temiz" diyor.

Hala hareket etmiyorum. Hareket edemiyorum. Dehşet ve inançsızlık içinde donup kaldım.

Eva'nın yüzü solgun ve lekeli, normalde parlak olan cildi balmumu gibi. Saçları çok kör bir bıçakla çene hizasından kesilmiş. Gözleri açık ama odaklanmamış ve bir elinin arkasına bir serum takılmış.

En kötüsü de çürükler.

Sol yanağındaki büyük mor lekenin kenarları sararmış. Alt dudağının bir tarafı yarılmış. Çenesinde siyah-mavi çirkin bir leke var ve boğazının narin derisi parmak şeklinde soluk renk değişimleriyle benek benek.

Büyük. Güçlü. Parmaklar.

"Tanrım," diye nefes alıyorum. İçimde saf bir öfke patlıyor. Yaşadığım şoku atlatıyor ve ona doğru koşmam için bana güç veriyor.

Connor arka odalardan birinden "Temiz," diyor ama ben dinlemiyorum. Kanepenin yanında dizlerimin üzerine çökmüş, Eva'nın yüzünü titreyen ellerimin arasına almıştım.

"Tatlım," diye mırıldanıyorum, sesini duymak için çırpınıyorum. "Konuş benimle. Eva-Eva, bir şey söyle, lütfen!"

Sanki gerçek olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi uzanıp parmaklarının ucuyla yüzüme dokunuyor. Gözlerinden nem fışkırıyor. Fısıldıyor, "Beastie. Buradasın."

"Her şey yolunda," diyor Connor, tüfeğini indirmiş olarak oturma odasına dönerken, ben de Eva'yı kollarımın arasına alıp ona sıkıca sarılıyorum.

"Sana ne yaptı? O orospu çocuğu sana ne yaptı, tatlım?" Kendimi geri çekip çılgınca yaralarını kontrol etmeye başladım ve battaniyeyi çekerek soluk mavi hastane önlüğünü ortaya çıkardım. Bileğini ve kollarının üst kısmını daha fazla çürük çevreliyor. Dizleri kırmızı ve kabuk bağlamış, sanki halı üzerinde sürüklenmiş gibi.

"Ben iyiyim," diyor, sesi zayıf. "Bende var. Sanırım kalp enfeksiyonum var."

Connor yanımda diz çöküp Eva'nın uzak nabzını kontrol ediyor.

Bakışlarını ona çevirir. "Connor. Sen de buradasın."

Ona sırtıyor. "Elbette öyleyim. Bunu hayatta kaçırmazdım. Nasıl hissediyorsun, kaygan? Bizi biraz endişelendirdin."

Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve yutkunuyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor ve kaşlarının arasındaki çatıklıkla bana bakıyor. "Çok üzgünüm Naz. Bu şekilde gitmekten nefret ediyordum ama tek yol buydu-"

"Şşş, tatlım, dur. Bunu neden yaptığını biliyorum ama artık bitti. Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Connor ayağa kalkar ve siyah taktik yeleğinin cebinden cep telefonunu çıkarır. "Şimdi tahliye için arıyorum."

Ben Eva'nın yüzüne çılgınca öpücükler kondururken, ona acı çektirmemeye çalışırken ama bunu başaramazken o

telefon ediyor.

Onu öpmemek için kendimi zor tutuyorum. O yaşıyor.

"Beni buldun." Sesi kırıldı. "Benim için geldin ve beni buldun."

"Tatlım." Dudaklarımı ağzının çürük olmayan köşesine bastırıyorum. Sonra onu kollarımın arasına alıp sıkıyorum, yanağımı onunkine bastırıyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Her zaman senin için geleceğim. Bunu biliyorsun. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

Sözsüzce başını sallıyor, bana yapışıyor.

Sonra artık kendime engel olamıyorum. Onu öpüyorum çünkü öpmezsem ölebileceğimi düşünüyorum.

O da beni öpüyor, tutkuma karşılık veriyor, yaralarını umursamıyor gibi görünüyor, boğazının arkasından küçük, çaresiz sesler çıkarıyor ve parmaklarını kollarıma doluyor.

Connor'ın mutfaktan gelen sesiyle bölünüyoruz. "Burada senin için bir not var, kardeşim."

Eva ve ben ayrıldık. Ona baktığımda Connor elinde bir kağıt parçası tutuyor, yüzünde alaycı bir ifade var.

"Killian'dan."

Ses tonuna bakılırsa çoktan okumuş. Eva'yı bir an bile bırakmak istemeyerek elimi uzatıyorum. Connor yanıma gelip notu bana uzatıyor ve ben de okumaya başlıyorum.

İhtiyacınız olduğu sürece ev sizindir. Eva'nın ilaçları buzdolabında. Bana taşınmaması gerektiği söylendi ama ben bu tavsiyeye kulak asmadım. Sizin de dikkate alacağınızı sanmıyorum ama onu hastaneye götürürseniz, sahte bir isimle kayıt yaptırın ve gözünüzü dört açın.

Dimitri onu arıyor. Taş üstünde taş bırakmayacaktır.

Çürükler için ikinizden de özür dilerim. Dimitri'yle olan ilişkisi hakkında bana yanlış bilgi verildi.

kaynağın işine son verileceğinden emin olabilirsiniz.

Belki tüm bunlar bittiğinde yüz yüze görüşebiliriz. Ne tür bir adamın onun gibi bir kadını bu kadar umutsuzca bağlayabileceğini merak ediyorum. Bana senin hayatını kurtarmak için geldiği cehenneme geri döneceğini söyledi.

-Hayal edebiliyor musun? Bunun kahramanca mı yoksa delice mi olduğuna karar veremiyorum.

Onu hak ettiğine hala ikna olmadım, ama onun kalbi sende, yani . . .

Sakın içine etme.

Saygılarımla,

Killian

Not: Sol göğsünün altındaki kalp şeklindeki ben şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olabilir.

Notayı avucumun içinde eziyorum ve yavaşça nefes veriyorum, boğazıma doğru tırmanan çılgın mağara adamı çılgılığıyla savaşıyorum. Bu herifin taşaklı olduğu kesin.

Köstebeği nereden bildiğini daha sonra, yalnız kaldığımda ve her şeyi özel olarak çözene kadar düşünmeyeceğim.

Connor telefonu cebine geri koyarken, "Ne zaman olursak olalım bizim için hazırlar, kardeşim," diyor.

Eva'nın solgun alnındaki bir tutam saç tarıyorum. "Şimdi seni almaya gidiyorum tatlım, tamam mı?"

Gülümsemesi titrek. "Buradasın," diye fısıldıyor, gözleri tekrar doluyor. "Beni taşımana gerek yok, muhtemelen yüzebilirim."

Duygularım göğsümde kabarıyor ama yıkılmadan ve hissettiğim her şeyin beni yıkmasına izin vermeden önce onu güvenli bir yere götürmeye odaklanmam gerekiyor. Killian'ın buruşturulmuş notunu cebime atıyorum, sonra dikkatlice topluyorum

Eva kollarımda. Kollarını omuzlarıma doluyor ve ben onu kucağıma alıp ayağa kalkarken bana sarılıyor.

Boynuma doğru derin bir nefes çekerek titriyor ve daha da yaklaşıyor.

"Ben ilaçları getireyim," diyor Connor. "Hemen arkanda."

Eva'yı göğsümde tutup ön kapıya doğru acele ederken o da tüfeğimi yerden alıp omzuna asıyor.

Metrix'in işlettiği en yakın güvenli eve, Lizbon'dan çok da uzak olmayan zengin bir sahil kasabası olan Portekiz'in Cascais kentine bir kuşla gidiyoruz. Uçuş iki saatten kısa sürüyor ama hayatımın en uzun uçuşu. Eva bana sarılmış uyuyor, nefes alıp veriyor, arada bir kabus görüyormuş gibi seğiriyor ve hafifçe mızızlanıyor.

Killian'a duyduğum öfkeyi, Eva için duyduğum endişeyi ve kendime duyduğum kızgınlığı birbirinden ayırmakta zorlanıyorum.

Ona daha önce ulaşmalıydım.

En başından gitmesine izin vermemeliydim.

Eğer onu korumakta başarısız olmasaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Şehrin sanayi bölgesindeki bir tarlaya indiğimizde, yakındaki bir otoparkta anahtarları torpido gözünde olan bir araba bizi bekliyor. Tabby'nin izniyle, kendisi için imkansız kelimesinin var olmadığı bir kadın. Connor arabayı kullanırken ben arka koltukta oturuyor ve Eva'nın başını kucağımda tutuyorum, nemli alnını okşuyor ve o gemide yaşadıklarını düşünerek işkence çekiyorum.

Kendini ne hale soktu?

beni kurtarabilirdi. Dimitri'ye geri dönmeyi başarırsa onu bekleyen diğer tüm dehşetlerden bahsetmiyorum bile.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama onu hak ettiğime ikna olmayan tek kişi Killian değil.

Güvenli ev modern bir apartman kompleksinde, zengin çocuksuz çiftlere ve uluslararası seyahat eden iş adamlarına hitap eden, kimsenin komşularının kim olduğunu bilmediği veya umursamadığı gösterişli yüksek güvenlik binalarından birinde. Arabayla bir yeraltı otoparkına giriyoruz ve özel bir asansörle on sekizinci kata çıkıyoruz. Tavandan tabana pencerelerden okyanus manzarası muhteşem.

Eva'yı içeri taşıırken Connor'a "Güzel yer," diyorum.

Kıkırdıyor. "Bir fidyecinin bodrumunda altı hafta geçirdikten sonra çıkardığın Suudi prensesi Motel 6'ya götüremezsin."

Ebeveyn yatak odasını buluyorum ve elimden geldiğince dikkatli bir şekilde Eva'yı yatağa yerleştiriyorum. Battaniyeleri üzerine örttüğümde uykulu bir iç çekişle sırt üstü dönüyor.

"Neredeyiz biz?"

Eğilip alnından öpüyorum. "Güvenli bir yerde. Doktor birazdan burada olur. Kendini nasıl hissediyorsun? Sana ne getireyim?"

Başını çeviriyor ve gözlerini kırıştırtarak bana bakıyor, gözleri puslu. "Killian Dimitri'ye onunla birlikte olduğumu söylemiş."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

Dudaklarını ıslatıyor, konuşurken kelimelerine konsantre olmak zorundaymış gibi görünüyor. "Dimitri, Killian'ın beni kaçırdığını biliyor, bu yüzden senin peşinden gelmeyecektir." Gözlerini kapatıyor. "Killian onun icabına baktı."

Killian icabına baktı. Bu sözler kulağa minnettarlık gibi geliyordu.

Çılgınca çarpan kalbim dışında hareketsizim.

"Birazdan dönerim," diye mırıldanıyorum, ellerimdeki titremeyi görmezden gelerek battaniyeyi omuzlarına doluyor ve saçlarını yüzünden çekiyorum. Ebeveyn yatak odasından çıkıp Connor'ı aramak için büyük odaya dönerken kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Onu büyük paslanmaz elik buzdolabında yiyecek ararken buldum.

"Daha iyi atıştırmalıklar stoklama konusunda tedarikçimle görüşmeliyim," diyor ekşiyerek, plastik bir kap tutarak. "Neden her zaman bu kadar çok meyve var? İşten sonra kim dilimlenmiş elma yemek ister ki? Görünürde ne bir kurabiye ne de bir top dondurma var."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, mutfak tezgahına yaslanıyorum ve sert bir nefes veriyorum.

Connor bana baktı. "İşte." Bir şişe bira uzattı. "İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Ondan alıyorum ama açmadan öylece durup pencereden dışarı bakıyorum. Batan güneş denizin üzerindeki gökyüzünü ateşe çeviriyor.

Connor buzdolabının kapağını kapatır, kendi bira şişesinin kapağını çevirir ve uzun bir yudum alır. Sonra elinin tersiyle ağzını siler. "Aklının karıştığını bir mil öteden anlayabilirim kardeşim. Konuş benimle."

Uzun bir süre düşündükten sonra, "Killian" dedim.

Connor birasından bir yudum daha alıyor ve benim kafamda düşünmeme izin veriyor.

"Bir gemiye el koyar. Bir rehine alır. Biri hariç kaptanı ve mürettebatı öldürüyor. Mürettebattan birini sağ bırakması önemli ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Rehineyi döver ve Kuzey Atlantik'e doğru yelken açar, ancak yolculuğun yarısında ABD Donanması tarafından yakalanır. O ve rehinesi günler sonra aynı fırkateyn tarafından Portekiz yakınlarında bir adaya bırakılır. Güvenli bir evi vardır. Notunda 'istihbarattan' ve bir 'kaynaktan' bahsediyor."

Connor'ın gözlerine bakıyorum. "O bir hortlak."

Connor başını sallar. "Muhtemelen bir NOC, çünkü Tabby CIA veya NSA veri tabanlarında onun adına veya tanımına uyan herhangi bir varlık bulamıyor."

Resmi olmayan gizlilik altında çalışan operatörler ya da NOC'ler, devlet kurumlarının kayıt dışı danışmanlarıdır ve gizli görevlerde öngörülen kanalların dışında çalışırlar.

Casusluk ve istihbarat toplama konusunda son derece eğitimidirler ve siyasi suikastlardan yabancı seçimleri düzenlemeye kadar her şeyle görevlendirilirler.

Ayrıca olağanüstü tehlikelidirler.

Operasyonları atayan bir vaka yöneticileri var ama kimseye hesap vermiyorlar. Tek bir hedefleri var: görevi tamamlamak. Nasıl olursa olsun, bedeli ne olursa olsun. Yakalanırlarsa, hiçbir güvenlik ağıları yoktur, çünkü onları işe alan hükümet varlıkları hakkındaki tüm bilgileri inkar edecektir, bu yüzden tespit edilmekten kaçınmak için aşırıya kaçarlara çünkü düşman yabancı hükümetler tarafından yakalanmak kaçınılmaz olarak hapis veya idam anlamına gelir.

Gizli operasyonlar ve konvansiyonel olmayan savaş yöntemlerinde sofistike olan bu kişiler casus dünyasının yalnız kurtlarıdır.

Onlar gerçekten kötü işleri yapan adamlardır.

Bütün bunları biliyorum çünkü benim babam da onlardan biriydi.

"Yani bir işi var. Eva'yı kaçırmamanın ona yardımcı olacağını düşündüğü bir şey."

"Dimitri ile ilgili bir şey," diyor Connor başını sallayarak.

"Ama nedense onu kendi evine bırakmaya karar verdi. güvenli ev."

"Belki de Dimitri'den istediğini almıştır. Ona yaşam kanıtı verdi, bir anlaşma yaptı ve onu serbest bıraktı."

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Eva az önce bana Killian'ın Dimitri'ye onunla birlikte olduğunu söylediğini anlattı. Eminim Dimitri hâlâ birlikte olduğunu düşünüyordur."

"Peki bu senaryoda Killian'ın avantajı nedir?"

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum." Connor'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Beni korkutan da bu."

Sonra a An, Connor'ın ifade döner

Şaşkınlıktan anlayışa. "Ondan hoşlandığını düşünüyorsun."

Killian'ın telefonda bana söylediklerini, sesindeki sert ve muhtaç tonu hatırlıyorum, "Çünkü ne kadar çok

senin kadınınla ne kadar çok vakit geçirirsem, onu o kadar az geri vermek istiyorum."

"Bence onun süper gücü, bir erkeği neye uğradığını anlamadan diz çöktürmek."

Connor bir an için çenesini çekiştirir. "Bu, mürettebattan birini neden canlı bıraktığını açıklayabilir."

"Neden?"

"Sahil güvenliği arayacak ve onlara ne olduğunu ve nereye gittiğini düşündüğünü söyleyecek biri vardı."

Yavaşça, "Böylece onu nerede arayacağımı bilirim." dedim.

"Yani, bir not bırakmış. Yolda olduğumuzu kesinlikle biliyordu. Mürettebatın nereye gittiğini duymasına izin vermesinin bir tuzak olup olmadığını merak ediyorum." Connor'ın ses tonu hayranlığa dönüşür. "Hmm. Bu biraz dahice."

Bu heriften gerçekten nefret etmeye başlıyorum. "Dahi ya da değil, kız arkadaşına elini sürdü, bu yüzden o benim bok listemin başında."

Connor dikkatle, "Sence ona ilaçları kim verdi?" diye sorar.

Ona ters ters baktığımda ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum. İçerideyse, dışarı çıkıp kendisi almamıştır. Etiketle enfektif endokardit için vankomisin olduğu yazıyor. Bu, hırpalanarak elde edilecek bir şey değil."

Biramı açma zamanının geldiğine karar veriyorum ve bunu azı dişlerimle şişe kapağını yırtarak yapıyorum. Tükürüyorum ve kocaman bir yudum alıyorum.

"Ve özür diledi. Suçu kötü istihbarata attı. Anladığım kadarıyla Eva'nın Dimitri'yle bir takım olduğunu düşünüyordu, tıpkı Bergé'nin o trol karısıyla olduğu gibi." Duraksıyor. "Acaba bagajından çıkmayı başarabildi mi?"

"Lanet arabayı onun garaj yoluna park ettik. Çıglık atma şekline bakılırsa, biz gider gitmez komşularının polisi aradığına eminim."

Omuz silkiyor. "Her neyse. Killian Eva'yı kaçırdı, prensip olarak onu hırpaladı, sonra aslında iyi bir insan olduğunu öğrendi."

Sonra kız hastalanıyor ve adam kendini kötü hissediyor, bu yüzden onu tedavi için doktora götürüyor. Bu da donanmanın neden geldiğini açıklıyor."

Düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. "Doğru. Yeterince üst düzey bir operasyonda, yeterince üst düzey bir varlıksa, her yerde her türlü ilginç bağlantıya sahip olacaktır. Pentagon için değerli bir arka kanal istihbarat kaynağıysanız, hemen hemen her şeyi gerçekleştirebilirsiniz. Buna askeri eskort da dahil."

Tüm bunlar başımı ağrıtıyor. Biranın geri kalanını içiyorum ve boş şişeyi tezgâha çarpıyorum, sanki ateş püskürecekmişim gibi hissediyorum. "Yani Killian'ın Dimitri'den almaya çalıştığı şey son derece önemli. Dimitri'nin elinde isteyebileceği ne var?"

"Bilmiyorum kardeşim," diyor Connor usulca. "Ama her ne ise, hiç iyi değil."

ON ALTI

EVA

Nazik gözleri ve nazik elleri olan kır saçlı bir adam beni görmeye geliyor. Ben yatakta sessizce uzanırken Naz arka planda sessizce beklerken, adam hayati değerlerimi ölçüyor ve kan alıyor, ardından bana nasıl hissettiğim ve gemide aldığım yaralar hakkında bir dizi soru soruyor.

Görünmeyen herhangi bir yaram olup olmadığını sorduğunda, Naz bu sorunun ardındaki gerçek anlamın ne olduğunu bilerek sertleşiyor.

Sert ve net bir sesle cevap veriyorum, gerçi sesimi toparlamak için elimden gelen tek şey bu. O kadar bitkinim ki konuşmak bile zor geliyor. "Hayır. Bana o şekilde dokunmadı. Uygunsuz bir şey yapmadı."

Naz, "Bu çürükler kesinlikle uygunsuz" diye mırıldandı.

Sonra adım atmaya başlar, parmaklarını çıtlatır ve çenesini gıcırdatır.

Birkaç soru daha sorduktan sonra doktor odanın bir köşesinde Naz'la alçak sesle konuşmak üzere geri çekiliyor. Yatak istirahati ve kırılgan kelimelerini duyuyorum ve yakın zamanda bir maraton koşmayacağıma dair belirgin bir izlenim ediniyorum.

Doktor çıktığında Connor içeri giriyor. Naz yatağın kenarına oturup elimi tutarken o da yatağımın yanına bir sandalye çekiyor.

"Biraz konuşmak ister misin?" diye soruyor Connor nazikçe, sanki bir dumanla yok olmayacağıma inanmıyormuş gibi gözlerini kırpmadan bana bakan Naz'a endişeli bir bakış fırlatarak.

Boştaki elimle başparmak işareti yapıyorum.

"Aferin kızıma. Bu uzun sürmeyecek. Benim Amerika'ya dönmem gerekiyor ama sen ve Naz bir süreliğine burada kamp kuracaksınız, ta ki tekrar seyahat etmeye hazır olana kadar."

"Bana somut bir şey söylemedi." diyorum.

Naz ve Connor şaşkın bir bakış atınca durumu açıklığa kavuşturuyorum. "Killian'ı kastediyorum. Bana aktarabileceğim herhangi bir bilgi vermemeye dikkat etti. Ama benim için milyonlarca insanın hayatını riske attığını söyledi. Bu beni güvenli eve götürdükten sonraydı. Bunu yapması gerektiğini sanmıyorum. Ayrıca -hipotetik olarak- sayısız insanı kurtarmak için bir kişiyi öldürüp öldürmeyeceğimi sordu."

Bir süre sessizlik olur, tek ses Naz'ın arka dişlerinin gıcırdamasıdır. Sonra Connor, "Hı-hı." dedi.

"Demek istediğim şu ki, bu yorumların hiçbirinin rastgele olduğunu düşünmüyorum. Bence Dimitri'den istediği her şeyin potansiyel olarak pek çok insanı etkileyebilecek yansımaları var."

"Tahmin etmek zorunda olsaydınız, bunun ne olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Naz'a bakıyorum, sonra tekrar Connor'a. "Büyük olasılıkla silahlar."

Naz parmaklarını elimin üzerinde sıkıyor. Connor sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. İkisi de bana bakıyor, bekliyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum ve Dimitri'nin çeşitli kötü görünümlü adamlarla yaptığı, benim de hazır bulunduğum birkaç farklı toplantıyı hatırlıyorum. Pahalı takım elbiseler ya da askeri üniformalar giymiş olarak, korumalar ve yardımcılardan oluşan bir maiyet eşliğinde malikâneye gelirler, ağzı bağlı ve tasmalar dışında çıplak genç kızlar seçilmek üzere sergilenirken viski içer ve kaliteli purolar tütürürlerdi.

Erkekler iş için gelirdi. Kızlar sadece ev sahipleri tarafından sunulan ikramlardı. Ama tartışmalar

Kızlar paha biçilmez el dokuması Türk halıları üzerinde geçit töreni yapıyor, ticaret ve stratejiler ve transfer rotaları, uyuşturucu, insan ve silah dahil olmak üzere çeşitli sevkiyatlar hakkında tartışıyorlardı.

Hepsi silah istiyordu. Ne kadar büyük, o kadar iyi. Despotlar isyanları bastırmak için silaha ihtiyaç duyarlar, darbeler planlayan muhalif siyasi partiler de öyle ve herkesin yetkililer tarafından tespit edilmeden pahalı kaçak malları teslim edebilecek güvenilir bir tedarikçiye ihtiyacı vardır.

Dimitri'nin kendi siyasi hedefleri yoktur ama güçle yakından ilgilenmektedir. Köpek yığınının tepesine tırmanırken kötü adamların ihtiyaç duyduğu şeyleri sağlayabilen bir adamın, seçim sonuçlarından, rejim değişikliklerinden, büyük kültürel ve siyasi çalkantılardan ve hatta geçen onlarca yıldan etkilenmeyen bir güce sahip olduğunu keşfetti.

Şiddet zamansız bir insan çabasıdır. Asla modası geçmeyecektir.

"Ya da bir silah," diyorum gözlerimi açarak. "Kitlesele yıkıma neden olabilecek bir şey. Dimitri'nin tüm müşterileri bunun peşindeydi. Dimitri, 2017'de Han Şeyhun'da onca insanı öldüren Suriye Devlet Başkanı'na sarin gazını sağlayan kişiydi. Dimitri, Sovyet yapımı hava bombalarını, gazı bir hava saldırısında vermek üzere yeniden donattırdı. Bunun çok akıllıca olduğunu düşünüyordu."

Connor ve Naz bana bakıyorlar, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş.

İfadeleri beni utançla dolduruyor. Biraz cesaretim olsaydı, Dimitri'yi yıllar önce öldürmenin bir yolunu bulurdum. Bunu yapmamış olmam beni onun sebep olduğu tüm acıların suç ortağı yapıyor.

Bu yüzden kendimden nefret ediyorum.

Bu yüzden doğru olanı yapmaya karar verdim.

Belki de Lao Tzu aşkın insana güç verdiği konusunda haklıydı. Naz'a aşık olmasaydım ve onun hayatını kurtarmak için Dimitri'ye geri dönmeyi kabul etmeseydim

Muhtemelen Dimitri'nin gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak istediğime karar verecek cesareti kendimde bulamazdım.

Yapılması gerekenin ne olduğunu anlamak, bir kış güneşinin doğuşu gibi berrak ve soğuk bir şekilde üzerime doğuyor.

Tavana doğru, "İkiniz de bunu duymak istemeyeceksiniz ama Killian haklıydı. Dimitri'ye ulaşmanın en iyi yolu benim." Başımı çevirip Naz'a bakıyorum. "Ona ulaşmanın tek bir yolu var, o da benim."

Sesi ölümcül derecede yumuşak ve gözleri alev alev yanan Naz, "Hayır," diyor.

Bu adamı seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki bu fiziksel bir şey, göğsümün ortasında parlak bir sıcak nokta. Ama gözlerinin içine bakarken, onunla tanıştığımdan beri kendimle ilgili pek çok şeyin değiştiğini fark ediyorum. Onu sevmek beni daha iyi bir hale getirdi ... gerçi şu anda muhtemelen buna katılmayacaktır.

Çünkü ben artık emirlere itaat eden bir kız değilim.

"Sadece beni korumayı düşündüğünü biliyorum ve umarım bunu yanlış anlamazsın, ama ... tatlım . . . karar vermek sana düşmez. Senden izin istemiyordum."

Naz bana öfkeli bir sessizlikle bakarken Connor da gergin görünmeye başladı. "Tamam, bir adım geri gidelim çocuklar. Kendimizi çok aşıyoruz. Her şeyin bir sırası var, o da senin ayağa kalkman Eva. Ondan sonra tartışabiliriz."

"Tartışma falan yok," diye araya giriyor Naz, hâlâ o tehlikeli yumuşak tonuyla. "Eva'nın bir daha Dimitri'nin yanına gitmesini içeren bir tartışma asla olmayacak. Bu konuşma masada bile değil. Bu konuşma asla gerçekleşmeyecek."

Öfkeli bir iç çekiyorum, çünkü Tanrım, erkekler zor olabiliyor.

İşlerin sarpa sarmak üzere olduğunu hisseden Connor ayağa kalkar. "Şimdi biraz dinlenmene izin vereceğim Eva. En kısa zamanda

Kendini iyi hissediyorsan, bir pikap gönderip seni eve geri götürürüz, tamam mı?"

Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Teşekkür ederim Connor. Her şey için. Çok şey için."

Daha yakına eğildi ve kulağıma mırıldandı, "Üzerine gitme. Endişeden neredeyse dağılacak." Sonra doğruldu ve başını Naz'a doğru salladı. "Biraz dışarıda konuşalım, kardeşim."

Bana göz kırparak kapıdan çıkıp gidiyor. Naz hâlâ elimi tutuyor ve ters ters bakıyor.

"Üstün Adam kurtarmaya geldi," diyorum gülümseyerek.

Yüksek sesle, "Şu anda benimle flört etmeye çalışma. Sana çok kızgıyım."

"Anlayabiliyorum." Durakladım. "Burada olduğun için ne kadar minnettar olduğumu söylemiş miydim?"

"Hayır." Daha fazla göz kamaştırıcı.

"Evet, öyleyim. Çok minnettarım, mutluyum ve rahatladım. Seni görmek çok güzel. Düşündüm ki ..." Kesik kesik nefes alıyorum. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım."

Gözlerini sıkıp kapatıyor, sonra da "Siktir" diye mırıldanıyor. "Lütfen bana kızma."

Gözlerini açmadan, "Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?" dedi.

"Ne?"

"O küçük sesi kullanarak. Büyük Bambi gözleriyle birlikte gelen o tatlı sesi."

"Hayır." Duraklat. "Neden, çalışıyor mu?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır!" dedi.

Alt dudağımyı çiğnediğimde yine küfrediyor, sonra alnını sıkıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Endişelendiğini biliyorum. Ne kadar endişeli olduğunu düşünmek beni öldürüyordu. Tüm bu süre boyunca tek düşünebildiğim sendin."

Elini sıkıyorum ve onu daha yakına çekmeye çalışıyorum. İsteksizce birkaç santim öne eğildi, eli hala elini

örtüyordu.

Gözler.

"Lütfen. Naz." Elimi kolunda gezdirip güçlü omzunu sıkıyorum, sonra yüzüne dokunuyorum. Tıraşa ihtiyacı var. Gözlerinin altında halkalar var. Yorgun, bitkin görünüyor ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum. Yalvarıyorum, "Bana bak."

Elini bıraktı ve başını kaldırarak güzel koyu gözlerindeki tüm duyguları görmeme izin verdi. Tüm ıstırabı, tüm endişeyi, tüm sevgiyi.

O bakış içime yanan bir kılıç gibi saplandı.

"Seni seviyorum Naz," diye geveliyorum, boğazım düğümlendiği için sesim boğuk çıkıyor. "Seni hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Mümkün olduğunu düşündüğümden bile daha fazla. Senin için öldürebilirim. Senin için ölürüm. Ve yemin ederim ki bu dünyada ya da dışarıda beni bir daha senden ayıracak hiçbir şey yok."

Bir an tereddüt ediyor, gözleri doluyor, ta ki kırılsana kadar, sanki bir ömür boyu endişelenmiş gibi bir ses çıkarıyor. Kabaca, "İşte bu düpedüz haksızlık." diyor.

Sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni nefesim kesilene kadar öpüyor.

"Dudağın," diyor, ağızma bakmak için hafifçe geri çekiliyor. "Seni incitmek istemiyorum-"

"Lütfen konuşmayı kes." Parmaklarımı gömleğinin içine sokup çekiştiriyorum. Boğuk bir kahkaha atarak başını tekrar eğiyor ve ikimiz de zor nefes alana ve yüzümdeki elleri titreyene kadar bana istediğimi veriyor.

Çaresizlik dolu bir bakışla gözlerimin içine bakıyor. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, neye ihtiyacı olduğunu bilerek. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Göz kapakları çırpınarak kapanıyor. Nefes veriyor, sonra ağızma en nazik öpücüklerini konduruyor. Sonra kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

Uzun gibi görünen bir süre boyunca onu böyle tutuyorum, sırtını okşuyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, kalp atışlarının göğüslerime çarptığını hissediyorum ve

Nefesi boynuma değiyor. Arada sırada kolları geriliyor ve sanki gerçekten burada olduğumu kendine hatırlatıyormuş gibi bir anlığına beni daha sıkı sıkıyor.

Sonunda konuştuğunda, sesi acı verici bir şekilde çiğ, fısıltıların en kısık halindedir.

"Yapma. Asla. Bunu bir daha yapma."

Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Kendi gözleri suyla dolu.

"Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz ver. Bir daha asla kaçmayacağına, benim için kendini tehlikeye atmayacağına ya da bu kadar umursamaz bir şey yapmayacağına söz ver." Nefes alışını kontrol altına almak için duraklıyor. "Delireceğimi sandım. Seni sonsuza dek kaybedebileceğimi düşünđüm."

Sert yanaklarını ellerimle çerçeveleyorum ve başımı sallıyorum. "Söz veriyorum, tatlım."

Yanağımı, şakağımı, boynumu öpüyor. Parmakları saçlarımda dolaşıyor. "Tamam. Siktir. Tamam."

Nefes verişi o kadar rahatlatıyor ki kendimi yeniden suçlu hissediyorum. "Özür dilerim."

"Hayır, artık üzölmek yok. Ve daha fazla kahramanlık yok. Tanrı aşkına, ben yetişkin bir adamım. İsteyeceğim son şey kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünmen. Benim işim seni korumak, tam tersi değil."

Bunun onun için bir gurur meselesi olduğunu görebiliyorum, bu yüzden onu korumak için her şeyi yapacağımı savunmak yerine sadece başımı sallıyorum ve çenemi kapalı tutuyorum.

Sanki beni kutsuyormuş gibi iki yanağımdan öpüyor. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, hafifçe gülmeye başlıyor. "Komik olan ne?"

Ayağa kalkıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. Ayaklarına bakarak, "Muhtemelen hayatımın en kötü durumundayım, sen orada çürükler içinde ve hasta yatıyorsun, en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum, bir haftadır iki saat bile uyumadım ve yine de aletim o kadar sert ki acıyor. Seni her gördüğümde sanki bir şişe Viagra içmiş gibi oluyorum."

Kasıklarına eğik bir bakış attım. "Bunu görebiliyorum. Eğer gücüm olsaydı, bu konuda bir şeyler yapardım."

Bana bakıyor, bakışı sıcak ve dudakları gülümseme şeklinde kıvrılmış. "Kendini daha iyi hissettiğinde bolca vaktimiz olacak. Şu anda dinlenmen gerekiyor. Uyumana izin vereceğim ve sonra seni besleyeceğim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa hoş geliyor."

Eğilip beni alnımdan öpüyor, sonra ayağa kalkıp kapıya doğru beceriksizce yürüyor, başını sallayıp kıkırdıyor. Çıkmadan önce bana bir öpücük daha konduruyor.

Uyuyorum. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, çünkü odada saat yok. Ama gözlerimi açtığımda, pencerelere çekilmiş perdelerin ötesi karanlık. Her şey sessiz ve hareketsiz.

Umutsuzca banyoyu kullanmam gerekiyor, bu yüzden dikkatlice yorganı geri çekiyorum ve bacaklarımı yatağın kenarından sallayarak oturuyorum. Başımın döndüğünü hissediyorum ama bunun dışında sabitim, bu yüzden ayağa kalkıp yalınayak en-suite banyoya geçiyorum, içeri girdiğimde ışık düğmesini açıyorum.

Işık o kadar parlak ki irkilmeme neden oluyor. Kapı aralığında bir an durup gözlerimin alışmasına izin veriyorum ve etrafa bakıyorum. Banyo da yatak odası gibi çağdaş bir tasarıma sahip; tamamen cam ve beyaz mermer, koyu ahşap dolaplar ve gömme aydınlatma. Tuvaleti kullanıyorum, sonra lavabonun üzerindeki aynaya baktığımda inliyorum.

Ellerimi yıkayıp kurularken yansımama "Çöp kamyonunun arkasından düşmüş gibi görünüyorsun" diyorum. "Peki sen ne giyiyorsun?"

Soluk mavi, kısa kollu, pamuklu elbiseye bakıyor, nasıl giydiğime dair bir şeyler hatırlamaya çalışıyorum. Ama son olaylara dair hafızam karanlık bir bulanıklıktan ibaret. Ne olduğunu bile bilmiyorum.

Killian beni Gümüş Gölge'den alalı kaç gün oldu.

Killian. Sen kimsin?

Tüm çelişkilerini düşünerek yanağımdaki solan morluğa dokunuyorum. Beni bu kadar acımasızca dövebilen aynı adam nasıl olur da hayatımı kurtarmak için elinden geleni yapar. Raphael'i gözünü kırpmadan soğukkanlılıkla öldürebiliyor ama ilaçlarımı nasıl bu kadar dikkatli bir şekilde uygulayabiliyor.

Aşkla dalga geçip açlıktan ölüyormuş gibi öpüşmesi.

Bu adam asla çözemeyeceğim bir bulmaca, çünkü onu bir daha asla göremeyeceğim. Onunla birlikte olduğumu söyleyerek Dimitri'nin dikkatini Naz'dan uzaklaştırdığı için minnettarım, ancak yaptığı diğer pek çok şey için hala kızgınım ve muhtemelen hep kızgın olacağım.

"Bir öpücük için bana şantaj yaptı," diye mırıldandım, kaşlarımı çatarak. "Ben öyle bir şey yapmadım."

İrkilerek sığıyorum ve Naz'ı kapının pervazına yaslanmış halde buluyorum. Onu görmek o kadar güzel ki, bir an öylece durup ona bakıyorum, ta ki gülümsemesi bozulana kadar.

Doğruldu, gözleri endişeyle parlıyordu. "Sen iyi misin?"

"Ben ..." Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Başka bir şey söylemeden aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kollarını bedenime doluyor ve beni kendine çekiyor. Beline sarılıyorum, başımı çenesinin altına sokuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, onu içime çekiyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, kalbim o kadar sert çarpıyor ki acı veriyor.

"Duş almam lazım." Sözlerim boğuk, çünkü göğsüne doğru söyleniyorlar.

Naz beni kulak mememin hemen altından, içimi ürperten o noktadan öpüyor. "Tamam. Senin için suyu hazırlayayım."

"Hayır," diyorum o uzaklaşmaya başladığında. Kaşlarını birleştirerek bana bakıyor. "Seninle duş almam gerek."

Gözleri arzuyla kararıyor. "Beni kışkırtma. Anatomimin belli bir kısmının her türlü durumda varlığını belli etmekten hoşlandığını biliyorsun. İkimizin duşta çıplak olması kesinlikle bu listenin en başında yer alıyor."

Kollarımı omuzlarına doluyorum ve ayak parmaklarımın üzerine çıkarak ona bir öpücük veriyorum. "Biliyorum. Ben de bu yüzden önerdim."

Sert bir şekilde, "Sen hastasın." diyor.

"O kadar da hasta değil." Onu tekrar öpüyorum, alt dudağını ısıyorum. "Ve seni özledim," diye nefes alıyorum, kanımın şarkı söylemeye başladığını hissederek. "Sana ihtiyacım var. Bize ihtiyacım var."

Göğsümü onunkine sürttüğümde inliyor. "Beni öldürüyorsun."

"Senin daha çok sevdiğin başka bir şey yapıyor olabilirim."

Elleri omuzlarımda ve çenesi sıkı bir şekilde beni kendisinden uzaklaştırıyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama hayır."

Kederli bir şekilde ona bakıyorum. "Hayır mı?"

Bir süre sessizce bana bakıyor, yüz ifademi inceliyor ve sonra "Siktir" diye mırıldanıyor.

"Bu bir evet mi?" Parlayarak soruyorum. "Bir çeşit."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sayılır mı? Benimle 'bir nevi' sevişecek misin? Bu neyi içeriyor, pandomimi mi? Müstehcen resimler mi çizeceksin?"

İfadesi bozuldu. "Daha iyi hissediyor olmalısın. Tüm o kendine özgü şımarıklığın geri geldi."

"Evet, efendim. Yüzde yüz iyileştim."

Arsız sırtışıma gözlerini deviriyor. "Yatak istirahatinde olman gerekiyor, tatlım. Ve sen söylemeden önce söyleyeyim, hayır, yatakta yapabileceğin her şey dinlendirici değildir. Özellikle de bizim söz konusu olduğumuz yerde."

Bir süre ona bakıyorum, sonra boynumun arkasına uzanıp hastane önlüğünü bir arada tutan bağı çekip açıyorum. Vücudumdan sıyrılıp buruşuk bir pamuk yığını halinde yere düşüyor ve hava sızdırıyor.

Arzuyla parlayan Naz'ın gözleri beni içine çekiyor. Çenesinde bir kas esniyor. Sesi alçak ve hırçın geliyor. "Nasıl oluyor da her zaman bu kadar güzel olabiliyorsun?"

Ama hareket etmiyor ve bana dokunmuyor.

Gözlerinde başka bir şey var mı? Şüphe gibi bir şey mi?

"Hey."

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. Ani dehşetimi görüp görmediğini merak ediyorum. "İyi miyiz?"

Şaşkın bir şekilde başını eğiyor.

"Sen . Killian hakkında söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun, değil mi? O yapmadı-"

"Dur," diyor hoyratça ve beni kollarının arasına çekiyor. O yakıcı kara gözleriyle bana bakıyor, ifadesi hem şefkatli hem de sert. "Şu anda onun hakkında konuşmaya dayanamıyorum. Sana bakmaya ve bunu sana onun yaptığını bilmeye dayanamıyorum." Morarmış yanağıma dokunuyor, sonra elini indiriyor ve hâlâ hassas olan boynuma koyuyor. Sesi boğuklaşıyor. "Hepsinden önemlisi, bunun olmasını engellemek için orada olmadığımı bilmeye dayanamıyorum."

"Naz-"

"Tatlım, dur." Parmağını dudaklarımın üzerine hafifçe bastırıyor. "Lütfen. Hâlâ toparlanmaya çalışıyorum ve sen de iyi değilsin. Seni istiyorum - her zaman istiyorum - ama dürüst olmak gerekirse şu anda kendimi toparlamak için tek yapabildiğim bu çünkü o piçi öldürmeyi o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. Ben ..."

Aniden duruyor, sonra gülüyor ama sesi karanlık ve korkutucu geliyor. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım biraz kafayı yemiş durumdayım."

Boğazım sıkışıyor ve göğsüm ağrımaya başlıyor.

"Tamam." İnliyor. "Aman Tanrım. Böyle konuşma."

Yüzümü göğsüne saklayarak fısıldıyorum, "Bu benim hatam." Büyük nefes veriş başımın üstündeki saçları karıştırıyor.

"Tanrım. Bir ton terapiye ihtiyacımız olacak."

Aynı anda ikimiz de gülmeye başlıyoruz. Acımasız ve mizahsız ama yine de gülüyoruz ve bu da bir başlangıç.

"Pekâlâ, Annie Oakley," diyor, ilk tanıştığımızda bana taktığı lakabı kullanarak. "Duş zamanı. Ama sanırım onun yerine banyo yapacağız. Oturmam lazım. Bacağım beni öldürüyor."

"Aman Tanrım." Dehşet içinde kalçasına bakmak için geri çekildim. "Ameliyatın. Bacağın."

"Evet. Ve ciğerlerime neler olduğunu bilmek istemezsin. Bir elmanın iki yarısı gibiyiz, tatlım. Hadi, suyu hazırlayayım."

YEDİ

NAZ

Küvet, Eva üstümdeyken ikimizin de rahatça yaslanabileceği kadar büyük. Bacaklarımız birbirine dolanmış. Ilık, köpüklü suyun içinde kollarımda rahat, başı göğsüme yaslanmış, vücudu benimkine uygun, sırt sırta, mükemmel bir hizada.

Mükemmel bir hizalama değil. Aramızda -eğer kendim için söylüyorsam- büyük bir eşya var.

Eva poposunu ereksiyonumun üzerinde ayarlarken yumuşak bir kahkaha atarak, "Bilim insanları ne tür bir süper spermin olduğunu görmek için testislerinden örnek almalı," diyor. "Testosteron seviyelerin stratosferik olmalı."

"Üstün Adam lakabını boşuna almadım."

"Hatırladığım kadarıyla, bu ismi kendinize takmıştınız." "Şey, eğer ayakkabı uyuyorsa ..."

Başını eğiyor ve bana gülümsüyor. "Büyük ayakkabılar olmalı."

"Devasa" diye fısıldıyorum ve kaşlarımı oynatıyorum.

Göz kırpıyor. "Alçakgönüllülük kesinlikle senin süper güçlerinden biri değil, aşkım."

Dudakları o kadar dayanılmaz ki, bir öpücük çalmak için eğilmek zorunda kalıyorum. Bana doğru eğiliyor, her zaman yaptığı gibi anında karşılık veriyor, dilim onunkine değerken parmaklarını pazularımın etrafında sıkıyor. Öpücüğü yumuşak ve yavaş tutmak için elimden geleni yapıyorum,

ama birbirimize karşı o kadar açız ki, hemen tutkuya dönüşüyor.

Önce ben kopuyorum, zor nefes alıyorum. Sert bir boğaz temizliğinden sonra, "Tanrım, çok iticisin. Seni son gördüğümünden beri ne kadar kilo aldın? Sanırım beni eziyorsun. Bacaklarımı hissedemiyorum."

Başını daha da geriye yatırıyor ve beni boğazımdan öpüyor. Sonra -kız- yavaşça poposunu kasıklarımın sürtmeye başlıyor, aksi takdirde bu kadar yıkıcı olmayabilecek küçük küçük hareketler, ama sert horozumun başı kışının yumuşak, kaygan kürecikleri arasında kayıyor ve cehenneme lanet olsun çünkü ne yaptığını tam olarak biliyor.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye soruyor gırtlaktan gelen bir fısıltıyla. "Korkarım belden aşağım tutmuyor."

"Tam olarak değil."

Köpüklü suya uzanıyor ve sikimi avucunun içine alıyor. Nefes alıyorum çünkü çok iyi hissettiriyor. Sonra sıradan bir sohbe başlıyor, bir yandan da tembelce sikimi okşuyor.

"Neredeyiz biz?"

"Coğrafya dersi zamanı, öyle mi?"

Omuzları sessiz kahkahalarla titriyor. İnce parmakları şaftımdan yukarı kayıyor.

"Portekiz Rivierası'nda Cascais adında bir kasabadayız."

"Kulağa romantik geliyor." Başparmağını tepenin etrafında döndürüyor, sonra yavaşça yarığa bastırıyor.

İkimiz de içimden geçen istemsiz ürpertiği görmezden geliyoruz. "İber Yarımadası'nın en zengin şehirlerinden biri-" Taşaklarım nazikçe avuçlanıp okşandığında keskin bir nefes alışla kestim, sonra öncekinden daha az dengeli bir şekilde devam ettim. "Sekizinci Edward ve eşi Wallis Simpson, İkinci Dünya Savaşı sırasında burada yaşadılar."

"Büyüleyici," diye fısıldıyor Eva, aletimin alt tarafındaki zonklayan damarın üzerinde gezinirken. "Bana daha fazlasını anlat."

"Bu gerilla savaşı, biliyorsunuz."

"Birinin bana bazen etiğin bulanıklaşabileceğini söylediğini hatırlıyorum ... örneğin aşkta ve savaşta."

Yüzünü yukarı kaldırıyorum ve elimi çenesinin etrafına koyarak onu öpüyorum. Sonra başını çevirip ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Bu raundu kazanamayacaksın, o yüzden denemeyi bırakabilirsin."

Bana doğru uzanıyor, teni benimkinin üzerinde kayıyor. "Hiçbir şey kazanmaya çalışmıyorum, tatlım. Sadece sana dokunmayı seviyorum. Nasıl hissettiğini seviyorum. Ne kadar güçlü olduğunu seviyorum. Tüm bu kaslar . . . her şey çok sert."

Yumuşak ve mutlu bir iç çekişi var ve lanet olsun bu kadın egom için steroid gibi.

"Bu kıkırdama ne için?"

"Sadece egom için iyi olduğunu düşünüyordum."

"Belki de bana söz verilen 'bir tür' sevişmeyi düşünüyorsundur diye düşündüm."

Sırf şımarıklık olsun diye göğsünü sudan çıkarıp ıslak, dolgun, baloncuklarla kaplı göğüslerini bana gösteriyor.

Onlardan gözümü ayırmadan, "Bu kadar ciddi bir tıbbi sorunun varken nasıl bu kadar azgın olabildiğini anlayamıyorum," diyorum.

Kıpırdamadan duruyor ve genişlemiş gözlerle bana bakıyor. "Ne kadar ciddi? Doktor ne dedi?"

Dudaklarımı büküyorum. "Oh, şimdi de doktor hakkında konuşmak istiyorsun."

Yüz ifademi inceliyor, sonra belli ki çok büyük bir ölümcül tehlike altında olmadığına karar veriyor çünkü gülümsüyor. "Öncelikle, işler gerçekten vahim olsaydı beni hastaneye yatıracağını biliyorum."

Ona karşı çıkmamı bekliyor, ama tek aldığı ekşi bir bakış. Tabii ki, bu onun gülümsemesini daha da büyütüyor.

"Peki prognoz nedir? Dinlenmek, antibiyotik kullanmak ve alet kullanmamak dışında yani."

Gözlerimi kırpttırıyorum, sonra gülmeye başlıyorum. "Tahminim şu ki, akıllı çocuk, erkeğinin seninle ilgilenmesine izin vermelisin, ta ki o senin ormandan çıktığına ikna olana kadar. Sonra da seninle ilgilenmesine izin vermeye devam etmelisin, çünkü hayatının geri kalanında yapmak istediği tek şey bu ve bunu yapmasına izin vermezsen huysuzlaşacak. Ve sanırım ikimiz de bunun ne kadar çirkin olabileceğini biliyoruz."

Yavaşça gülümsemesi kaybolur. Sonra gözleri yaşlarla dolmaya başlar. Titrek bir sesle, "Tanrı benden henüz vazgeçmemiş olmalı" der.

"Ne demek istiyorsun?"

"Öyle olsaydı, bana bir mucize göndermezdi."

İçimden geçen his inanılmaz derecede güçlü, aynı anda hem beni yükselten hem de ayaklarımı yerden kesen bir dalga gibi. Göğsümü sıkıyor, boğazımı daraltıyor ve Eva'ya ona ne kadar değer verdiğimi anlatan gözlerim dışında konuşamama neden oluyor. Beni ne kadar iyi hissettirdiğini.

Ne kadar sevildiğini.

Üstüme dönüyor ve kollarını boynuma doluyor, tatlı ağzını öyle bir tutkuyla benimkine yaklaştıyor ki gözlerim kamaşıyor. Küvetin kenarından su akıyor ama ikimizin de umurunda değil. Kendimizi birbirimize çok kaptırmıştık.

Adımı ağzıma karşı söylüyor, yumuşak bir çığlık atıyor ve beni onun içinde olmak için çaresiz bırakıyor. Ama kalbi şu anda çok kırılğan ve çok şey yaşadı-

"Eva," diye inleyerek ağzından uzaklaşıyorum.

Başını omzuma bırakıyor, bana yapışıyor ve nefes nefese kalıyor. "Ugh!" Omzuma doğru hırlıyor. "Kayıtlara geçsin ki senin bu korkunç irade gücünden hiç hoşlanmıyorum."

Elimde değil: Gülmeye başladım. İkimizi de sarsan yumuşak, kırık bir kahkaha.

"Ve şimdi bana gülüyor. Mükemmel." İç çekiyor, parmaklarını saçlarımanın arasından geçiriyor ve bedenime yaslanarak rahatlıyor.

Tam o anda, kalçalarının öyle bir pozisyonda olduğunu fark ediyoruz ki, kalçalarımı esnetirsem içine kayabilirim.

Başını kaldırıyor ve dudağını ısırarak iri gözlerle bana bakıyor.

"Hayır. Doktor kalp atış hızınızı yükseltecek bir aktivite yapmamanızı söyledi." diye uyarıyorum.

Nefesi kesilmiş ve yüzü kızarmış bir halde, "Tamam. Hayır, öyle.

Patron sensin."

Sonra ne yapacağını bilmeliydim. "Patron sensin", bir kadının canı ne isterse onu yapacağını habercisidir.

Kalçalarını döndürüyor. Sikimin başının tamamını içine kaydırmasını engellemek için kıcını avuçlamak zorunda kalıyorum. Tam girişindeyim, sert ve sıcak. Yumuşaklığının beni yutmaya hazır olduğunu hissediyorum ve daha derin, daha fazla, şimdi içime çarpan hayvani nabza itaat etmemek için muazzam bir irade gücü kullanmak zorundayım.

Ben "Bu hayatımın en güzel anı mı yoksa en kötü anı mı bilmiyorum" diyene kadar orada burun buruna yatıyor, birbirimize bakıyor ve sertçe nefes alıyoruz.

"Kalbim zaten çarpıyor Naz. Birkaç dakika daha fazla zarar veremez."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Birkaç dakika daha mı? Affedersiniz ama bu erkekliğime yapılmış korkunç bir hakaret."

"Bunu nereden bilebilirim ki?" diyor masum rolü yaparak. "Bunu yaptığımız tek zaman sen hastane yatağında sırt üstü yattığın zamandı. Yani, kabul ediyorum, yeni ameliyat olmuştun, ama hafızam beni yanıltmıyorsa, benimle sevişmek istememek için hep bir bahanen vardı. Hmm. Bu doğru. Önce sahte bekârlığın-"

"Tehlikeli bir bölgedesin kadın," diyorum hırçın bir şekilde, parmaklarımı kalçalarına batırarak.

"-sonra şu garip bilişsel uyumsuzluk bahanesi ortaya çıktı-"

"Bu gerçek bir Şey! Bir centilmen gibi davranıyordum!"

"-ve aslında hastanede sevişmek benim fikrimdi, senin değil." Bana suçlayıcı bir Şekilde bakıyor. "Ve Şimdi, hasta olan vajinam değil kalbim olsa bile, hala hayır diyorsun!"

Ne yaptığını biliyorum. Egomu bir keman gibi aldığı çok açık. Onun çaresiz kuklası olduğum da hemen anlaŐılıyor, çünkü içine girerken meydan okuyan bir bakışla gözlerinin içine bakıyorum.

Zevkten nefesi Şimdiye kadar duyduğum en güzel sestir.

O titreyip gözlerini kapatırken, ellerim kalçalarında sıkı sıkıya duruyor ve çenemi sıkıyorum. Ellerini göğsümün üzerinde düzleŐtirerek yavaş, düzensiz bir nefes veriyor, sonra gırtlaktan gelen bir sesle "Evet" diyor.

Cildi sıcak sudan pembeleŐmiŐ ve parlıyor. Başı arkaya doğru eğik. Meme uçları sert ve pembe, yüzümden birkaç santim uzakta ve karşı konulamayacak kadar güçlü bir cazibeye sahip.

Öne doğru eğilip ağzımdaki çakıllı memeyi emiyorum. Eva usulca inliyor ve etrafımda kenetleniyor, ama hareket etmiyor, sadece sikim onun sıkı sıcağının derinliklerine gömölüyken meme uçlarını yalamama ve emmeme izin veriyor.

Bir göğsümden diğerine geçerken, "Ne zaman hareket edebileceğimi söyle" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum ona sokularak. "Kalp atış hızın nasıl?"

"ok yavaş," diye geveliyor nefes nefese. "Tanrım, o kadar yavaş ki neredeyse uyuyacağım."

Çok nazikçe meme ucunu ısııyorum. Nefes nefese kalıyor ve parmaklarını göğsümün kaslarına daha derinden sokuyor, kalçaları istemsiz bir seğirme yapıyor.

Ellerimin kalçaları üzerindeki baskısını hafifçe artırıyorum, böylece hareketsiz kalmasını istediğimi anlıyor, aynı zamanda meme ucunu daha sert emmeye başlıyorum, ağzımın derinliklerine çekiyor. Üzerine dikkatle eğildikten sonra hemen altındaki etli kısmı hafifçe ısııyorum. Bu bana bir ürperti kazandırdığında

Bir meme ucunun etrafında yavaş ve nazik bir daire çizdikten sonra diğer göğsüme geçiyorum.

O kadar titriyor ki su dalgalanıyor.

"Derin nefes al tatlım," diye mırıldanıyorum, başparmağımı klitorisinin tatlı tomurcuğuna bastırabilmek için bir elimi aramıza kaydırıyorum. Sarsılıyor ve su şıpırdıyor.

"Sen çok büyüksün ..." Nefes almak için durur. "Çok sert. Lütfen..."

"Yavaşça. Olabildiğince yavaş git."

Onu durdurmayacağımı anladığında, gerginliğinin bir kısmı vücudunu terk ediyor. Nefes veriyor, ellerini boynuma doluyor ve dudaklarını yalıyor. Gözlerini aralıyor, sonunda hareket etmeye başladığında birbirimizi izliyoruz.

Cennet bir bahçe değildir. Cennet ya da uzak, efsanevi bir yer de değildir. Cennet, bedenlerini ve nefeslerini paylaşan iki sevgilinin yüzleri arasındaki küçük, sessiz boşluktur.

O hareket ediyor ve ruhum da onunla birlikte hareket ediyor. İç çekiyor ve kalbim genişliyor. Küçük, meraklı bir sesle adımı söylüyor ve bunun benim gibi bir adama bahşedilecek tek cennet olduğunu biliyorum, hayal edebileceğimden ya da hak edebileceğimden çok daha fazlası.

"Seni seviyorum Eva. Seni son nefesime kadar seveceğim." Sesim kırık ama hürmet dolu, fayans duvarlarda bir hayır duası gibi yankılanıyor.

"Ben de seni benim olana kadar seveceğim," diye söz veriyor, sonra eğilip beni öpüyor.

Öpücük uzun, sıcak ve samimiyetiyle baş döndürücüdür. Hiçbir çekincesi, sırrı, şüphesi olmayan iki insanın öpüşmesi. Aramızdaki her şey çıplak. Kalbim çiğ ve açıkta hissediyor, o kadar hassas ki acı veriyor.

Kıçını sıkıyorum, parmaklarımı tüm o etli etin içine sokuyorum, sert meme uçlarının göğsüme sürtünme hissini ve vücutlarımız arasında kayan sıcak suyu seviyorum. İnanılmaz derecede şehvetli, hatta daha da şehvetli çünkü biz

dayanılmaz bir şekilde yavaşlıyor. Bana karşı sallanırken kalçaları en küçük hareketleri yapıyor, uylukları benimkilerin üzerinde yayılıyor ve titriyor. Başparmağımın altında, klitorisi kaygan, şişmiş bir tomurcuk.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, gözleri yarı kapalı.
"Naz.

Tatlım, beni çok iyi hissettiriyorsun."

Kalçalarımı esnetip içinde daha derine kayıyorum, sonra yarım santim geri çekilip yavaşça tekrar yapıyorum. İniltisi kesiliyor. Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor.

Kabaca, "Sür beni tatlım. O sik senin.

Sür ve kendini boşalt." Ona iki
kez söylememe gerek yok.

Önce yavaşça beni becermeye başlıyor, pelvisini küçük daireler çizerek benimkine sürtüyor. O hareket ettikçe başparmağımı klitorisinin üzerinde ileri geri ovuyorum, sonra bir meme ucunu ağzıma alıp üzerine çekiyorum, emiyorum ve dilimle okşuyorum.

Ağzıma doğru eğiliyor ve küçük, anlaşılmaz bir zevk sesi çıkarıyor. Bu ses ruhuma saplanan alevli bir ok gibi. Göğüslerinin arasında gidip geliyorum, emiyorum, kendi zevk seslerimi, göğsümün derinliklerinden yükselen homurtuları duyuyorum.

Ritim tutmaya başladı. Uzun, durgun bir şekilde sikimin uzunluğunu aşağı yukarı kaydırıyor, beni derinlere alıyor, sonra sadece başı hala içine gömülü olana kadar geri yükseliyor. Sonra tekrar oturuyor, düzensiz bir şekilde nefes veriyor, yavaşça beni tekrar içeri kaydırıyor. Ben klitorisini okşayıp meme uçlarını emerken bunu tekrar tekrar yapıyor, ta ki titreyip ağlamaya başlayana ve kalçaları daha hızlı hareket ederken sıcak su küvetin içinde bir aşağı bir yukarı dalgalanana kadar.

Sertleşiyor ve nefesini içine çekiyor. İlk sert kasılma sikimi sıkıldığında göz kapakları açılıyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Bu kasılmayı bir diğeri ve bir diğeri takip ediyor, o kadar güçlü ki beni sağıyormuş gibi hissettiriyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum. "Eva, bu çok yoğun."

Ağız açık ama hiç ses çıkmıyor. Baş geriye düşüyor ve sertçe sarsılıyor, tırnakları kafa derimi çiziyor ve göğüsleri zıplıyor.

Adımı haykırdığında, ilkel dürtüler devreye giriyor.

Ona sertçe sokuluyorum, ellerim onu sabitlemek için kalçalarında, tekrar tekrar itiyorum, o orgazmı boyunca bana binerken dişlerimi sıkıyorum, hızla kendi orgazmıma doğru ilerliyorum. Su her yere uçuyor, vücutlarımıza sıçırıyor ve banyonun zeminine dökülüyor. Omurgamın tabanında ısı ve basınç oluşuyor, taşaklarım patlamak için ağrıyana kadar daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor.

Bir itiş daha ve ben inliyorum, vücudum eğiliyor ve tüm kaslarım geriliyor, sikim onun içinde o kadar derine gömülüyor ki sanırım zevkten öleceğim ve kendimi açıp döküyorum, seğiriyorum ve kısık sesle onun adını haykırıyorum.

Sonsuza dek sürer. Zaman akıp gidiyor ve tüm anlamını yitiriyor. O sonsuz anın içinde bir ömür geçiriyorum, üzerimde doruğa ulaşırkenki güzelliğinin görüntüsü retinalarıma ve zihnimin en karanlık, en derin noktalarına kazınıyor.

Tek var olan o.

Var olan tek şey bu, aramızda yaşayan bu güçlü şey, yerçekimini kontrol edebildiğimden daha fazla kontrol edemediğim bu vahşi ve temel güç.

Şu anda onu o kadar çok seviyorum ki, daha önce olduğum her şey kül oldu. Bu odaya tek bir adam olarak girdim, ama biliyorum ki buradan başka bir adam olarak çıkacağım; öylesine sıcak bir aşk vaftizi ki bu, beni iliklerime kadar kavuran ve daha önce olduğum her şeyi rüzgârın savurduğu dumanı tüten bir kül yığını olarak bırakan bir ateş.

Eva göğsüme yığıldı, hıçkırarak ağlıyordu.

"Biliyorum," diyorum kısık sesle, sesimin titrediğini duyarak. "Biliyorum bebeğim. Öp beni."

Ağızını tutuyorum, ne kadar şiddetli titrediğini hissediyorum. Kalbim nasıl da çılgınca çarpıyor. Kollarımla sırtını sıkıca sararak onu olabildiğince yakın tutuyorum.

Aşık oldum.

Çok aşığım.

Eğer onu kaybedersem, bu benim sonum olur.

SEKİZ

EVA

Bir bombardımanın iki kurbanı gibi sersemlemiş ve sessiz bir şekilde yatakta yatıyoruz, şok geçirmiş, mahvolmuş, ölüme terk edilmiş.

Kolu boynumun altında. Bacağım onunkinin üzerine atılmış. Beni kabarık beyaz bir havluyla kurulayıp buraya getirdikten sonra yerleştirdiği bedeninin güvenli sığınağına sokulmuşum, titriyorum, tüm savunmalarım soyulmuş, böylece kendimi açıkta kalan dev bir sinir gibi hissediyorum.

Sonunda belli belirsiz, "Bu" diyorum.

"İnanılmazdı. İnanılmazdı. Sadece ... vay canına."

Yabancı bir gezegeni yeni keşfetmiş biri gibi konuşuyor. Sanki şaşırtıcı, uzak ve yeni bir dünyaya ilk kez ayak basıyor.

Gülümsüyorum ve çıplak göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Ben de ıslak diyecektim. Bu çok ıslaktı."

Başı yana doğru kayıyor. Kirpiklerinin altından bana bakıyor, güzel kahverengi gözleri sıcak ve akıcı, dudakları kıvrılıyor. "En ıslak olanı," diye onaylıyor yumuşak bir sesle. "Muhtemelen o kadar su içmemiz de iyi oldu."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Yani devasa ağırlığıyla beni ezmedin, Fil Kız."

"Doğru." Şakacı bir şekilde göğsünü çimdikliyorum ve o da sırıtıyor.

"Oh hayır. Unutmuşum. Beslenme saati geçti. Mobilyaları yemeye başlamadan önce sana biraz fıstık getirsem iyi olacak."

Ayağa kalkmak için bir hamle yapıyor, ama ben protesto için kollarımı ona dolayarak onu yatağa geri dönmeye zorluyorum. Kıkırdayarak yanağımı, alnımı, saçlarımı öpüyor ve beni kollarının arasına alabilmek için bir tarafa dönüyor. Ona sokuluyorum, memnuniyet içinde iç çekiyorum.

"Fil Kız hayvanat bahçesi bekçisini seviyor mu?"

Başımı yukarı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum, sesimi soğukkanlı tutmama rağmen hissettiğim her şeyi görmesine izin veriyorum. "O iyi. Yine de söyleyebilirim ki, fıstıkları oldukça muhteşem."

Naz kahkahalara boğuluyor, beni göğsüne sıkıca bastırıyor, böylece kahkahalarının sesinin vücudumda gümbürdediğini hissediyorum, çok hoşuma giden garip bir gıdıklanma hissi.

"Beni bu kadar eğlenceli bulmanıza sevindim efendim."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve burnumun ucunu öpüyor. Göz göze geliyoruz, başlarımız aynı yastığa yaslanmış, ayaklarımın altı onunkinin üstünde, birleşik ışıltımız neredeyse kör edecek kadar parlak.

"Sadece bakmak için," diyor ciddi bir şekilde, gülümsemeye karşı koyarak. "Gerçekten tuhaf bir yüzün var. Bu iğrenç durumunuzun adı nedir?"

Bir an düşündüm. "Müthiş ... akıllı . Öyle mi?"

"Anlıyorum. Müthiş zeki. Kulağa korkutucu geliyor.

Korkutucu mu?

bir tedavisi var mı?"

"Hayır. Ama semptomlara bazı şeyler yardımcı oluyor." "Ne gibi?"

Fısıldıyorum, "Öpücükler."

Sert görünmeye çalışıyor. "Eyvah. Kendini buna maruz bırakmak için cesur bir adam olmak gerekir. Gerçekten de çok cesur."

"O zaman Üstün Adam için yarasa çağrısını gönderin."

Kaşlarını kaldırdığında, "Hani şu Gotham'ın başı derde girdiğinde gönderdiği yarasa şeklindeki ışık," diyorum.

"Sanırım Yarasa Sinyali'nden

bahsediyorsun?" "İşte o."

Burnunu çekiyor. "Ahem. Üstün Adam Batman'in çağrılarına cevap vermez. Bu hiç profesyonelce olmaz. Batman'in moralini bozmaktan bahsetmiyorum bile, eğer günü kurtarmaya gelseydi Üstün Adam'ın koyacağı standartlara asla uyamazdı. Belli ki."

"Belli ki," diye kabul ediyorum, sanki bu akli başında bir konuşmamış gibi suratımı asıyorum. "Peki Üstün Adam'ın çağrısı nedir? Müthiş zekâ hastalığı kontrolden çıktığında ve Gotham'ın zavallı vatandaşlarını korkunç tehlikeden kurtarması gerektiğinde."

Naz bir an düşünür. "Dev bir çift dudak mı?"

"Ne?"

"Bilirsiniz, gece gökyüzüne yansıtılır."

"Uh, hayır. Bu garip ve aynı zamanda ezik bir süper kahraman çağrı sinyali. Hiçbir şeyle alakası yok."

"Bunun öpücüklerle ilgisi var! Vatandaşları senin müthiş zeka iltihabının belasından kurtarmak için!"

"Hayır. Sana ihtiyacım olduğunda gece gökyüzüne dev bir çift dudak göndermeyeceğim. Başka bir şey düşün."

"Artık her şey seninle mi ilgili? Gotham'ın zavallı vatandaşları hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

"Psh. Bu insanlar güçlü. Kendi başlarının çaresine bakabilirler. O aptal filmlerde neler yaşadıklarına bir bakın."

Sessizce gülüyor, dudakları birbirine yapışmış ve omuzları titriyor.

"Bir fikrim var."

"Sabırsızlanıyorum."

"Bir mikroçip."

"Bir mikroçipi gece gökyüzüne nasıl gönderirsiniz? Cannon?"

"Hayır, aptal! Köpeklere taktıkları gibi bir mikroçip!"

Naz yanıp sönüyor birkaç zamanlar içinde
hızlı Ardıllık. Çok komik.

"Tamam, şimdi yakından takip et, Üstün Adam. Beyninin çok önemli süper kahramanlarla dolu olduğunu biliyorum."

bilgi, ama daha fazlası için yer açın." Yüzünü incelemek için duraklıyorum. "Dinliyor musun?"

"Kulaklarım ağzından tam anlamıyla birkaç santim uzakta" diyor.

"Tamam." Nefes alıyorum, şu anda bu konuyu açmak istediğimden emin değilim, ama hiçbir zaman gerçekten iyi bir zaman olmayacak, bu yüzden işte gidiyorum. "Bir keresinde Dimitri bana çok sert vurduğu için hastanede MR çektirirken hemşirelerin konuşmalarına kulak misafiri oldum. İçlerinden biri yeni bir köpek yavrusu almıştı."

Naz'ın nefesi kesilir. Bütün kahkahaları kesildi. Göz bebekleri büyüyerek, gergin bir çeneyle bana bakıyor.

"Kaybolma ihtimaline karşı yavru köpeğe mikroçip taktıracağını söyledi. Benim izlenimim bunun basit bir işlem olduğu yönündeydi. Ucuz ve invazif olmayan bir işlemdi ama acil bir durumda köpeği sahibine kavuşturmak için harikaydı. Köpeği bulan kişi onu herhangi bir veterinere götürebilir ve mikroçip üzerindeki bilgiler okunabilirdi."

Kıpırdamadı, bir santim bile, gözünü bile kırpmadı.

Boğazımı temizliyorum. "Bana taktığın mikroçipin bir GPS olması dışında."

Gözlerini kapatır ve ağır bir nefes verir. "Tanrım." "Özür dilerim. Zamanlamamın kötü olduğunu biliyorum."

"Hayır, sadece ..." Gözlerini açıyor ve bana acı dolu bir bakışla bakıyor. "Mikroçipin kötü bir fikir olmadığı gerçeği de dahil olmak üzere bu hikayedeki her şeyden nefret ediyorum."

Nefes verme sırası bende. Rahatlamıştım. "Bunun seni kızdırmadığına çok sevindim."

"Tatlım, ileriye düşündüğün için sana asla kızamam." Naz başımı boynuyla omzu arasındaki boşluğa sıkıştırıyor ve sırtımı hafifçe ovmaya başlıyor, büyük eli sıcak ve rahatlatıcı.

Gözlerim kapalı, teninin kokusunu içime çekerek fısıldıyorum, "Dimitri'nin eninde sonunda Killian'la birlikte olmadığımı anlayacağını kabul ediyorsun yani?"

"Ne yazık ki evet. Bu sadece bir zaman meselesi. Killian'ın ne planladığını bilmiyorum ama seni üretmediğinde Dimitri işin bittiğini anlayacak. Tanrım, bu konuda endişelenmek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Bu şekilde düşünmek zorunda kalmaktan bile."

O öldükten sonra buna gerek kalmayacak. "Killian Dimitri'ye seninle değil onunla birlikte olduğumu söylediğinde bunun bana sadece biraz zaman kazandıracağını biliyordum."

"Biz," diye düzeltti Naz sertçe. "Bize zaman kazandırır." "Ama o artık senin peşinde değil-"

"Oraya hiç girme bile," diye araya giriyor Naz, vücudu geriliyor. Cevap vermeyince parmaklarını çenemin altından geçirerek başımı kaldırıyor ve yüz ifademi inceliyor, gözleri karanlık ve araştırıyor.

Uzanıp onun değerli yüzüne dokunuyorum. Usulca diyorum ki, "O beni her zaman bulacak. Öyle ya da böyle, beni bulacak. Ama sen güvende olabilirsin."

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve bana baktı, öfkesi hissediliyordu. "Biz bir takımız, lanet olsun. Bir takımız. Bu durumu bir şekilde düzeltebileceğin fikrini kafandan çıkar. Ben düzelteceğim. Benim işim bu."

"Tüm işi sen yaparsan nasıl bir ekip oluruz?"

Eğer bir insan ateş püskürebilseydi, şu anda burun deliklerinden yanan turuncu tüyler fışkırıyor olurdu.

"Bana hiçbir şeyin bizi ayırmayacağına ve benim için kendini bir daha asla tehlikeye atmayacağına dair söz vermiştin - kelimenin tam anlamıyla yemin etmiştin. Ve şimdi sen, ne? Bana ne söylüyorsun? Dimitri seni bulduğunda yardım etmek için yakınında olmayayım diye gizlice kaçacağını mı?"

"Eğer tamamen dürüst olmak istiyorsanız... bu düşünce aklımdan geçti."

Küfür ediyor.

"Ama evet, sana söz verdim. Unutmadım."

"Yalan mı söyledin?"

"Yapmadığımı biliyorsun. Sadece söylüyorum..." İçimi çekip kollarından kurtuluyorum, doğrulup bacaklarımı

koltuğın üzerinde sallıyorum.

yatağın kenarında. Düşünceli bir şekilde yere bakarak düşüncemi tamamlıyorum. "Hitler milyonlarca insanı öldürmeden önce birileri onu öldürseydi, bugün dünya çok farklı bir yer olurdu."

Arkamda sessizlik var. Duygularla zonkluyor. Ne hissettiğini anlamak için Naz'a bakmama bile gerek yok.

"Stalin. Pol Pot. Mussolini. Eğer yakın çevrelerinden biri bu kötü adamlardan birini, yaptıkları vahşeti gerçekleştirmeden önce, bu kadar acıya neden olmadan önce alaşağı edecek cesarete sahip olsaydı-"

"Dimitri Stalin değil," diyor Naz, sesi kısık.

Dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Henüz değil."

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Ben silah eğitimi aldım. Arama ve kurtarma konusunda. Gözetleme ve kendini savunma konusunda. Orduda, polis teşkilatında ve koruma olarak yılların deneyimine sahibim." Duraksıyor. "Hangi konuda eğitim almıştın?"

"Bale," diyorum sakince, bakışlarını tutarak. "Ve bir canavarın sapkın ihtiyaçlarını tatmin etmek."

Oturur pozisyona geçiyor, dizlerini yukarı çekiyor ve kollarını dizlerine doluyor. Bu koruyucu bir pozisyon ve bunu görmek bana acı veriyor çünkü sözlerimin onu incittiğini biliyorum. Dimitri'nin elinden çektiğim onca korkunç şeyi hayal etmemeye çalıştığını ve pek de şanslı olmadığını biliyorum.

Daha nazikçe, "Geldiğinizi görecektir. O her şeye hazırlıklı. Benim dışımda. Kontrolünü kaybettiği tek kişi benim. Kurtulamadığı bağımlılığı benim. Yüzlerce kızla birlikte oldu ve bir kenara attı. Binlerce belki. Ama beni yedi yıl boyunca elinde tuttu. Yemeklerde, toplantılarda ve her pazar kilisede hep yanımdaydım. Ben onun favorisiyim. Kendi hastalıklı yöntemiyle, bana ihtiyacı var. Ona verdiğim şeye ihtiyacı var. Benim acıma ihtiyacı var."

Naz gürleri, "Sana güvende ihtiyacım var!"

"Dimitri hayatta olduğu sürece asla güvende olamayacağım."

Yataktan sıçrıyor ve yatağın yanında yürümeye başlıyor, çıplak ve kıllı, erkeksi ve muhteşem, o kadar muhteşem ki yürüyen bir sanat eseri gibi.

"Dimitri'nin elinde olup da Killian'ın istediği her neyse ondan ya da iyileşmekten başka bir şey için endişelenmekten sorumlu değilsin. Şu anda yapman gereken tek şey iyileşmek!"

Konuşmadan önce derin bir nefes alıyorum, çünkü bu canımı yakacak.

Gerçek her zaman yapar.

"Bunu sevgiyle söylüyorum Naz, çünkü sadece iyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama yapman gereken şey bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi bırakmak. Bir keresinde bana hayatımın bana ait olduğunu söylemiştin ve haklıydın. Hoşuna gitmese bile söylediklerime saygı duy. Bir daha asla kimsenin malı gibi muamele görmeyeceğim."

Yüzü asılmış bir halde olduğu yerde durur. "Ben . . . Ben asla ..."

"Biliyorum tatlım," diye mırıldanıyorum, bu bakışa neden olduğum için nefret ediyorum. "Ama düşündüğünden çok daha güçlü olduğum ihtimalini de göz önünde bulundur."

Sesi duygu yüklü. "Güçlü olduğunu biliyorum. Sadece seni, kendini tehlikeye atmak istemene kayıtsız kalamayacak kadar çok seviyorum."

"Sizden kibirli olmanızı istemiyorum. Söylediklerimden nefret etsen bile beni dinlemeni ve haklı olabileceğimi kabul etmeni istiyorum. Eğer gerçekten bir takımsak ... Dimitri'nin icabına birlikte bakmalıyız."

Birbirimize bakıyoruz, yatak aramızda binlerce kilometre boşluk bırakıyor. Bana gelmek için kendisiyle ne kadar mücadele ettiğini, sözlerimin onu ne kadar yaralı ve çaresiz hissettirdiğini görüyorum.

Ve bu konuşmayı yapabildiğim kadar ileri götürdüğümü biliyorum. Şimdilik.

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum, sessizce kendimi kollarına bırakıyorum. Bana öyle sıkı sarılıyor ki canım yanıyor. Nefes alış veriş düzensiz. Yanağı sıcak ve sert bir şekilde yanağıma değiyor.

Göğsüne doğru, "Artık üzölmek yok demiştin ama bir tane daha hak ediyorsun. Seni üzdüğüm için özür dilerim. Duygularına, beni ve seni koruma ihtiyacına saygı duyuyorum. Bir erkek olarak, alanında bir uzman olarak ve genel olarak akıllı bir insan olarak. Yanımda olduğun için çok minnettirim."

Başımı kaldırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Seni tanımak sefil hayatımı yaşamaya değer kıldı."

Beni öpüyor, sert ve umutsuzca, sonra beni kollarının arasına alıyor. Yatağın etrafından dolanıyor, beni tekrar yatağa yatırıyor ve yorganı üzerime çekiyor. Beni tekrar öpmek için eğildi ve kabaca şöyle dedi: "Sana yemek getiriyorum. Ben gelene kadar burada kalıp dinleneceksin. Otoriter bir pislik olmaya çalışmıyorum, ama seni besleyeceğim ve sonra uyumaya gideceğiz ve saçlarımı koparmak ve binayı ateşe vermek gibi hissetmeyene kadar bu konuşmanın dinlenmesine izin vereceğiz. Tamam mı?"

Başımı salladım, kordonlu bileklerini sıktım ve gülümsedim.

Ayağa kalktı ve bana baktı, gözleri gölgeliydi. Sonra başını sallayıp iç geçiriyor ve banyoya gidip kıyafetlerini attığı yerde buluyor, topallaması her zamankinden daha belirgin. Pantolonunu çekiştirmesini, ellerini saçlarında gezdirmesini ve ağır bir nefesi ciğerlerine çekmesini izliyorum.

Sonra gitti, yatak odasının kapısını arkasından usulca kapattı.

NINETEEN

NAZ

Bu kadın benim ölümüm olacak.

Bunu biliyorum, kabul ettim ve umurumda değil. O buna değer. Her riske, kovalamacaya ve kalp ağrısına, o her şeye değer.

Yavaşça mutfağa doğru yürüyorum, uyluğumdaki kaslar zonkluyor, göğsümün içinde vinç gibi bir basınç var. Adrenalin sistemimden süzülüp gittiğinden beri kendimi kötü hissediyorum. Kemik yorgunu ve kalın kafalı, sanki uzuvlarım kurşundan yapılmış ve kafam pamukla doldurulmuş gibi.

Buzdolabından Eva'nın ilaçlarını alıyorum ve ısınmasına yardımcı olmak için şişeyi avuçlarımın arasında bir süre ovalıyorum, sonra tezgâha koyup meyve ve peynir tabağını hazırlıyorum. Connor çok fazla meyve olduğu konusunda haklıydı, ama bir çekmeceye sakladığı ve bulamayacak kadar sabırsız olduğu söğüş etler de vardı. Birkaç dilim hindi ve biftek paketini açıp onları da tabağa ekliyorum.

Sonra ellerimi yüzüme sürüyorum ve durumu düşünürken granit tezgâha yaslanıyorum.

Dimitri'yi alaşağı etme işine dahil olma isteğinden vazgeçmeyecek, bu çok açık. Onsuz devam edersem ihanete uğramış hissedeceği de oldukça açık. Onun isteklerine saygı duymamı istiyor, ki duyuyorum ve her zaman da duyacağım.

-Büyük bir uyarı ile.

Ben erkeğim. Ben koruyucuyum. Onun için hayatını riske atması gereken benim, tam tersi değil. Bu

onun zekası, yeteneği ya da başka bir şey hakkındaki görüşlerimle hiçbir ilgisi yok.

Çünkü ben erkeğim, lanet olsun.

Ona bakmak benim görevim ve ayrıcalığım. Bu benim DNA'mda var. O dışarı çıkıp kendi savaşını verirken benden omuz silkmemi ve kenara çekilmemi istemek erkek doğamdaki her şeye aykırı. Onu korumak zorundayım. Onu güvende tutmalıyım. Yemek yemek ya da nefes almak kadar buna ihtiyacım var.

Eğer bu beni eski kafalı ya da şovenist yapıyorsa, öyle olsun.

Anlaştığımız tek konu Dimitri'nin uyutulması gereken kuduz bir köpek olduğu... ama onun yanına yaklaşmasına izin veririm lanetleneneğim. Eva ve ben hala Cozumel'deyken bilgisayar üzerinden yaptığımız haftalık görüşmelerde onun boş mavi gözlerini hatırlamak bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. Birden fazla vidası gevşek, bu bir gerçek.

Ve ona ne yaptı-

"Lanet olsun." Hastanede çekilmiş yaralarının korkunç görüntülerini zihnimden uzaklaştırarak derin bir iç çekiyor ve ellerimi tekrar yüzümde gezdiriyorum.

İşe yaramıyor.

Eva'nın antibiyotiklerinin bulunduğu plastik şişe hala soğuk, bu yüzden bir tencereye yarıya kadar su doldurup ocakta kaynamaya bırakıyorum. Kaynadıktan sonra tencereyi çıkarıp soğuk bir ocağa koyuyorum ve şişeyi bir dakikalığına sıcak suyun içine daldırıyorum. Sonra çıkarıp sıcaklığını test ediyorum çünkü damarlarına ulaştığında soğuk olmasını istemiyorum.

Yeterince sıcak olduğundan emin olduktan sonra, kilerdeki tıbbi sette bir serum infüzyon seti buluyorum ve Connor'ın dünyanın her yerinde böyle düzeneklere sahip olmasının ne kadara mal olduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Ama yine de müşterilerinin ödediği ücretler astronomik. Sevgili sevgilinizi bir fidyecinin ya da kötü bir rakip savaş lordunun pençesinden kurtarmak, ormanda Allah'ın unuttuğu bir cehennem çukurunda hiç de ucuz değil.

İki bardağa su doldurup yemeğin olduğu tabağa

koyduktan sonra ilacı da alıp odaya geri dönüyorum.

Yatak odası.

Yorganını çenesine kadar çekmiş, yatakta yatan Eva, ben içeri girdiğimde başını çeviriyor. Sonra gülümsüyor ve göğsümdeki gerginlik hafifçe gevşiyor.

"Çok evcimen birisin," diyor, tabağı komodinin üzerine koymamı izlerken.

"Üstün Adam'ın süper kahraman kollarında her türlü sürpriz var."

"Gerçekten mi? Çamaşır da yıkıyor musun?"

"Tabii ki çamaşır yıkarım. Ordudaydım."

"Bunu sanki zorunlu derslerden biriymiş gibi söylüyorsun."

Yatağın kenarına oturuyorum ve demlik setinin bulunduğu plastik torbayı yırtarak açıyorum. "Başçavuş McCall bana temel taktik ve hayatta kalma becerilerinin yanı sıra nasıl ateş edileceğini, iple inileceğini ve yürüneceğini öğretti ama aynı zamanda acemilerin kişisel görünümlerinde titiz olmalarını ve ranzalarını ve ekipmanlarını bozulmamış durumda tutmalarını istedi."

Geçemediğim için ne kadar sık bağırdığımı hatırlayarak sırtıma zorunda kalıyorum. "Yatağımı hala hastane köşeleriyle yapıyorum, öyle ki üzerinden bir çeyreklik sektirebilirsiniz."

Eva etkilenmiş bir şekilde bana bakıyor. "Bunun sadece filmlerde olduğunu sanıyordum."

"Ne yazık ki bu Hollywood'un doğru yaptığı bir şey. Çeyreklik hemen eline geri dönmezse, yere düşüp ona eli sınav çektirmemiz ve sonra yatağı tekrar yapmamız gerekiyordu. İkinci seferde de geçmezse Tanrı bile size yardım edemezdi."

Bir parça hindi ve bir dilim peynirle küçük bir sandviç hazırlıyorum ve Eva'ya sunuyorum. Aldı ve atıştırmaya başladı. Neredeyse bitirene kadar izliyorum, sonra tatmin olmuş bir şekilde dikkatimi demlik setine geri veriyorum ve onu monte ediyorum.

"Başımın belasıydı ihtiyar Çavuş ve temel eğitim sırasında ondan nefret ederdim ama öğrendiğim tüm önemli şeyleri bana öğrettiği için ona teşekkür etmeliyim."

Eva, ağızı dolu bir şekilde, "Seni kırmak istemem ama hastane köşeleri o kadar da önemli değil," diyor.

Gülümsüyorum. "Ben daha çok sadakatten bahsediyordum. Görev. Saygı. Özverili hizmet, onur, dürüstlük ve kişisel cesaret. Hayatımı dayandırdığım her şey. Beni olduğum adam yapan şeyler. İşte, antibiyotikleri senin için ısıttım. Damarlarına buz enjekte etmek istemedim."

Hortumla oynamayı bitirip ona bakana kadar sustuğunu fark etmiyorum.

Gözleri akmayan yaşlarla dolu. "Eva?"

Ayağa kalkıyor ve bana hindi tadında bir öpücük veriyor. "Nasıl bu kadar harikasin?" diye soruyor boğuk bir sesle. "Nasıl bu kadar inanılmaz derecede harika ve iyisin?"

Bu tepkiyi almak için ne yaptığımı bilmiyorum ama kabul ediyorum. Kıkırdayarak, titreyen çenesindeki bir peynir kırıntısını temizliyorum. "Sana sürekli söylüyorum, tatlım. Ben harikayım."

Burnunu çekiyor, başını sallıyor. "Bana bunu söyleyip duruyorsun. Ve bunu başka biri söylese tamamen iğrenç olurdu, ama sana söylemeliyim ki, Üstün Adam, bunu gerçekten başarıyorsun."

Yüzünü ellerimin arasına alıp sıkıca öpüyorum, ardından dalgalı saçlarını yanaklarından uzaklaştırıyorum. "Biliyorum. O kadar harikayım ki kendime zor dayanıyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Kendini bu kadar övdüğüne göre iki kolunun kırılmamış olması bir mucize, tatlım."

"Egom için iyisin, sana söylemiştim."

Tekrar yatağa uzanıyor ve bana bakıyor, gözleri hala sulu ama ıslık ıslık parlıyor. "Görünüşe göre bir canavar yaratmışım. Özel hindi rulolarından bir tane daha alabilir miyim lütfen?"

"Nasıl isterseniz."

Ona verdiğimde gülümsüyor. "O filmi ben de severim."

"Neden bir alıntıyı hatırlamanıza şaşırmadım?

The Princess Bride?"

"Belki de Üstün Adam eşiyle karşılaşmıştır ..."
Kırpiklerini dramatik bir şekilde kırıştırıyor. "Üstün Kadın'da."

Bir süre onu düşündüm, aniden o kadar mutlu oldum ki nefes almakta zorlandım. Sonra ciddiyetle diyorum ki, "Ama sen o korkunç, ölümcül müthiş zekâ hastalığından muzdaripsin. Sanırım bu seni Üstünlük unvanından diskalifiye ediyor."

"Hmm." Soğuk etleri düşünceli bir şekilde çiğniyor.
"Belki küçük bir unvan o zaman. Ortalama Bir Kadından Daha İyi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Çok uzun. Yeterince akılda kalıcı değil.

Süper kahramanların akılda kalıcı bir isme ihtiyacı vardır."

"Bu doğru. Stan Lee'nin aslında Örümcek Adam'a Duvara Yapışan Adam diyeceğini okumuştum. Aynı etkiyi yaratmıyor."

"Aman Tanrım. Marvel Comics'in yaratıcı liderinin kim olduğunu biliyor musun? Sen her genç erkeğin ıslak rüyasısın."

Burnunu kırıştırıyor. "Orada bir yerde benim için bir süper kahraman ismi var, ama ... iğrenç."

Gülüyorum, her zamanki gibi ondan etkileniyorum. "Elini ver, tatlım."

Kolunu uzatıyor ve bacağımın üzerine koyuyor. İçinde alkol çubuğu olan küçük paketi açtığımda hüznü bir şekilde iç geçiriyor, sonra gözlerini siliyor.

Tepkisinden endişelenerek, "İğneler seni korkutuyor mu?" diye soruyorum. "Hayır tatlım," diyor usulca.

"Bana aldırma. Ben sadece sana vuruluyorum."

"Bir gömlek giyeyim mi? Tüm bu şişkin kaslarımın dikkat dağıtıcı olduğunu biliyorum."

"Dikkatinizi dağıtan tek şey egonuz. Işığı engelliyor."

"Bunun benim egom olduğuna emin misin? Bu olabilir." Sırıtarak, pazularımı esnetiyorum.

Tavana bakıyor ve başını sallıyor ama gülümsememeye çalıştığını anlayabiliyorum.

"Tamam o zaman, isimsiz süper kahraman hatun, işte başlıyoruz. Kıpırdamadan dur ki sana batırmayayım." Elinin arkasını alkollü çubukla özenle ovuyorum, hiçbir noktayı kaçırmadığımdan emin oluyorum. Sonra kateteri hazırlıyorum, iyi olduğundan emin olmak için yüzünü hızlıca kontrol ediyorum ve iğneyi damarına sokuyorum. Yerleştikten sonra birkaç beyaz tıbbi bant şeridiyle bantlıyorum, sonra da herhangi bir bakteriyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için bunların etrafını da temizliyorum.

Sanki gerçekten harika bir şey yapmışım gibi bana hülyalı gözlerle bakıyor.

Demliğı kurmayı bitiriyorum ve kısıkcı açıyorum, böylece ilaç akmaya başlıyor. Sonra Killian'ın tam olarak bu adımları nasıl atmış olabileceğini düşünmeye başlıyorum ve gülümsemem kaşlarımı çatmaya dönüşüyor.

"Bu işte ondan çok daha iyisin."

Mırıldandığı sözler beni ürküttü. "Oh. Artık zihinleri okuyabiliyorsun. Ne kadar rahatsız edici."

"Sadece senin."

Ona bir bakış attım. "Gerçekten mi? Başka ne düşünüyorum ki?"

Yüz ifademi inceledikten sonra şöyle dedi: "İyi olduğum için rahatladın, Killian'a öfkeliyim ve gitmemi engelleyemediğin için kendine kırgınsın, beni korumada başarısız olduğun için yanlışlıkla kendini suçluyorsun. Ayrıca küvette olanlarla ilgili küçük bir suçluluk duygusuyla boğuşuyorsun ve Dimitri'ye ne olursa olsun benim de dahil olmam konusundaki ısrarımla nasıl başa çıkacağını merak ediyorsun. Ve o kadar yorgunsun ki düşebilirsin, ama dinlenmene izin vermeden önce benimle ilgilendiğinden emin olmak için kendini öldürürsün. Bacağın da ağrıyor."

Ağzım o kadar uzun süre açık kalıyor ki, odanın etrafında böcekler olmadığı için şanslıyım.

Yumuşak bir sesle, "Birinin mutluluğu sizin için kendi mutluluğunuzdan daha önemliyse onun ne hissettiğini bilmek zor değildir" diyor.

Tamamen hadım edici ağlama dürtüsüne teslim olmamak için gözlerimi sıkıca kapatıp sert bir nefes almam gerekiyor.

"Buraya gel, tatlım." diyor.

Kolumdaki yumuşak dokunuşunun beni ona doğru çektiğini hissediyorum ve sarılmak için eğiliyorum. "Tüpe dikkat et-" diyorum.

"Sorun yok. Konuşmayı kes."

Saçlarına doğru nefes veriyorum, sırtını okşuyorum ve onu çok sıkmamaya çalışıyorum, yine de kollarımı olabildiğince sert bir şekilde ona dolamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Boynumu ve omzumu öpüyor, kalbimi kırabilecek kadar tatlı, küçük, şefkatli öpücükler.

Bir süre sonra, "Burada birlikte ne kadar zamanımız var?" diye fısıldar.

"İyileşmen gerektiği sürece."

"Kimse bizi rahatsız etmeyecek mi?"

"Hayır. Nerede olduğumuzu bilen tek kişi Connor. Belki Tabby. Güvendeyiz."

"Peki ya yiyeceğe ihtiyacımız olursa? Erzak?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ben her şeyi halledeceğim. Neden soruyorsun?"

Başını eğerek utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Çünkü ... biz hiç ... biraz yalnız zaman geçirmek çok güzel olurdu. Seninle uyanmak isterdim. Seninle televizyon izlemek. Bilirsin, normal şeyler. Sadece iki normal insanmışız gibi davranırız."

Onu tekrar kollarımın arasına alıyorum, küvette seviştiğimizde hissettiğim o güçlü duygu dalgasının üstesinden geliyorum. Sesim kalın ve sert çıkıyor. "Yapacağımız şey tam olarak bu, tatlım. Kendimize küçük bir tatil yapıp dinleneceğiz."

Bana sarılıyor, mutlulukla iç çekiyor ve kulağını çarpan kalbimin üzerine koyuyor. "Güzel. Buna ihtiyacımız var."

Konuşuyoruz ama ben cevap vermiyorum. Bir gün normal insanlar olup olamayacağımızı ya da bunun elimize geçen tek şans olup olmadığını düşünmekle meşgulüm.

Çünkü Killian'ın Dimitri'nin Eva'yı aramak için taş üstünde taş bırakmayacağını yazarken haklı olduğunu biliyorum.

Sadece doğru olanı teslim edene kadar ne kadar zaman geçeceğini bilmiyorum.

YİRMİ

EVA

Naz üzerime titriyor ve sanki bir ağacın altında kanadı kırık halde yatarken bulduğu yaralı bir kuşmuşum gibi beni parmaklarıyla besliyor. Antibiyotiklerin damarlarıma sorunsuzca akmasını sağlamak için dikkatle izliyor, başımın arkasındaki yastıkları kabartıyor, su içebilmem için bardağı dudaklarıma götürüyor.

Tüm bu ilgi harika. Kolayca şımarabileceğimden ve bu muameleyi her zaman talep etmeye başlayabileceğimden şüpheleniyorum.

İtiraz etmiyorum elbette. Eğer süper kahraman ismim Mega Diva olursa, benim için sorun değil.

Tıka basa doyduktan ve şişedeki tüm ilaçlar bittikten sonra Naz serum tüpünü kateterden nazikçe ayırıyor ama iğnenin olduğu ucu elime bantlı halde bırakıyor.

"Sonuncusuna ne olduğunu hatırlamıyorum." "Onu çıkardım."

"Yaptın mı? Ne zaman?"

"Buraya gelirken çıkarmıştın." "Oh. Neden çıkardın?"

Yüzü kararıyor. "Çünkü yanlış yerleştirilmiş olma riskini almak istemedim."

Kalbim patlayacakmış gibi hissedene kadar ona duyduğum sevgiyle kabarıyor. Gözlerimde biriken suyu görmemesi için başka tarafa bakmam gerekiyor, çünkü paniklemeye başlayacağını biliyorum.

Ama Tanrım. Kimse bana aşkın böyle olacağını söylememişti. Bu kadar. Sürekli olarak kasırgalar ve duygu tsunamileri tarafından kuşatılıyormuşum gibi hissediyorum, büyük duygu kasırgaları beni alıp gökyüzüne fırlatıyor, ancak beni o kadar yüksekte düşürüyor ki vücudumdaki her kemiği paramparça etme tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Ve bu iyi bir şey. Buna sahip olup sonra da kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Hayatımda çok şey atlattım ama bunu atlatabileceğimden şüpheliyim.

Bir kalp sonsuza dek kırılmadan önce ancak bu kadar acıya dayanabilir.

Yatak odasının ışığını söndürmesini, pantolonunu çıkarmasını ve yanımdaki yorganın altına girmesini büyük bir tatmin duygusuyla izliyorum. Beni nazikçe yan çeviriyor, sonra kolunu boynumun altından geçirip sırtıma sarılıyor ve bacaklarını benimkilerin arkasına çekiyor. Sonra yüzünü saçlarıma gömüyor ve iç çekiyor.

"Sen usta bir kaşıkçısın." Kıcımlı onun kasıklarına doğru kıvırıyorum.

"Ve sen de usta bir alaycısın. Kıvrınmayı bırak."

"Neden? Sakın bana daha fazla küvet aksiyonuna hazır olduğunu söyleme."

Bir an için sessiz kalıyor, sadece altıma bastıran yeni sertliği hissetmeme yetecek kadar uzun. "Vay canına. Etkilendim. Süper kahraman ismini yeniden düşünmeliyiz."

Ensemi öpüyor ve diğer kolunu belime dolayarak beni sert sıcaklığına doğru sıkıca çekiyor. "Bana kulağa porno film gibi gelen bir isim verme."

"Süper Penis? Biggus Dickus? Ereksiyon Adam?"

"Az önce ne dedim ben? Talimatlara uyma konusunda çok kötüsün."

Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ve ben de gülümsüyorum. Sonra ben boş boş kalkıp banyonun ışığını kapatsam mı diye düşünürken rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz.

Naz mırıldanıyor, "Işığın sönmesini ister misin?"

Görünüşe göre zihin okuyabilen tek kişi ben değilim. Bu düşünce beni daha da gülümsetiyor. "Hayır, tatlım. Bırak onu. Otuz saniye içinde uyuyacağım."

"Güzel, çünkü ben de öyle yapacağım."

"Bacaklarının arasında o durum varken bile mi?"

"Güzel rüyalar
göreceğim." "Onlarda
ben de olacak mıyım?"

Göğsümü avuçluyor ve nazikçe sıkıyor, sonra fısıldıyor,
"Her zaman. Hadi uyu."

Ve ben de öyle yapıyorum, onun sıcaklığı ve gücü beni sarmışken ve göğsüm hala onun elindeyken.

Uyandığımda vücudunu bir battaniye gibi sarmıştım.

Bir an için kafam karıştı. Oda yabancı ve kendimi iyi hissetmem de öyle. Sonra Naz'ın kalp atışlarının kulağımın dibinde yavaş ve sabit bir şekilde attığını duyuyorum ve hatırlıyorum. İliklerime kadar beni ısıtan bu yepyeni hissin tadını çıkarmak için bir an nefes veriyorum.

Neşe.

Başımı kaldırıp Naz'a bakıyorum. Çenesi kirli ve koyu renk. Kalın siyah saçları dağınık. Derin ve dengeli nefes alıyor, ellerini sırtımda gezdiriyor. Uykuda bile bana sıkı sıkı sarılıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, alnımı göğsüne yaslıyorum ve bu an bana verildiği için sessiz bir şükür duası ediyorum. O kadar mutluyum ki gökkuşağı ve parıltı saçabilirim. Sonra bir elimi çenemin altına koyuyorum ve güçlü, yakışıklı erkeğime bakarak kendimi şımartıyorum, yüz hatlarını ezberliyorum ve bu nadir sakın anın tadını çıkarıyorum.

Kıpırdanıyor, başını yastığın üzerinde çeviriyor, bir elini enseme gezdiriyor. Açmadan konuşuyor

gözleri, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

"Bana bakmayı kes. İnanılmaz derecede çekici olduğumu biliyorum, ama bana kompleks veriyorsun."

"Seni uyandırmak istememiştim." diye fısıldadım. "Mmm. Rüya görüyordum."

"Neyin?"

Bir gözünü kırarak açtı. "Bir kadın vardı. Bu güzel, sarhoş edici kadın."

"Oh?"

Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Uzun boylu, söğüt gibi, dansçı bacakları ve uzun sarı saçları var."

"Sarışın!" Göğsüne bir şaplak attım.

Muhteşem bir sırtışa bürünüyor ve beni vücudundan yukarı çekiyor, böylece onun üstünde daha düz bir şekilde hizalanıyorum, göğsüm ve bacaklarım onunkine dayanıyor. "Bir rüyayı mı kıskanıyorsun? Ne kadar ilginç."

"Sana ilginç bir şey vereceğim," diye mırıldandım.

Sessiz kahkahalarla göğsü titrerken başımı omzuna yaslıyor ve çenesini üstüne koyuyor. "Günaydın, günüşiğim."

Homurdanıyorum.

Parmaklarını yanlarıma soktuğunda çığlık atıp üzerinden yuvarlanıyorum. "Hayır! Gıdıklamak yok! Gah!"

Uzağa gitmeme izin vermiyor. Gülüyor ve beni tekrar kollarına çekerek, "Aha! Senin kriptonitini buldum! Gıdıklanmak seni güçsüz hissettiriyor!"

"Gıdıklanmak beni bıçak gibi hissettiriyor. Bir daha yaparsan gözünü kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsın."

Bana kocaman bir öpücük konduruyor, kapalı ağızlı ve sert. Sonra sırtarak yüz ifademi incelemek için geri çekiliyor. "Sanırım sabah insanı değilsin."

Ona sahte bir bakış attım. "Suçu günün saatine atmaya çalışma. Sorun senin dürttüğün parmakların ve rüyanda hile yapman dostum, sabah değil."

"Rüya hilesi mi? Öyle bir şey yok."

"Bu kesinlikle bir şey. Bir daha yaparsan kızarırsın."

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve bana hoşgörüyü gülümsüyor. "Pekâlâ. Beni bedensel zarar vermekle tehdit ettiğine göre, seni bir daha aldatmayacağıma söz veriyorum."

Gözlerimi kıstığımda hemen ekliyor: "Ya da başka türlü bir hile."

"Doğru," diye homurdanıyorum, kızgınmışım gibi davranıyorum, çünkü bu eğlenceli. "Artık söğüt gibi sarışınlar yok yoksa senin için ışıklar söner, Üstün Adam."

Beni sıkıca kavrayarak çaresiz bir kahkaha attı. Sonunda nefesini tuttuğunda, "O aslında sarışın değildi" dedi.

"Hayır. Şimdi hikayeni değiştirerek beladan kurtulmaya çalışma, dostum. Tekzip için çok geç."

"Oh, yani gerçek rüya kadının nasıl olduğunu duymak istemiyor musun?"

Başımı arkaya eğip ona bakıyorum. "Şu anda çok ince bir buzun üzerindesin."

Beni tamamen görmezden geliyor. "Çünkü bu dünyada hiçbir sarışın dünya asla rekabet edemez."

"Mm-hmm. Konuşmaya devam et, kovboy. Ben burada tabancalarımı parlatıyor olacağım."

İç çekişi o kadar dramatik ki, bunun için bir ödül kazanabilir. "Tamam. Tamam. Gerçek rüya kadının zarafetini, güzelliğini ya da diğer pek çok cazibesini duymak istemediğini görebiliyorum. Onun ne kadar mükemmel olduğunu kendime saklayacağım."

Duraksadım, ilgimi çekti. "Mükemmel mi?"

Başını salladı. "Duymak istediğinden değil ama evet."

"Nasıl mükemmel?"

Tavana bakıp soruyu düşünüyormuş gibi yaparken yüzünü asmamak için kendini zor tutuyor. "Şey ... tüm rastgele film alıntılarımı alıyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu mükemmel statü için pek de yeterli bir nitelik değil."

"Şaşıracaksın."

"Bu kadar mı? Hepsi bu mu?"

"Bağırmayı kesseydin de bir kelime de ben söyleyebilseydim. . ."

Yine sahte bakışlar atıyorum.

"Sözüm kabaca kesilmeden önce de söylediğim gibi, rastgele film alıntıları sadece başlangıç. Ayrıca sosis köpek fetişi de var -her zaman bir kazanan- aklından geçen her küçük şeyi ağzından kaçırma eğilimi, inandırıcı bir yalan söylemedeki mutlak başarısızlık, garip mizah anlayışı-"

"Tuhaf! Nasıl tuhaf olabilir? Ben komiğim!"

"-ve patates çuvalı elbiselerine olan düşkünlüğü. Ayrıca biraz da zeki. Ve tatlı. Ve ölünecek bir göğüs dekoltesi var."

"Göğüs," diye kestirip atıyorum. "Göğüslerime raf diyorsun.

Ne kadar cesurca."

Göğsüne yasladığı bebeklere bakıyor ve sırtıyor. "Tatlım, bu bebekler kelimenin tam anlamıyla gezegendeki en muhteşem bebekler."

"Oh? Gezegendeki tüm göğüsleri gördün, değil mi?"

Bana göz kırpmıyor, masumiyet timsali. "Doğal olarak. X-ışını görüşüne sahip olmayı ve herkesin kıyafetlerinin altını görememeyi deneyin."

"Ah. Üstün Adam'ın inanılmaz yeteneklerinden biri daha, hmm?"

"Evet. Bu kadar yetenekli olmak büyük bir yük, size söyleyeyim. Süper kahraman gücümden hiç bahsetmeyeyim bile. Sadece kapağını açmaya çalışırken kaç turşu kavanozunu kırdığımı size anlatamam."

Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra aynı anda gülmekten kırılıyoruz.

"Bir de mizah anlayışımın tuhaf olduğunu söylüyorsun. Asıl deli olan sensin." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz gülmeyi kesiyorum.

Killian beni tanımlamak için bu kelimeyi kullanmıştı: zihinsel. Eskiden benim kelime dağarcığımda olan bir kelime değildi.

ve bunu tekrarlamam beni rahatsız ediyor. Özellikle de burada. Şimdi.

Naz'la yatakta.

"Uh-oh." Naz yüzümü inceliyor. "Düşünüyor. Dumanın kokusunu alabiliyorum."

Yutkunuyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Ben ... oh oğlum. Bundan hoşlanmayacaksın."

Hareketsiz kalıyor, iri vücudunun hatları geriliyor. "Zaten bilmiyorum. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ben sadece ... düşünüyordum. Killian'ı düşünüyordum." Bir süre sonra Naz, "Hepsi bu mu?" dedi.

Başımı yukarı eğiyorum ve yüzüne bakmaya çalışıyorum. "Kızgın değil misin?"

Bir kaşını kaldırıyor, devam etmesi için davet ediyor.

"Yataktaydık ve aklıma Killian geldi. Daha önce yataktayken Dimitri'den bahsettiğimde bundan hoşlanmamıştın."

"Tabii ki hoşuma gitmedi," diye anında cevap geliyor. "Yatakta birlikte olduğumuzda benden başka kimseyi düşünmeni istemiyorum. Ama bu sen ve Killian gibi değil-"

Sözünü kesiyor ve bana bakıyor, yüzü bembeyaz oluyor.

Bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum, elimi göğsüne koyuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Yapmadık. Sana söyledim, bana o şekilde dokunmadı. Ama ..."

O kadar hızlı doğruldu ki irkildim. "Ama ne?"

Ben de dik oturuyorum, çarşafı göğüslerimin üzerine çekiyorum. "Beni öptü. Aslında bu tam olarak doğru değil. Ben onu öptüm."

Naz yavaşça, "Onu öptün," diye tekrarlıyor, dudakları o kadar gergin ki zar zor hareket ediyorlar. "Gönüllü olarak mı?"

"Evet."

"Seni kaçıran, döven, bir geminin mürettebatını öldüren ve tüm saçlarını kesen adam."

"Kendi saçımı kestim," diyorum ama Naz'ın bana bakışından bunun şu anda en önemli konu olmadığını anlıyorum. "Evet, onu öptüm ama baskı altındaydım. Öpmezsem Raphael'i öldürmekle tehdit etti."

Kıpırdamadan oturuyor, sadece bana bakıyor. Bir süre sonra nefes verdi. "Tamam."

"Ne demek 'tamam'?"

"Demek istediğim, onun ağzının senin üzerinde olduğu düşüncesinden nefret ediyorum ve yaptığın her şeyi yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum - o pislığe bir öpücük vermek de dahil - ama istediğin gibi değildi. Bunu yaptın çünkü başka birine yardım edeceğini düşündün. Bana anlattığın için teşekkür ederim. Bildiğim için, sır olarak saklamandan daha iyi hissediyorum. Tüylerim diken diken olduğu ve seni korkuttuğum için özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

"Bir dahaki sefere mi?"

Kıkırdaması alçak ve karanlık. "Eminim bu kıskandığım son sefer olmayacak. Muhtemelen geleceğimizde seni öpmek isteyecek pek çok erkek olacak. Bu senin suçun değil. Ama bu seni son sorgulayışım olacak. Sana güveniyorum ve senin de bana güvenmene ihtiyacım var. Her konuda. Ergen bir pislik gibi davranırsam güvenemeyeceğini biliyorum."

Nefes alıyor, burun delikleri açılıyor. "Ayrıca, o orospu çocuğunu lime lime edeceğim ve tüm vücut parçalarıyla bir şenlik ateşi yakacağım-"

Kelimelerin akışını durdurmak için eğilip onu öpüyorum, çünkü daha yeni başladığını anlayabiliyorum.

Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor, sonra bizi yatağa geri götürüyor ve beni kolunun altına sıkıştırıyor. Elimin altındaki kalp atışları daha az öldürücü bir hıza yavaşlarken bir süre sessizce orada yatıyoruz.

Tekrar konuştuğunda sesi garip bir şekilde kısılmıştı. "Bir bakıma ona borçluyum."

Bu beni o kadar şaşırttı ki bir an konuşamadım. "Nasıl?"

"Çünkü o olmasaydı, şu anda Dimitri'yle birlikte olur, kim bilir ne acılar çekiyor olurdun."

"Oh, tatlım." Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü onun göğsüne çeviriyorum. Parmaklarını omurgamda gezdiriyor, her bir çıkıntının izini sürüyor, dokunuşu son derece nazik.

"Bana söylemek istediğın başka bir şey var mı?" diye fısıldıyor.

"Seni sevmem dışında mı?" Bir an düşündüm. "Dimitri'yi hastaneden aradım."

"Biliyorum."

"Tabby?"

"Evet."

"Raphael'in parasıyla da oynadı mı?" "Evet."

Yeni tanıştığım arkadaşım Tabby'nin etkileyici zekâsı ve yetkinliği üzerine düşünmek için bir an duraklıyorum, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir kadına benzemeyen bir kadın. "Yapamayacağı bir şey var mı?"

"Eğer varsa bile, ben görmedim."

Düşüncelerimi toparlamak için bir an durduktan sonra, "Sanırım Raphael ve Dimitri birlikte çalışıyorlardı. Killian kızlardan bahsetti. Dimitri'nin kızlarından. Raphael'in tanıdığı herkesten daha fazla acıya neden olduğunu söyledi. Ben bunu Raphael'in bir çeşit kurye olduğu anlamına aldım."

"Bir kaçakçı. Silah, uyuşturucu ve insan kaçakçısı."

Küçük bir inanmazlık sesi çıkardığımda Naz, "Ne?" dedi.

"Sadece... bana karşı çok iyiydi. Sofistike, zarif ve hoş biriydi."

Naz karanlık bir sesle, "En parlak elma bile solucanlarla dolu olabilir" der.

Dimitri'nin tatlı, melek yüzünü düşünüp ürperiyorum. Biliyorum. "Dimitri seninle hiç iletişime geçti mi?"

"Hayır. Onunla son temasımız, hizmeti iptal etmek için Metrix'i aradığında oldu."

"Hâlâ sen ve ben hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranırken ve bu arada bizi pusuya düşürmek için bombalı araçlarla pusuya yatmış adamları varken."

"Evet."

"Onunla konuştuğumda, ona dönersem yalnız kalacağını söyledi-"

"Yine mi bu? Lütfen. Zihinsel olarak bunu tartışmaya henüz hazır değilim."

"Sadece sesli düşünüyorum. Oraya gitmiyorum."

Biraz daha rahat nefes alıyor ve ben de göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Her neyse, demek istediğim anlaşmamızı yaptık, sonra Killian oldu. Hepimiz Killian'ın Dimitri'den bir şey istediği konusunda hemfikiriz ama onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Nereden geldiği hakkında? Onu daha önce hiç görmedim, yani Dimitri'nin düzenli çevresinde değildi."

"Onun bir casus olduğunu düşünüyoruz."

"Casus mu? James Bond gibi mi?"

Naz'ın sesi kuruyor. "Tanrım, o piçin cesaretinden gerçekten nefret ediyorum."

James Bond'dan bahsetmediğini biliyorum ve ses tonum biraz fazla etkilenmiş olmalı. "Bunu havalı bir şeymiş gibi anlatmak istememiştim. Sadece şaşırdım. Her şeyden çok bir sokak serserisine benziyor. Birinden emir aldığını düşünemiyorum."

Naz nefes verir. "Eğer düşündüğümüz kişiye, o değil."

Bir süre sonra, "Neredeyse sormaya korkuyorum" dedim.

Yan dönüp yüzüme bakıyor, beni öpüyor, sonra saçımın bir tutamını nazikçe çekiştiriyor. "Ee, bana şu saç meselesini anlatsana."

"Bana Killian'dan bahsetmeyecek misin?"

"Sanırım onun adını dudaklarından bir kez daha duyarsam kafam patlayacak."

"Yakaladım seni. Saç. Şey, Ki-um, Adını Vermeyeceğim Kişi kaptı ..." Naz'ın gözleri karardığında sözümü yarıda kesiyorum. "Biliyor musun? Sadece yeni bir saça ihtiyacım olduğunu hissettim."

Gülmeye başlıyor ama sesi hiçbir şeyin komik olduğunu düşündüğü gibi çıkmıyor. "Berbat durumdayız."

"Diğer herkes de öyle. Aman ne önemli."

Gözleri bir seri katilin gözlerine daha az benzemeye başladı. "Sakıncası yok mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bence çok sevimliyiz. Akıl hastalıkları, psişik yaralar, duygusal yaralar, büyük işlev bozuklukları ve hepsi."

Hakarete uğramış gibi davranıyor. "Affedersiniz ama benim herhangi bir akıl hastalığım yok."

"Gerçekten mi? Çünkü senin muzdarip olduğun beş tanesini hemen sayabilirim."

"Evet, doğru," diye alay ediyor. "Bir tanesinin adını bile söyleyemedin."

Klinik olarak parmaklarımla işaretlemeye başladım. "Narsistik Kişilik Bozukluğu. Vücut Dismorfik Bozukluğu'nun zıttı her neyse. Kalıcı Genital Uyarılma Bozukluğu
."

"Sanki şikayet ediyormuşsun gibi."

"-ve en kötüsü, Kargo Şortu Bağlanma Bozukluğu, ne yazık ki orduda hizmet etmiş ve gereksiz ceplerle dolu kamuflajdan başka bir şey giymeyi asla düzgün bir şekilde öğretmemiş olan sizin yaşınızdaki erkeklerde oldukça yaygındır."

Sanki başımın etrafında güneş ışınları üzerinde tek boynuzlu atlarla oynaşan ve arp çalan küçük melek melekleri varmış gibi bana bakıyor. Sevgi dolu bir sesle mırıldanıyor: "O sadece dörttü, tatlım."

"Bana bir dakika verin. Daha yeni başlıyorum." Kaşlarımı çatarak odaya göz gezdiriyorum. "Akıl sağlığı ansiklopedisini nerede bırakmıştım?"

Beni kendine çekiyor ve öpüyor, üstüme yuvarlanıyor ve bana ağır, harika ağırlığını veriyor. "Sanırım şu anda yapacak daha ilginç bir şey bulabiliriz."

Onu benim için sert bulduğuma şaşırmadım ama bu beni güldürüyor. "Eminim yapabiliriz."

Başka kesinti olmadan, yapıyoruz.

YİRMİ BİR

NAZ

Sonraki altı günü kendi tatlı mahremiyet balonumuzda geçiriyoruz, dış dünya unutuluyor. Haberleri izlemeyeceğiz, gazete okumayacağız ya da internete girmeyeceğiz. Bir asteroid dünyayı paramparça etmek üzere yola çıkmış olabilir, tüm bildiğimiz ya da umursadığımız bu. Önemli olan tek şey birbirimiz.

Vücudunun her kıvrımını ellerimle haritalandırıyorum. Uykusunda çıkardığı küçük sesleri öğreniyorum. Onu ağızla mı yoksa sikimle mi boşaltmamın ne kadar sürdüğünü, onu neyin titrettiğini ya da ağlattığını, gözleriyle seni seviyorum demesinin sonsuz farklı yollarını keşfediyorum.

O kadar uzun zamandır gömülü olan ve sonsuza dek yok olduğunu sandığım bir parçamı gün yüzüne çıkarıyorum. Pek çok yönden beni hayata döndürüyor. Ben Lazarus'um, aşkın gücüyle ölümden dirildim.

Minnettarlığım sadece mutluluğumla gölgeleniyor. Hak edilmemiş bir talihin bana bahşedilmiş olduğu duygusu çok derin.

Ama her geçen an içimde bir karanlık büyüyor. Kara bir tohum kök salıyor ve çirkin bir çiçek açıyor.

Dimitri'nin varlığı, kendisi gözden kaybolduğunda bile beliriyor.

Birdenbire üzerimize çöken ani sessizlikten Eva'nın çalma şekline kadar her şeyde var.

sanki durmasını istiyormuş gibi saate bakıyor. İkimiz de bunun yakında geri dönmek zorunda kalacağımız fırtınadan çalınmış bir mola olduğunun farkındayız ve gök gürültülü bulutları ne kadar uzak tutmaya çalışırsak çalışalım, tüm güzel ufkumuzu karartıyorlar.

Sonra, çalıntı cennetimizin yedinci gününde, Connor'dan tatlı baloncuğumuzu sonsuza dek patlatan bir telefon aldım.

"Nasılsın, kardeşim?"

"Güzel," diye cevap veriyorum, oturma odasında yerde yatan ve acı verici gibi görünen bir tür ayrıntılı esneme rutini yapan Eva'ya gülümseyerek. "Birkaç gün önce konuştuğumuzdan beri yeni bir şey var mı?"

Bir keresinde New York'a döndüğünde ve Metrix'te her şeyin yolunda olduğunu ama federallerin ve NYPD'nin hala benimle görüşmek istediğini bana bildirmek istediğinde ve iki gün önce Eva'nın giderek iyileşen sağlığıyla ilgili genel bir durum güncellemesi için birkaç hızlı kontrol yaptık. Doktor dün tekrar geldi ve ilerlemesinden memnun görünüyordu.

"Evet, aslında. Yeni bir şey var."

Sesindeki ton beni duraksattı. "Bu kulağa iyi gelmiyor."

Eva ayağa fırlıyor ve bana bakıyor, yüzü soluyor.

"Dürüst olmak gerekirse henüz ne olduğunu bilmiyorum. Garip olmasının yanı sıra."

Kanepeye oturuyorum ve Eva yanıma oturuyor, bacaklarını altına katlıyor, bakışları yüzüme yapışıyor. "Ne oldu?" diye sordum.

"Sizin için bir mektubumuz var."

Kaşlarımı çattım. "Mektup mu? Posta gibi mi?" "Evet."

"Kimden?"

"Killian'dan."

Sanki biri göğsüme tekme atmış gibi nefesim kesildi. Yanımda Eva kaskatı kesildi.

"Tatlım? Ne oldu?"

Bir parmağımı kaldırdım. Aklımda bir sürü soru var, en önemlisi de bana nereden posta göndereceğini nasıl bildiği. "Bana oku."

Kâğıt şakırtısı duyuyorum, ardından Connor'ın bariton sesi geliyor. "Buradan alıntı yapıyorum. 'Naz, konuşmamız gerek. Bunu alır almaz beni ara.' Sonra ilk adını yazıp imzaladı."

Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum, ama öğreneceğim, A-S-A-siktiğimin P'si. "Bana numarayı ver."

"Öyle bir şey yok."

"Telefon numarası olmadan onu nasıl arayabilirim ki?"

"Eva'ya o mu verdi?"

Ona dönüp "Killian sana onun için bir irtibat numarası verdi mi?" diye sordum.

Gözlerini kırptırır, irkilir.

"Hayır." "Emin misin?"

Şaşkın ifadesi bozuldu. "Evet, eminim."

Connor'a diyorum ki, "Olumsuz. Ne oluyor lan?"

"Bilmiyorum, kardeşim. Sana söylemiştim. Tuhaf."

"Düşüneyim." Düşünüyorum, öfkeyle, beynim bir anda düzinelerce farklı fikirle boğuşuyor ve onları bir kenara atıyor. Tek mantıklı açıklamanın Killian'ın Angra do Heroísmo'daki güvenli evde onunla iletişim kurmanın bir yolunu bırakmış olması olduğuna karar veriyorum. Ama nerede? Her yeri arayacak kadar uzun kalmadık.

Kahretsin. Geri dönmek zorunda mıyım? Geri dönmemi istiyor mu?

Bu bir tuzak mı?

Eva kolumu dürttü. "Neler oluyor?"

Dalgınca cevap veriyorum, hâlâ düşünüyorum. "Killian benim için Metrix'e bir not göndermiş. Onu aramamı istiyor. Numarası bende olmadığına göre bunun nasıl olacağını anlamaya çalışıyorum."

Hiç vakit kaybetmeden, "Bir casus, normal bir insanın haberi olmadan başka bir casusa nasıl mesaj bırakır?" diye soruyor.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Diyor ki, "Şifreli ya da ölü bir damla gibi, bu tür şeyler."

"Şifreleri ve ölü damlaları nereden bildiğini bilmek bile istemiyorum" diye mırıldandım. Ama sonra kafamın üzerinde bir ampul yanıyor.

Şifre.

Kanepeden atlayıp yatak odasına koştuğumda Eva da hemen arkamdan geliyor. Connor telefonun diğer ucunda bir şeyler söylüyor ama dikkatimi vermiyorum çünkü Eva'yı Killian'ın güvenli evinde bulduğumuz gün giydiğim kıyafetleri karıştırmakla meşgulüm.

Parmaklarım taktik yeleşimin ceplerinden birindeki bir kâğıt parçasının etrafına dolanıyor. Killian'ın çizgisiz beyaz bir kâğıda yazdığı notu çıkarıp bakıyorum. Sonra da ışığa tutuyorum.

"Tatlım, bana bir kalem getir."

Eva komodine doğru koşar, bir çekmeceyi çekip açar ve içini karıştırır. Aradığını bulamayınca koşarak oturma odasına gitti. Ona kadar saymamdan daha hızlı bir şekilde geri döndü ve elini uzattı.

"Connor, bir saniye bekle. Hemen döneceğim." "Anlaşıldı."

Eva'dan kalemi alıyorum, telefonu ona veriyorum, komodinin üzerindeki buruşuk kağıdı düzleştiriyorum ve ucun düz tarafıyla kenarların etrafını hafifçe gölgelendiriyorum, ortaya çıkabilecek herhangi bir iz veya girinti arıyorum, bir kalemin baskısının bırakmış olabileceği başka bir kâğıt parçasına yazılmış kelimelerin hayalet görüntüsü.

Hiç yok. Tamam, sıradaki.

Eva peşimden gelirken mutfağa giriyorum ve ocaktaki brülörlerden birini yakıyorum. Sonra mektubu, kâğıdı ısıtacak kadar uzak ama yakacak kadar yakın olmayan bir mesafede alevin üzerinde tutuyorum.

Sağ omzumdan bakan Eva, "Tanrım, ben akıllıyım." diyor.

Kâğıdın alt kenarında beliren rakamlara bakarak inanmayarak başımı salladığımda, "Hayır, gerçekten. Ben zekiyim, değil mi? Burada Einstein düzeyinde bir dehadan bahsediyoruz. Dünya dışı bir zekadan bahsediyoruz."

"Görüyorum ki benim alçakgönüllülük kitabımdan bir sayfa almışsın."

"Galaktik boyuttaki ego oyun kitabını kastediyorsun." "Aynen öyle. Lütfen telefonu bana ver."

Bana uzattı. Connor'a "Hâlâ orada mısınız?" diye sordum.

"Evet. Olay nedir?"

"Killian bana görünmez mürekkeple parmaklarını bıraktı. Sanırım pamuklu çubukla narenciye suyu sürülmüş."

Bir süre durakladıktan sonra Connor, "Biraz eski moda ama itiraf etmeliyim ki hoşuma gitti" diyor.

Bu adamdan gerçekten nefret ediyorum. "Seni hemen arayacağım." Connor cevap veremedi aramayı sonlandırdım ve çevirmeye başladım.

Killian telefonu açmadan önce hat bir kez çalar, sesi alçak ve serttir. "Yeterince uzun sürdü."

"Siktir git, göt herif. Ne istiyorsun?" "O nasıl?"

Isı boynumdan yukarı çıkmaya başladı. "Nasıl olduğu seni ilgilendirmez. Neden seni aramamı istedin? Ve benimle nasıl iletişime geçeceğini nereden biliyorsun? Ve ne zaman buluşabiliriz, böylece onu bıraktığın durum için yüzünü yeniden düzenleyebilirim?"

Sert bir nefes veriş duyuyorum, sonra sessizlik. Sonra: "Antibiyotikler işe yarıyor mu?"

Gözlerimi kapatıp ona kadar saymak zorunda kalıyorum ki boğazıma doğru tırmanan çığlığı serbest bırakmayayım. "Tamam. Tıbbi brifing alana kadar bir yere varamayacağımızı söyleyebilirim. İşte burada, o zaman asla konuşmayacağım"

Onun hakkında tekrar konuşmak için. Evet, antibiyotikler işe yarıyor. Bir şeyi doğru yaptığın için tebrikler."

"Herhangi bir yan etkisi var mı? Yemek yiyor mu? Beni sordu mu?"

Sıcaklık boynumdan yanaklarıma, oradan da kulaklarıma yayılıyor. Gözlerini kırpmadan bana bakarken tırnağını çiğneyen Eva, her kelimeme kilitlenmiş durumda. Sol yanağındaki morluk artık silik, neredeyse tamamen iyileşmiş.

Homurdanıyorum, "Hayır. Evet. Hayır. Şimdi bana ne istediğini söyle." "Eva'yı telefona vermeni istiyorum."

Sert kahkahalarım hiç de komik gelmiyor. "Bunun gerçekleşme olasılığı sıfırın güneyinde bir yerlerde."

"Özür dilemem gerekiyor." "İletirim."

"Cehenneme kadar yolun var."

"Evet, beni yakaladın. Sohbet etmek güzeldi, pislik, ama şimdi gitmeliyim."

"Onunla konuşmak istediğimi ve senin bana izin vermediğini öğrenince bundan hoşlanmayacak."

"Ve karnında bir ayak uzunluğunda bir yarık açıp seni kendi bağırsaklarınla boğduğumda bundan hoşlanmayacaksın."

Bir süre sonra kıkırdıyor. "Ah, evet. Aşk. Sizi melodrama yatkın ve kendini koruma duygusundan yoksun bir morona dönüştüren duygu. İtiraf etmeliyim ki, her şey beni büyülüyor. Siz ikinizden önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Görüldüğü kadar saçma geliyor mu?"

Konuşurken Eva'nın güzel yüzüne bakıyorum, kalbim bana cevap veriyor.

"Noel sabahı, yaz tatili ve küçük bir çocukken doğum günü pastanızdaki mumlar için tuttuğunuz tüm dileklerin gerçekleşmesi gibi hissettiriyor. Kaybettiğinizi bile bilmediğiniz bir şeyi bulmak ve sonra onsuz nasıl yaşadığınızı merak etmek gibi. Şimşek gibi. Ateş gibi. Ama aynı zamanda dünyanın en rahat yatağı gibi. İsteyebileceğiniz her şey gibi

ama hak etmediğini ve asla layık olamayacağını biliyorsun. Sihir gibi hissettiriyor."

Telefonu Eva'ya uzattım. "Eğer hoşuna gitmeyen bir şey söylerse, bunu pencereden atarım."

Ben kollarımı göğsümde kavuşturup sobaya yaslanırken o bir süre bana bakıyor. Sonra telefonu kulağına götürdü.

"Onu bir daha böyle üzme." diye tersliyor. Duraklıyor, dinliyor. "Hayır, çünkü bu beni üzüyor." Bir duraklama daha, sonra bir iç çekiş. "Evet, çok küfür ediyor. Farkındayım."

Kırılacak uygun bir şey bulmak için odaya bakıyorum ama Eva elini koluma koyup başını sallayarak yaklaşan patlamayı etkili bir şekilde engelliyor.

Killian'a "Naz'ın Metrix'te çalıştığını nereden biliyordun?" diye sorar. Yüz ifadesi suçluluk duygusuna dönüşür. "Ah. Bunu hatırlamıyorum." Tekrar dinler ve şöyle der: "Ben de hatırlamıyorum. Yarı ölüyken bilgi almak için insanları sık sık sorgular mısınız?" Daha yüksek bir güçten yardım ister gibi tavana bakıyor. "Killian. Bunu konuşmuştuk. Bundan hoşlanmadım."

Sabırsızca telefonu bana geri vermesini işaret ediyorum, ama daha önce ona yaptığım gibi parmağını kaldırıyor ve bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu ilk elden keşfediyorum.

Sonra hızlı bir soru dizisi gibi cevap vermeye başlıyor, çünkü cevapları hızlı geliyor. "Hayır. Evet. Emin değilim. Belki de. Hayır, hayır! Lütfen, kendine gel. Düşündüğünün yarısı kadar bile ilginç değilsin."

"İşte bu kadar." Ellerimle telefonu tutmaya çalışıyorum. "Ver onu bana."

Bana fısıldıyor, "Bir saniye tatlım," sonra sanki iki adım ötemde anevrizma geçirmiyormuşum gibi baş düşmanımla tekrar hatta bağlanıyor. "Sadece öpücük hakkında mı konuşmak istiyorsun, yoksa söylemen gereken önemli bir şey mi var?"

Bana bakıyor, yüzünde dingin bir ifadeyle yüzümü izliyor. "Elbette ona söyledim. Ben saklamam

ondan sırlar." Buna cevaben söylediği her şey kadının tekrar tavana bakmasına neden oluyor. "Sana bu konuda bir şey söylediğim için pişmanım." Dinliyor, telefonu kapmaya çalışırken ellerimi savuşturuyor, sonra da sertçe, "Biliyor musun Killian, kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyaç duymayan, soğukkanlı, bağımsız bir katil olmakla övünen biri için, ilişkilerle ilgilendiğin kesin," diyor.

Yüksek sesle diyorum ki, "Ona bir ilişki göstereceğim. Mermilerim ve onun beyni arasındaki ilişkiyi."

Eva, Killian ne derse desin gözlerini deviriyor. "Evet, yine hayatını tehdit etti ama onu nasıl suçlayabilirsin ki? Sen son derece sinir bozucu bir adamsın." Kızgın bir ifadeyle telefonu bana uzatıyor. "Al. Artık onunla uğraşamam."

Oturma odasına geri dönüyor ve gerinmeye devam ediyor.

Sadece kaslarının değil, zihninin de esnekliği karşısında bir an hayrete düşüyorum. Taşıdığı anıların ve taşımak zorunda olduğu korkuların korkunç ağırlığı altında asla kırılmamayı, her zaman zarifçe bükülmeyi bir şekilde başaran gizemli, şaşırtıcı ve bazen anlaşılmaz zihnine.

Telefonu kulağıma dayadım. "Orada mısın?" "Buradayım."

Sesindeki kederli tona gülümsüyorum. "Sesin mutlu gelmiyor."

"Böbürlenme. Bu sana yakışmıyor."

"Hazır seni telefonda yakalamışken, Dimitri'ye Eva hakkında ne söyledin?"

"Ona aşık olduğumuzu ve bebeğimi doğuracağını söyledim."

Kalbimin bir sonraki atışı, kendi ayakları üzerinde tökezleyen bir sarhoş gibi garip bir şekilde sendeliyor. "Şimdi mi yaptın?"

İç çekiyor ve bu da kulağa kederli geliyor. "Hayır. Sadece seni kızdırmak istedim."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Evet, ne kadar üzgün olduğunuzu duyabiliyorum" dedi.

"Tamam, sadece bunu söyleyeceğim ama bu konuşmanın amacını anlamakta gerçekten zorlanıyorum. Beni bilgilendirmek ister misin?"

Etrafta dolaştığını duyuyorum ve onu boş bir depoda volta atarken hayal ediyorum, arkasında gölgelerin arasında bir yerde bir sandalyeye bağlı kanlı bir ölü adam. "Eva'nın söylediği bir şey hakkında düşünüyordum."

O öpücükle ilgili ukalaca bir yorum bekleyerek hemen sinirleniyorum ama sonra söyledikleriyle beni şaşırtıyor.

"Dimitri'yi öldürmek istiyor. Bunu bildiğini varsayıyorum." Çekinerek, "Devam et." dedim.

"Ben de öyle. Eminim siz de öyle düşünüyorsunuzdur."

Beyin kapasitem, uğraştığı inançsızlığın büyüklüğü yüzünden zorlanıyor. Eğer düşündüğüm şeyi söylüyorsa, adam kafayı yemiş demektir. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ne?"

"Takım olmamızı mı öneriyorsun? Bu mudur yani? Kötü adamla savaşmaya ve günü kurtarmaya giden Üç Silahşörler'in berbat bir versiyonu mu?"

"Biliyor musun, şu sert düşmanlıkla başa çıkmalısın. Ve kullandığın dille. 'Siktir' kelimesini noktalama işareti gibi kullanmana gerek yok."

Açıkça söylüyorum, "Bunu söyleyen, kadınları dövmenin ve bir geminin tüm mürettebatını sırf kıkırdamak için öldürmenin iyi ve züppe olduğunu düşünen bir adam. Görgü kuralları dersi için teşekkürler, sik kafalı, ama önceliklerin gerçekten çok farklı."

Sesi aşığılanmış gibi geliyor. "Kızı canlı bıraktım."

"Affedersiniz. Azizlik için isminizi Vatikan'a sunacağım."

"Bana nedenini sormayacak mısın? İyi bir nedeni var."

Şimdi Eva'nın konuşmaları sırasında neden tavana bakıp sessizce Tanrı'dan yardım dilediğini anlıyorum. Bu herifle birkaç dakika daha konuşsam

kafasını fırına soktu. "İçimde bilmek istesem de istemesem de bana söyleyeceğine dair bir his var."

"Yeniydi. Bu onun Gümüş Gölge'deki ilk yolculuğuydu."

Tüm söylediği bu, ama altında yatan mesajı biliyorum. Canlı bıraktığı kadın mürettebatın Bay ve Bayan Bergé'nin çirkin işlerinde hiçbir rolü yoktu. Onun masum olduğunu nasıl anladı, asla bilemeyeceğim ama belli ki bana, çarpık da olsa bir tür vicdanı olduğunu göstermek istiyor.

Bir şey hariç.

"Yani nereye gidebileceğiniz konusunda sahil güvenliğe bilgi verecek birine ihtiyaç duymakla hiçbir ilgisi yoktu."

Kısa bir süre duraklıyor. "Yanlış anlama ama yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordu."

"Harika. Paylaşım için teşekkürler. İyi konuşmadı, Killian. İyi bir hayatın olsun."

"Hemen kapatma, dahası var."

Dişlerini sıkarak, "Sabırsızlanıyorum," diyorum. "Dimitri önümüzdeki hafta Prag'da benimle buluşacak ve takas." Ben cevap vermeyince, "Hadi ama. Beklentinin seni öldürdüğünü biliyorum."

"Ailen senden hiç evden kaçmanı istedi mi?"

"Tabii ki hayır."

"Oh, doğru ya. Senin anne baban yok. Bir petri kabında yetiştirildin."

"Peki, ne değiş tokuş ettiğimizi bilmek istemiyorsan sana söylemem. Bunun için kız arkadaşını kaçırmış falan değilim."

"Tanrım, sen bir pisliksin." diye mırıldandım.

"Beni tanıdıktan sonra aslında oldukça harikayımdır."

Eva yerden, "Tatlım, boynunda gerçekten korkutucu bir damar var. Killian'la daha sonra konuşmak isteyebilirsin."

Yüksek sesle, "Adımı duydum. Ne dedi? Benimle tekrar konuşmak istiyor mu? Telefonu ona geri ver."

Umutsuz ses tonuna karşı başımı sallıyorum. "Biliyorsun, kadınıma olan bu küçük aşkın aramızda büyük bir sorun olacak."

Kendini beğenmiş bir tavırla karşılık veriyor, "Sana karşı olan hisleri konusunda güvensiz değilsen, olmamalı. Güvensiz misin, Naz?"

Cevap vermeden önce kısa bir süre onun hayatına son vermenin çeşitli yollarını hayal ediyorum. "Bana Prag'daki toplantıdan bahset."

"Kaçmayı evet olarak kabul ediyorum."

"Bu bir evet değildi. Bu tren enkazı konuşmayı tekrar rayına oturtmaya çalışıyorum."

"Yarın öğlen Viyana'daki Aziz Stephen Katedrali'ndeki Pötscher Madonna'nın önünde buluşalım, sana her şeyi anlatacağım."

Küçümseyerek, "Seninle hiçbir yerde buluşmayacağım, özellikle de senin kurduğun bir yerde." diyorum.

"Yüzümü yeniden düzenlemek istediğini sanıyordum?"

"Şimdiye kadar karşılaştığım en sinir bozucu insan olabilirsin."

"Eva'yı da getir. Hoşunuza gitse de gitmese de o da bu işin bir parçası."

"Sana yaklaşmayacak!"

"Göreceğiz bakalım. Ve beni geri aramayı unutun çünkü bu hücre şimdi bir yakma fırınına gidiyor." Hat kesildi.

Elimdeki telefona uzun süre bakakaldığımda Eva usulca, "Onunla nerede buluşacağız tatlım?" diye sordu.

Killian'ın onunla buluşmayı reddedeceğimi bildiğini, Eva'nın yakınlarda olduğunu ve reddettiğimi duyacağını ve reddetmeme tam olarak nasıl tepki vereceğini anlamam bir anımı aldı.

O piçin sırtındaki çıplak deriye bir peynir rendesi
saplamayı gerçekten çok isterdim.

YİRMİ İKİ

EVA

Naz, Killian'la yaptığı telefon görüşmesinden sonra yarım saat boyunca konuşmaz. Sadece oturma odasının penceresinin önünde durur ve sanki ölümcül düşmanıymış gibi deniz manzarasına bakar, elleri çenesinden bile daha sıkı kenetlenmiştir.

Nihayet sakinleştğinde beni yatak odasındaki berjer koltukta kitap okurken buluyor. Önümde diz çöküyor ve yüzünü kucağıma gömüyor. Konuşmasını beklerken parmaklarımı saçlarının arasından geçirip saçlarıyla oynuyorum.

Sesi kalçalarım tarafından boğuluyor, "Boşalmanı istemiyorum" diyor.

Seksten bahsetmediği çok açık. "Biliyorum, tatlım."

"Güvenli olmayacak. Seni tehlikeye atmaktansa ölmeyi tercih ederim." "Bunu ben de biliyorum."

"Bir süredir konuşmadığım için özür dilerim. Bir şeyleri kırmamaya çalışıyordum."

"Anlayabiliyordum. Beni rahatsız etmedi. Bende de bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor."

Başını kaldırıyor ve endişeli gözlerle bana bakıyor. "Bu bir tuzak olabilir. Seni tekrar kaçırmaya karar vermiş olabilir, bu sefer kendisi için. Ya da Dimitri ile yeni bir anlaşma yaptı, daha iyi bir anlaşma, bu yüzden seni şimdi gerçekten ona teslim edecek. Ya da hiçbiri iyi olmayan binlerce farklı senaryodan biri."

Bir tutam siyah saçını alnından çekip gülümsüyorum. "Ya da Dimitri'yle nasıl başa çıkacağımıza dair bir plan yapabilmemiz için bildiği her şeyi sana anlatmak istiyor olabilir."

Ayağa kalkıp yürümeye başladı, sonra aniden yatağın ucuna, karşıma oturdu ve beni bir bakışla kısırdı. "Ona güvenmen mümkün değil."

İstemediğimi söylememi istediğini anlıyorum. Ona yalan söylemektense doğruyu söylememi tercih edeceğini de anlıyorum, bu yüzden söylemem gerekeni elimden geldiğince nazik bir şekilde söylemeye çalışıyorum. "Ona sana güvendiğim gibi güvenmiyorum, hayır. Ama o benim hayatımı kurtardı. Bunu yapmak zorunda değildi. Sanırım ikimiz de onun gerekirse bir cesedi başarıyla takas edebilecek kadar zeki olduğunu biliyoruz."

Naz gözlerini kapatır ve bir nefes alır. "Bu da başka bir şey." Gözlerini açıyor ve gözlerindeki bakış öfke ile ıstırap arasında bir yerde. "Belli ki sana karşı bir şeyler hissediyor. Senin yanında ne kadar çok zaman geçirirse, duyguları o kadar güçlenecektir."

"Ne hissederse hissetsin, istemediğim hiçbir şeyi yapmaz. Beni asla zorlamaz."

Bu ifade Naz'ın burun deliklerini açarak yavaş bir nefes almasına neden oldu. "Seni onu öpmeye zorladı."

"Teknik olarak bana bir seçenek sundu, ama ne dediğinizi anlıyorum. Ama aynı zamanda - insanları öldürme eğilimi göz önüne alındığında aptalca gelse de - yaşadığı belirli bir onur kuralı olduğuna inanıyorum. Asla aşmayacağı bazı çizgiler var. İsteksiz bir kadını kaçırmak bunlardan biri."

"İtiraf etmeliyim ki bu konuda kendinden bu kadar emin konuşmandan nefret ediyorum. Sanki ona hayranmışsın gibi konuşuyorsun."

"Ona hayran değilim. Onun bir centilmen olduğunu düşündüğümü söylemiyorum, sadece gemide benden faydalanmak için birçok fırsatı vardı ama yapmadı. Sadece ilgisini çekti. Bu arada bunun çoğu seninle ilgili, benimle değil."

"Kendini kandırma," diyor gözleri parlayarak. "Her şey seninle ilgili. Sen çok güzelsin. Seni istiyor. Nasıl istemez ki?"

Bir an için bunu düşündüm. "İstediği şeyin ben değil, sahip olduğum şey olduğundan eminim. Birlikte sahip olduğumuz şeyi. Daha önce aşkı deneyimlediğini sanmıyorum."

Naz'ın ifadesi kararır. "Ah, zavallı şey."

Sessizce, "Bunu yaşayan başka bir çift tanıyor musun?" diye soruyorum.

Çenesinde bir kas çalışıyor. "Bir ya da iki."

"Bu benim bildiğimden bir ya da iki fazla. Dışarıdan nasıl görüldüğünü hayal edin."

Naz'ın dudakları aralandı. Birkaç sessizlik atışı boyunca bana baktı, sonra hışımla "Onun için üzüldüğünü söyleme bana!" dedi.

"Azıcık bile değil. Demek istediğim şu ki, bu ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, daha önce hiç karşılaşmamış biri için çok daha iyi görünecektir."

Naz gözlerini kapatıyor ve yavaşça nefes alıp veriyor, parmakları kalçalarında seğiriyor. Gözlerini tekrar açtığında yanıyorlardı.

"İyi bir kalbin var. Sen iyi bir insansın. Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu, yaşadığın onca şeye rağmen bir şekilde acımasız ya da sert olmaman. Hayatın seni mahvetmesine izin vermedin, çoğunlukla seni cehenneme çevirmesine rağmen. Ve Killian gibi bir adam için bu dayanılmaz derecede çekici bir özellik olmalı.

"Ama onun hakkındaki görüşünüz ne olursa olsun, size kesin olarak bir şey söyleyebilirim: O her şeyi yapabilir. Asla sahip olamayacağını bildiği güzel bir şeyi parçalamaya çalışmak da dahil olmak üzere her şeyi."

Bu konuşmayı yapmanın bile Naz'ı itiraf edebileceğinden çok daha fazla incittiğini anlayarak oturuyorum. Sonra kalkıp yanına gidiyorum ve kucağına tırmanıyorum.

Güçlü kollarını bana doluyor ve beni sıkıca sarıyor. Boynuna doğru, "Bizi kıramaz, tatlım.

Hiçbir şey yapamaz."

"Deneyebilir."

"Son zamanlarda sana ne kadar taptığımı söylemiş miydim?" Göğsünden alçak bir ses yükseliyor.

"Seviyorum," diye fısıldıyorum, daha da sokularak. "Hem de çok. Benim için ne kadar endişelendiğini, ne kadar koruyucu olduğunu ve bana kendimi ne kadar güvende hissettirdiğini seviyorum."

Nefes verirken çıkardığı büyük rüzgar saçlarımı karıştırıyor. "Şimdi de bana yağ çekiyorsun."

"Sana gerçek iltifatlar ediyorum. Henüz ne kadar donanımlı olduğun kısmına gelmedim ama çeneni kapatırsan devam edebilirim."

Kıkırdamaya benzer bir şey Adem elmasını sallıyor. "Sen utanmazsın."

Boynundan öperim. "Utanmadan aşık oldum."

İnliyor. "Yeni malzemeye ihtiyacın var. Bu sadece korkunç."

"Yine de işe yarıyor, değil mi?" "Ne yazık ki, evet. Tanrım, acınacak haldeyim."

"Sen zavallı değilsin. Sen Üstün Adam'sın ve seni seviyorum. Şimdi Prag'daki toplantı hakkında konuşalım."

Bu kez nefes verişini teslim olmuş gibi. "Viyana. Ama fazla heyecanlanma. Gözden uzakta olacaksın."

Bu konuda daha sonra tartışacak çok zamanımız olacağını bildiğimden başka bir şey söylemiyorum. Sadece boynuna bir öpücük daha konduruyorum ve gülümsüyorum.

Sonunda, sanırım onunla gitmeme izin vermesinin tek nedeni, beni Cascais'teki güvenli evde yalnız bırakma düşüncesine dayanamaması. Killian'ın manipülasyon becerisine karşı isteksiz de olsa sağlıklı bir saygı duyuyor ve aramanın asıl amacının

Viyana'da bir toplantı ayarlamak değil, aslanı ininden uzaklaştırarak rakibinin tartışmasız bir şekilde içeri sızmasını sağlamaktı.

Bunu söylediğinde, Killian'ın onun rakibi olmadığını belirtme zahmetine girmedim çünkü sağır kulaklara düşecekti. Göğsünü gere gere konuşmaya başladığında, erkekler daha eski bir türe dönüşüyor ve mantıklı düşünme gücünü kaybediyor. Eğer toplantıda ikisi de pantolonlarını indirir ve bir mezura ortaya çıkarsa, şaşırmayacağım.

Connor ve Tabby ile saatler süren telefon görüşmeleri yapıyorlar. Aziz Stephen Katedrali'nin şemalarını inceliyorlar, tüm giriş ve çıkışları haritalandırıyorlar, lojistiği ayarlıyorlar, beklenmedik durumları planlıyorlar, savaş planları yapıyorlar. Tüm bunlar olurken Naz'ın yolundan uzak duruyorum, zihninde gizlenen endişelerin normal korumacılığından çok daha karanlık olduğunu seziyorum.

Batıl inanç gibi şeyler. Deja vu gibi şeyler.

İkimiz de en son bir kiliseyi ziyaret etmek için plan yaptığımızda, bu planların -kelimenin tam anlamıyla- suya düştüğünün farkındayız.

Sabah ilk iş, Naz ve ben Lizbon'a giden bir trene biniyoruz. İstasyonda, kapüşonlu siyah deri mont giymiş, çenesinde sivilceler olan ve gözleri küçük, fırıl fırıl bakan, güler yüzlü olmayan genç bir adamla karşılaşıyoruz. Boş boş durduğu perondaki sütunu itiyor, kalabalığı tarıyor, Naz'a bir zarf uzatıyor, sanki birbirlerinin yanından geçip gitmişler gibi rahat bir geçiş yapıyor ve tek kelime etmeden hızla uzaklaşıyor.

"Arkadaşın mı?" Sabah işe gidenlerin oluşturduğu kalabalığın içinde eriyip gitmesini izleyerek soruyorum.

"Onu daha önce hiç görmedim."

"Kimi arayacağını nasıl bildi?"

Bana komplocu bir göz kırpması gönderiyor, koluma giriyor ve beni kalabalığın arasından yürüyen merdivenlere doğru götürüyor. "İşte biz buna ticaret diyoruz, tatlım."

"Aha. Başka bir deyişle, Tabby ayarladı."

Gülümsüyor ama gözleri de kalabalığı taramakla meşgul. Ona zarfın içinde ne olduğunu sorduğumda, sadece

"Kağıtlar" diye cevap verir.

Bir taksiyle havaalanına gidiyoruz ve Naz, Bay ve Bayan Kent'in pasaportlarını özel jet terminalinin pistinde küçük bir uçağın yanında bekleyen iri yarı, terli adama veriyor. O da bizimle konuşmuyor. Sadece pasaportlarımıza bir göz atıyor, sonra onları Naz'a geri veriyor ve kokpit penceresinden bize bakan pilota doğru başını sallıyor.

"Güvenlik yok mu?" Adam uzaklaşırken fısıldadım.

"Metrix, Raphael'in hesabından çektiği parayı iyi değerlendiriyor" diye mırıldandıktan sonra Naz bana elini uzatarak birkaç basamak yukarı çıkmama yardım ediyor.

Uçak küçük ama lüks, karşılıklı geniş deri koltuklar, arada bir masa ve ikimizin de dokunmadığı buzda bir şişe şampanya. Havalandıktan ve şehir çok altımızda bir leke gibi kaldıktan sonra koltuğumda arkama yaslanıp Naz'a bakıyorum.

"Evet, Bay Kent."

"Evet, Bayan Kent?"

"Pasaportunuza bakma fırsatım olmadı ama merak ediyorum da acaba ilk adınız Clark olabilir mi?"

Şampanyanın yanındaki sepetten aldığı bir torba fırdığı yırtarak, "Sevgili karıcığım," diyor. "Şimdiden unuttun mu? Elbette öyle."

Eğlenerek başımı sallıyorum ve ağzına birkaç fıstık atmasını izliyorum. "Sanırım bu senaryoda ben Lois'im, öyle mi?"

"Minerva."

"Minerva mı? Şaka yapıyorsun."

"Sorun o yüz," diyor, bir şeyler atıştırırken. "Böylesine korkunç bir müthiş zekâ hastalığından muzdarip bir kadın ya Hortense ya da Minerva olacaktı. Nazik olacağımı ve sana kötü bir kelime söylüyormuşum gibi gelmeyi seçeceğimi düşündüm."

"İyi. En azından Eunice değildi."

"Eunice'in nesi var?"

"Her şeyin yanında mı? Kulağa evcil ineğinize vereceğiniz bir isim gibi geliyor."

"Birincisi, kimse inekleri evcil hayvan olarak beslemez. İkincisi, bir zamanlar Eunice adında ateşli bir kız tanıyordum."

Alay ettim. "Birincisi, küçükken evcil bir ineğim vardı ve ikincisi, saçmalıyorsun."

Naz kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Bana şu inek meselesinden bahset."

"Bir çiftlikte yaşıyorduk."

Kaşlarını çatıyor. "Sığır çiftliği mi?"

"Hayır, daha çok toprak çiftliği gibiydi. İnek süt içindi. Bir de keçimiz vardı. Ve birkaç tavuğumuz, ama onlara isim vermedim çünkü akşam yemeği olduklarında kendimi kötü hissederdim. Şimdi bana şu seksi kız Eunice olayını anlat. Bu arada, eğer gizliden gizliye ölümsüz değilsen ve kızların hepsine Eunice, Bertha ve benzeri isimlerin verildiği günlerde yaşamadıysan, bu konuda saçmalıyorsun."

Naz bir an düşünür, ağzına biraz daha fındık atar ve çiğner. Yutkunuyor ve "Bu evcil ineğin adı neydi?" diye soruyor.

"Sanırım bu konuyu çoktan aştık, Bay Kent."

"Bu konuyu canlı tutmakla çok ilgileniyorum, Bayan Kent."

Şampanyaya bakıyorum, bir kadeh içsem mi diye düşünüyorum. Ya da dört.

Naz yumuşar. "Peki, tamam. Eunice. Bu bir aile ismiydi, hem büyükannesinin hem de annesinin. Ve son derece seksiydi. Yıllar yıllar önce çalıştığım bir barda dansçıydı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona bakıyorum. "Bir dansçı."

"Striptiz çeşitlerinden. Hani kaygan bir direğin üzerinde dönerler ya?"

"Bunun senin için bir şey olduğu fikrine kapılmaya başlıyorum." dedim.

"Bir şey mi? Ne tür bir şey?"

"Bilirsin, dansçılar senin tipin gibi. Arkadaşın Eunice senin kaygan direğinin etrafında döndü mü?"

Beklenmedik bir şekilde kahkahayı patlatır. "Oh, anlıyorum. Onunla çıktığımı sandın."

"Ateşli olduğunu söylemiştin! Son derece seksi! Peki bu neden bu kadar komik?"

"Çünkü kiskandığında çok tatlı oluyorsun."

Burnumu havaya kaldırıp kokluyorum. "Ben kıskanç değilim."

"Oh, hatamı bağışlayın." Ellerini teslimiyetle kaldırdı, hâlâ gülüyordu. "Bir striptizciyi kıskanmıyorsun ve rüyamda olan bir şeyi de kıskanmıyorsun. Suçlu olmadığımı zaten kabul etmiştik, çünkü sadece seninle dalga geçiyordum ve rüyada aldatma diye bir şey zaten söz konusu bile değil."

"Öyle. Bu, bilinçaltınızın sizden uzaklaşmanızı istediğine dair çok da ince olmayan bir ipucu vermesidir. Yanlış anlamanızı önlemek için söylüyorum, striptizcileri hor gördüğümü söylemiyorum. İnsanlar hayatlarını kazanmak zorunda. Ve onların sürtük olduğunu da düşünmüyorum. Tekrar ediyorum, yaşamak. Müşterileriyle yatıyorsa, bu onun bileceği iş. Ben kimim ki bir kadının nasıl para kazandığını yargılayayım? En azından bedavaya vermeye zorlanmıyor."

"Vay canına," diyor Naz, ayılarak. "Karanlık bir dönüş oldu." "Özür dilerim."

"Olma. Ne düşünüyorsan bana her zaman söyleyebilirsin."

Bir an için birbirimize baktık, ta ki ben "Tamam. İşte düşündüğüm bazı şeyler. O kadar korkmuş görünme."

"Korkmadım. Sadece dinliyorum. Devam et."

"Emin misin? Çünkü dinleyen yüzün korkmuş yüzüne çok benziyor."

"Eminim."

Bir iki dakika daha yüz ifadesini inceledikten sonra devam ediyorum. "Düşünüyorum da, eğer bu konuda

Başlangıç olarak planın ne olduğunu." "Viyana'ya gidiyoruz." "Peki ya sonra?"

"Toplantının yapılacağı Saint Stephen Katedrali yakınlarında bir otele yerleşeceğiz. Connor'ı buraya getirmek için yeterli zaman yoktu ama operasyon için yarım düzine Avrupalı ajan görevlendirdik."

"Operasyonda çalışmak' ne demek?"

"Kısacası, ihtiyacım olan her konuda bana yardımcı olun."

Uçağın penceresinden dışarı bakıyorum, altımızda kabarık beyaz bulutlardan oluşan bir manzarayı seyrediyorum. Ufukta karanlığa dönüyorlar ve yağmur tehdidi oluşturuyorlar. Omurgamdan aşağı doğru akan önsezinin küçük ürpertisinden kurtulmaya ve odaklanmaya çalışıyorum. "Viyana'ya neden uçakla gidiyoruz? Neden Cozumel'den ayrılırken yaptığımız gibi helikopterle gitmiyoruz?"

"Çünkü artık Killian benim Metrix'le ilişkili olduğumu biliyor. Bu da muhtemelen şirket hakkında bilinmesi gereken diğer her şeyi bildiği anlamına geliyor, buna kısa menzilli operasyonlarda neredeyse her zaman gideceğimiz yere kuşlarla ulaşmamız da dahil."

"Yani Viyana'ya giden tüm helikopter trafiğini takip ediyor olabilir," diyorum yavaşça, onun gibi bir casusun takip edebileceği diğer tüm şeyleri de düşünerek.

"Doğru," diyor Naz başını sallayarak. "Yani bu uçuş yolcu listesi açısından kayıt dışı ve nakit olarak ödenmiş."

"O zaman pasaportlara neden ihtiyacımız vardı?"

"Böylece pilot kimi bekleyeceğini biliyordu ve ayrıca dezenformasyonun ilk iki seviyesini geçebilecek herhangi biri sadece Londra'ya giden bir Bay ve Bayan Kent görecekti."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama Londra'ya gitmiyoruz."

Gülümsüyor. "Aynen öyle."

"Sheesh."

"Ne?"

"Bu casusluk işi çok yorucu."

Buz kovağını işaret ediyor. "Şampanya?"

"Elbette, neden olmasın. Ne de olsa her gün Londra'ya giderken Bayan Minerva Kent olamıyorum."

Bir türbülans sarsıntısı nefesimi içime çekmeme ve sandalyemin kollarını sıkımda neden oluyor ama Naz bunu görmezden gelerek sakince şişenin kapağındaki folyoyu açıyor ve adını asla hatırlayamadığım küçük tel kafes şeyini çözüyor. Sonra mantarı çekip bana bir bardak dolduruyor.

"Sen yemiyor musun?" Bana uzatırken soruyorum.

"Bütün bunlar bittiğinde," diyor, şişeyi yerine koyarken "Bir magnum alacağız." "Fransa'da mı?"

Bana baktı. "Fransa mı?"

Şampanyamı yudumluyorum, soğuk, keskin efervesansından, dilimin üzerindeki baloncukların oyunundan memnunum. "Hiç gitmedim. Tüm bunlar bittiğinde, Fransa'da magnum şampanyamızı içmek istiyorum. Gün batımında Eyfel Kulesi'nde, eğer ayarlanabilirse. Mumlar ve güller de olsun."

"Senin için her şeyi yaparım, Minerva. Oraya gitmişken bir plastik cerraha da görünelim ki o çirkin suratına ne yapılabileceğini bize söylesin."

Gülümsemesi şakacı ama gözleri karanlıkla dolu. Söylediğinden daha fazla endişeli.

Şampanyayı yudum yudum içiyorum, sonra kadehi bir cankurtaran simidiymiş gibi elimde tutarak oturuyorum. Sonra geçirmeyi bastırmaya çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum.

Naz iç geçirdi ve büyük deri koltuğuna geri yerleşti. "Tam bir hanımefendi."

"Biliyorum. Annem çok gurur duyardı. Daha fazla düşünceme hazır mısınız?" Kendini destekliyor gibi görünüyor ve ben de gergin bir kahkaha atıyorum. "Çok endişe verici değiller. Sanırım."

"Vur bana."

"Tamam. Um." Nasıl bir şey söyleyeceğime karar vermeye çalışarak kristal flütün sapıyla oynuyorum. Sonra bakışlarımı kaldırıyorum

Naz'inkilerle buluşmak için geri döndü. "Killian'ı tekrar öpmeyi kabul etmiş olabilirim de olmayabilirim de."

Aldığım tek tepki sessizlik ve ardından Naz'ın göz kırpması oluyor.

Bir

kere.

Yavaşça

a.

"Kulağa olduğundan daha kötü geliyor." diyorum.

Sesi kemik kadar kuru, "Bunun mümkün olduğundan emin değilim" diye yanıtlıyor.

"Demek istediğim, beni güvenli evine götürdükten sonra seni tehdit etti -belirsiz bir şekilde, özellikle falan değil- ve hayır dedim, onu bir daha öpmeyeceğim, ama sonra onun ve benim kurallarımız olmadığı ve bu yüzden tehlikeli hayvanlar olduğumuz hakkında garip bir konuşma yaptı - ya da bu çizgide bir şey, ayrıntılar hakkında bulanıkım- ve kabul edip etmediğimi hatırlayamıyorum.

"Şimdi hatırladığım için söylüyorum ve ayrıca tam da siz konuşacağınız konu hakkında konuşurken en kötü, en imalı şekilde konuyu açıp üstünlüğü ele geçirmeye çalışmasını da es geçmezdim. Algılanan üstünlük, çünkü hiç üstünlüğü yok, sadece kendi avantajına çevirmek için olaylara maymun anahtarı atmakta çok iyi. İşte bu kadar."

Naz aramızdaki küçük masanın üzerinde duran şampanya dolu buz kovaına bakıyor. Küçük gümüş tutucusundan diğer kristal kadehi alıyor, kendine bir kadeh şampanya dolduruyor, içiyor, sonra kadehi masaya geri koyuyor ve sakince, "O adamın cesaretinden gerçekten, gerçekten, gerçekten nefret ediyorum," diyor.

"Bilmenizin önemli olduğunu düşündüm."

"Önemli. Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Kızdın mı?" "Sana değil, aşkım."

Sesi nazik ve gülümsemesi yumuşak ama gözleri kırılğan. İçimden bir ses Killian'ın Naz'a bundan bahsettiğim için pişman olacağını söylüyor.

"Peki otele vardktan sonra ne olacak?" dedim.

"Sonra infaz edeceğiz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kim, Killian mı?"

"Hayır, operasyon. Gerçi o sıçan herif bir şekilde yolun kenarındaki bir çukurda ölü bulunursa, bunun için uykularım kaçmaz."

"Peki ya ben?" "Peki ya sen?"

"Toplantı sırasında ne yapmalıyım?"

"Otelde silahlı koruma altında güvende olacaksınız."

Gözlerinde GİRMEYİN uyarı işareti yanıp sönüyor ama yine de içeri giriyorum. "Tatlım-"

"Hayır."

Bu bir hayırın alabileceği en kesin cevaptı ama anlaşılan beni henüz yeterince tanımıyor. Daha kararlı bir şekilde, "Tatlım." dedim.

Birbirimize bakıyoruz. Parmaklarını aramızdaki masaya vurmaya başlıyor, yavaş, sabit bir ritimle bağılıyor da olabilir YAP! YAPMAYIN! GİRMEYİN!

"Daha önceki bir konuşmamızda isteklerime saygı duyman gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet. Daha önceki bir konuşmamızda senin güvende olmana ihtiyacım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Tamam, belli ki bir çıkmazdayız. Yaratıcı olma zamanı. "Ya Killian hangi otelde kaldığımızı zaten biliyorsa? Ya sen toplantıya katılmak için ayrılırsan ... ve sonra o bizim odamıza gelirse?"

Naz'ın çenesinde bir kas seğirmeye başladı. "Hangi otelde kaldığımızı bilmiyor."

Bunu soğuk bir kesinlik içinde söylüyor ama aynı şeyi onun da düşündüğünü söyleyebilirim. Bu tohumu şimdilik rahat bırakacağım ve ben farklı bir yöne giderken filizlenmesine izin vereceğim.

"Aziz Stephen Katedrali hafta içi öğlen saatlerinde turist kaynıyor olacak, değil mi?"

Cevap olarak sözsüz bir baş sallama alıyorum.

"Bir otel odasında yalnız olmaktansa etrafımda başka insanların olması benim için daha güvenli görünüyor."

"Yalnız değil," diye araya giriyor. "Silahlı korumalarla birlikte."

"Uh-huh. Hatırladığım kadarıyla Manhattan'daki kiliseden dönerken de etrafım silahlı korumalar tarafından sarılmıştı."

Buna tepki vermemek için ne kadar çabaladığını görebiliyorum. Parmakları bir an hareketsiz kalıyor, dudakları inceliyor ama sonra toparlanıyor. "Ahh. Ve beni ikna etmeye çalışmayı bırak. İkna olamam. Bu kadar ileri gitmen bile yeterince kötü."

Ses tonundan ve yüzündeki kaya gibi sert ifadeden de anlaşılacağı üzere, tuğladan bir direnç duvarıyla karşılaştım. Yanımda dinamit getirmiş olmam onun için çok kötü oldu.

Yavaşça, doğrudan gözlerinin içine bakarak, "Eğer beni istediğim dışında o otel odasında bırakırsan, bunu koruma olarak görmeyeceğim. Bunu patronluk taslamak olarak görürüm. Ve saygısızca. Ve en kötüsü, kontrolcü. Yedi yıl boyunca Dimitri'nin parmağı altında yaşadım ve Killian'ın onun hakkında söyleyeceklerini duymak için orada olmayı hak ediyorum. Beni sevdiğini biliyorum ama ben bir çocuk, çaresiz ya da aptal değilim."

Kabaca, "Olmadığını biliyorum!" diyor.

"O zaman bana öyleymişim gibi davranma. Beni de yanında götür."

Gözlerini kapatıyor ve başını koltuğa yaslayarak mırıldanıyor: "Beni öldürüyorsun kadın. Beni burada öldürüyorsun."

Masanın üzerinden öne doğru eğilip ellerini kavırıyorum. "Ben gelmezsem Killian'ın seninle konuşmayacağına bahse girerim. Ve o zaman senin ve Connor'ın bu işi koordine etmek için gösterdiğiniz tüm çabalar boşa gidecek."

Gözleri hâlâ kapalı olan Naz, boğazının altından iniltiye benzer bir ses çıkarır.

"Tatlım, lütfen bana bak."

Nefes alır, ağır ağır nefes verir, sonra başını kaldırır ve gözlerini açar.

"Bir takım olduğumuzu söylemiştin," diyorum ellerini

sıkarak. "Takımlar birlikte çalışır."

Bana sessizce bakıyor ama şimdiden çöküşünü görebiliyorum.

Bastım, "Değil mi?"

Uzun bir süre konuşmadı. Kaşları birbirine kenetlenmiş ve çenesindeki kaslar zıplarken masanın üzerinde birleşen ellerimize bakıyor. Sonra, neredeyse duyamayacağım kadar alçak sesle, "Doğru." diyor.

O kadar rahatladım ki neredeyse bağıracaktım. Bunun yerine eğilip yanağımı birleştirdiğimiz ellerimizin üzerine koyuyorum. Fısıldıyorum, "Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme," diyor karanlık bir sesle. "Şartlarım var."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, çünkü bunu yapacağını zaten biliyordum.

YİRMİ ÜÇ

NAZ

Tamam, belki de onun benim ölümüm olacağını bildiğimi söylediğimde, ne kadar çabuk ölümüm olacağını fark etmemiştim. Sanırım bugün şimdiden iki felç ve bir kalp krizi geçirdim ve daha öğle yemeği bile olmadı.

Yani, inatçı olduğumu biliyorum. Ama Eva inatçı kelimesine Incredible Hulk büyüklüğüne ulaşana kadar steroid enjekte ediyor. Ondan daha az kararlı pitbullar tanıyorum.

Otele giriş yaparken yanımdan ayrılmıyor, yani en azından bu var. Şehri gezmek için kendi başına dolaşmak istemesiyle uğraşmak zorunda kalsaydım, kendimi kalbimden bıçaklayıp bu işi bitirebilirdim.

"Güzel manzara," diyor zarif süitin penceresinden.

"Mesele manzara değil, altında ne olduğu." Aşağıya bakıyor. "Kanal mı?"

"Yangın çıktığında, caddeler trafiğe kapandığında ya da öngöremediğimiz başka bir tehdit ortaya çıktığında su iyi bir kaçış yoludur. Bir şeylerin ters gitmesi durumunda ihtiyacımız olursa diye hazırda bir teknemiz var."

Dönüp bana bakıyor, tül perdelerin arasından sızan puslu ışık saçlarını altın rengi bir haleyle aydınlatıyor. "Her zaman böyle şeyler düşünmek zorunda olman ne kadar iç karartıcı."

Omuz silktim, tüm odaların temizlendiğinden emin olduktan sonra valenin fuayedeki mermer zemine bıraktığı gece çantalarımızın etrafında yürüdüm. Ben etrafı süpürürken bana tuhaf tuhaf bakmadı bile, ellerini arkasında kavuşturup tavana bakarak sabırla bahşişini bekledi. Belki de tüm Amerikalıların Clint Eastwood ya da Bruce Willis'in bir çeşidi olduğunu düşünüyordur.

"Bu artık ikinci doğam. Yiyecek bir şey ister misin? Su? Islak barın yanındaki konsolda küçük bir buzdolabı var."

Başını sallıyor, kollarını vücuduna sarıyor ve sanki dolaptan birinin fırlamasını bekliyormuş gibi odaya bakıyor.

"Hey, Minerva."

Bana baktı.

"Etrafı çoktan süpürdüm. Sorun yok."

"Biliyorum. Sadece ..."

"Sadece ne?" Midem sıkışarak soruyorum.

"Başka bir garip oda. Başka bir garip şehir."

"Hadi ama."

Kollarımı uzatıyorum ve anında geliyor, bir iç çekişle kendini bana bırakıyor. Onu sıkıyorum ve başının üstünden öpüyorum, saçlarının tatlı kokusunu burnuma çekiyorum. Yasemin. Nasıl oluyor da her zaman derisinin altında çiçekler açmış gibi kokuyor?

"Yakında kendimize ait bir yerimiz olacak. Söz veriyorum."

Sözsüzce başını salladığında, Cascais'teki o kısa, çalıntı günler dışında hiç sahip olmadığımız, sahip olma şansı bulamadığımız bir şeyi özlediğini anlıyorum.

Kahretsin, keşke zengin olsaydım. Karayipler'in ortasında kendi özel adamızda kocaman bir kale inşa ederdim, orada bütün gün yemek yer, uyur ve sevişirdik.

Göğsüme doğru, "Bir köpek alabilir miyiz?" dedi.

"Tabii ki. Sosisli köpek fetişini unuttuğumu mu sanıyorsun? İstedğin kadar alabilirsin."

Bu bana küçük bir kahkaha kazandırdı. "Verdiğin söze dikkat et kovboy. Şimdiden on iki isim seçtim bile."

Geri çekilip dehşet içinde ona bakıyorum. "On iki mi? Bu evcil hayvan sahibi olmak değil, istifçilik. Ve muhtemelen yasadışı."

"Tamam, o zaman kaç tane alabilirim?" "Dört tane. Her çocuk için bir tane."

Gözlerini kırıştırıyor, dudakları aralanıyor. "Oh hayır," diye nefes alıyor, gözlerini daha hızlı kırıyor. "Beni ağlatacak şeylerden birini söylemeyeceksin, değil mi? Üzerime bomba gibi bırakmayı sevdiğin o dayanılmaz derecede tatlı, duygusal şeylerden birini?"

Saçlarını yanaklarından ayırıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve mırıldanıyorum, "Eğer başarabilirsek hepsi kız olsun. Bir ev dolusu Mini-Me'nin senin o güzel kahkahanı atarak etrafta koşturmasını, güzel gözlerinle bana gülümsemesini ve tıpkı anneleri gibi beni o güzel küçük serçe parmaklarına dolmasını çok isterim."

Eva'nın alt dudağı titriyor. Gözleri suyla dolar. "Sen acımasız!" Başını göğsüme yasladı ve ağlamaya başladı.

Gülüyorum, ona sarılıyorum, daha yapılacak çok şey olmasına rağmen göğsümün mutlulukla genişlediğini hissediyorum. "Ve sen de bir lokumsun. Hem bu kadar iradeli bir müzakereci hem de bu kadar yumuşak başlı bir baş belasıyla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bu tezat uyuşturucu gibi."

Muhtemelen Killian'ın da onun hakkındaki görüşünün tam olarak bu olduğunu düşündüğümde kahkaham boğazımda düğümleniyor.

Eva kırmızı, gözyaşı lekeli yüzünü kaldırıyor ve benimkini inceliyor. Burnunu çekiyor ve sonra şöyle diyor: "Onun aklına girmesine izin verme. Sen Üstün Adam'sın. Üstünlüğe vurgu yapıyorum."

Başparmaklarımla yanaklarındaki suyu süpürüyorum ve sezgilerinin gücü karşısında başımı sallıyorum. "Herkesin zihnini böyle okuyabiliyor musun, yoksa bir tek ben mi şanslıyım?"

Nefes alıp omuzlarını dikleştirerek, "Bir erkeğin

yüzündeki her kası okumayı öğrendim ve

ne düşündüğünü neredeyse mükemmel bir doğrulukla bilir. Ama kadınlarda işe yaramıyor. Neredeyse hepimiz dikkatli maskeler takarız. Aptal ve pasifmişiz gibi davranırız. Bir leoparın koruyucu rengi gibi. Hayatta kalmak için adapte olduk."

Bunu yaptığında beni hayrete düşürüyor. Onu tanımadan önceki hayatının dehşetini ve zekasının derinliğini anlatan bu sıradan, şifreli şeyleri söylediğinde, çoğu şeyin acı verici bir şekilde farkında ama kendi trajedisine kör.

Kendisine acımayı reddetmesi hayret verici.

Onu göğsüme bastırıyorum, bir kolum sırtına dolanıyor ve bir elim başını tutuyor ve kalbim sert atışlarını yavaşlatana kadar onu tutuyorum.

Fısıldıyor, "Bakın şimdi kim hatmi olmuş."

"Sessiz ol, Minerva. Sadece estetik cerrah için ne kadar para bulmam gerektiğini düşünüyordum. Kredi çekmem gerekebilir."

Omuzları sessiz kahkahalarla titriyor.

Sonra başını kaldırıyorum ve onu tutkuyla öpüyorum, tüm duygularımı içine koyuyorum, ona içimdeki tüm sevgiyi veriyorum. O da benim tutkuma karşılık vererek beni öpüyor.

Kısa bir an için, cehenneme el ele yürümek üzere olduğumuza dair korkum yatıştı.

Sonra cep telefonum çalıyor ve o an yok oluyor.

Aziz Stephen Katedrali'nin kuzey girişine yaklaşırken Eva ve beni takip eden iki adam iri yarı, sarışın ve benim zevkime göre fazla dikkat çekiciydi, ancak Almanlar Viyana'da sıkça rastlanan bir manzara. İri cüsseleri ya da pırıl pırıl platin saçlarından çok, yürürken çeşitli yerlerinden doğal olmayan bir şekilde kabaran, birbiriyle uyumlu siyah yağmurlukları dikkat çekiyor.

"Silahlıyız, tehlikeliyiz ve sorun çıkarmaya hazırız!" diye bağırarak tabelalar da takıyor olabilirler. Whoopee!"

"Bizim Töton İkizleri pek de kurnaz sayılmazlar, değil mi?" diye düşünüyor Eva. Yanımda, elimi tutuyor ve benim şu anda hissettiğimden çok daha sakin görünüyor.

"Tanrım. Şingirtılarını buradan duyabiliyorum."

Connor beni arayıp herkesin yerinde olduğunu ve katedrale kadar bize eşlik edeceklerini söylediğinde, "eşlik edecekler"den kastının "silahlarla dolu, göze batacak B filmi figüranları" olduğunu bilmiyordum. Umarım civarda polis yoktur, yoksa bu iki serserinin durdurulup aranacağı kesin.

Lanet olası Killian ve onun son dakikada farklı bir ülkede buluşma talepleri.

Tabii ki bunun benim için lojistik bir kabus olacağını biliyordu.

Eva diyor ki,

"Kim?" "Kim ne?"

"Az önce nefesinin altında 'hıyar' diye mırıldandın."

"Hiç kimse. Boş ver." Elini sıkıyorum, girişe doğru bakıyorum ve aradığım şeyi buluyorum: silahlı ve tehlikeli gibi görünen yağmurluklu iki adam daha. Sigara içiyorlar, bir servis kapısında pusuya yatmışlar ve etraflarına sinsice bakıyorlar, omuzları kamburlaşmış ve daralmış gözlerle kalabalığı tararken volta atıyorlar.

Çünkü bu hiç de dikkat çekici değil.

"Oh, güzel. Bu amatör bir saat," diyorum başımı sallayarak.

Killian'ın hepsini çoktan yaptığına şüphe yok.

Eva'nın elini sıkıca tutarak ve onu yanımdan ayırmadan turistlerin arasından geçiyorum. Gün aydınlık ve açık ama soğuk, sert bir rüzgâr kahverengi yaprakları antik meydanın üzerinde sektiriyor. Önümüzde, kuzey girişinin devasa oyma ahşap kapıları açık duruyor. Sıra yok çünkü genel giriş için ücret alınmıyor, bu yüzden gecikmeden içeri giriyoruz.

Solumuzdaki yüksek sunakta ayin düzenleniyor. Bir koro ilahiler söylüyor. Devasa org, yüksek tonozlu çatıya zengin notalar gönderiyor ve bu notalar su yüzeyinde hareket eden dalgalar gibi taş gölgelik üzerinde dalgalar halinde yayılıyor. Tütsü ve mum mumu, aşınmış taş ve parşömen ve birbirine çok yaklaşmış binlerce beden kokuyor.

Eva'yı nefe doğru ilerletirken arkamızdaki dört silahlı adamın varlığını hissediyorum, gözlerim loş ışığa hızla alışıyor. Turistler ana ve yan koridorları dolduruyor, özenle oyulmuş heykellerin yanında kümeler halinde sohbet ediyor, paha biçilmez ahşap oymaların, altın varaklı tabloların, barok sunakların ve gotik ızgaraların fotoğraflarını çekiyorlar. Hepsini görmezden gelerek bakışlarımı minberin, sütunların ve mumların oluşturduğu ormanın yanından, çocuk İsa ile Aziz Meryem'in Bizans ikonasının bulunduğu Roma kulelerinin yakınındaki karşı duvara yöneltiyorum.

Macar tapınağı Máriapócs'tan nakledildiği için Pötscher Madonna olarak adlandırılan bu eser, bizim varış noktamız.

İleri doğru bir adım atıyorum ama Eva elimi bırakıyor.

Bir tehlike bekleyerek etrafımda dönüyorum, ama o sadece bir dizinin üzerine çöküyor, sunağa bakıyor ve göğsünün üzerinde haç işareti yapıyor.

Rusça bir şeyler mırıldanıyor, tekrar haç çıkarıyor, sonra ayağa kalkıp uzattığım elimi tutuyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Alışkanlık."

Onu öpme isteğime direniyorum ve bunun yerine kalabalığı taramaya devam ediyorum. Nefin ana koridorunda kuzeyden yavaşça yaklaşırken tapınağı görüyorum. Ortaçağ'dan kalma özenle işlenmiş taş baldakeni duvardan dışarı taşıyor ve etrafı altın rengine boyanmış kıvrımlı demir kapılarla süslenmiş alçak ahşap bir bariyerle çevrili. Tablonun kendisi, üzerinde gümüş şamdanlarda beyaz konik mumların yandığı bir sunağın üzerinde yükseliyor. Çerçeve, mistik kutsal ışınları sembolize etmek amacıyla dışa doğru yayılan altın spreylere oluşan bir ağdır.

Geçtiğimiz gün boyunca, bu lanet şey hakkında bilmem gerekenden çok daha fazlasını öğrendim.

Sunağın önündeki alçak ahşap banklarda birkaç kişi oturuyor ama hiçbirisi Killian değil. Kalbim küt küt atıyor, kalabalığı ve tüm alanı tarıyorum ama onu bir an bile göremiyorum.

Ta ki Eva "İşte orada" deyip işaret edene kadar.

Sunağın sağındaki oyma kireçtaşı sütuna rahatça yaslanan Killian neredeyse tanınmaz halde. Üzerinde şık görünümlü siyah bir takım elbise, yakası açık beyaz bir elbise gömleği ve aynalı gözlükler gibi rastgele ışık ışınlarını yansıtacak kadar cilalı bir çift siyah deri ayakkabı var.

"Saçını kestirmiş," diye not düşüyorum ona küçümseyerek bakarken. "Ve tıraş olmuş," diyor Eva.

"Bir randevu için hazır görünüyor." İki gözüne de birer kurşun sıkacağım.

Gözden uzak bir yerde Connor'ın yerleştirdiği iki adam daha olduğunu biliyorum ama onları görmeye çalışmıyorum çünkü biz yaklaşırken beni tamamen görmezden gelen Killian'a ters ters bakmakla meşgulüm. Eva'ya bakmakla meşgul.

Gözleri onu bir çölün yağmuru içtiği gibi içiyordu.

Bir metre önünde durduk. "Cebindeki silah mı, yoksa beni gördüğüne sevindin mi?" diye çıkıştım.

"Bhrèagha," diye mırıldanıyor, hâlâ Eva'ya sertçe bakıyor. "Sen geldin."

Kulağa cinsel bir ima gibi geliyor ve eminim ki onun da istediği gibi bütün sinirlerim geriliyor. "Onunla konuşmuyorsun," diyorum, duvarlarda yankılanacak ve birkaç turist dönüp bakacak kadar yüksek sesle.

Bana doğru soğuk bir bakış fırlatıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Sonra hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "Beklediğimden daha uzunsun," diyor.

Eğer bir tavus kuşu olsaydım ve tüylerim olsaydı, şu anda tüylerim diken diken olur ve her yerde sallanırdım. "Ben de seninle aynı boydayım."

"Biliyorum. Telefonda sesin daha kısa geliyordu."

Eva usulca iç çekerken birbirimizin ölçüsünü alıyoruz.

"Bu uzun sürecektir mi çocuklar? Konuşmamız gereken önemli şeyler yok mu?"

Killian gözlerini ona doğru çeviriyor ve ben onların tereyağı gibi erimesini izlemekten bıktım bile. "Evet, bhrèagha, öyle. Ama biz erkekleri bilirsin. İşe koyulmadan önce dallardan biraz sallanmamız gerekiyor."

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Ona taktığın o evcil hayvan ismi her neyse, bir daha söylersen bağırsaklarını burun deliklerinden dışarı çıkarırım," diyorum.

Eva elimi sıktı. "Sadece 'cadı' demek tatlım. Bana geveze cadı diyor."

Killian bana gülümsediğinde bir kirpi gibi kıllanıyorum, boğazımdan alçak bir hırıltı yükseliyor.

İkimiz de bunun cadı anlamına gelmediğini biliyoruz.

"Hey." Eva elimi çekti, ben de dönüp ona baktım. Bana bıkkın bir ifadeyle bakıyordu.

"Seni seviyorum. Şimdi kes şunu."

Killian, "Aye, Naz. Kes şunu."

Bakışlarımı Killian'a yöneltiyorum, dilini koparmaya hazırım ama Eva onu tersliyor, "Sen de aptal! Bu kadar yeter! Eğer onu bir daha yemlersen, ben gidiyorum!"

Gülümsememek için çok uğraşıyorum, yemin ederim uğraşıyorum. Ama dudaklarım kendi isteğiyle yukarı kıvrılıyor ve yeni kestirdiği saçları ve aptal parlak ayakkabılarıyla, kışına rulo yapılmış bir gazeteyle şaplak atılmış bir köpek yavrusu gibi sırtarak ona bakıyorum.

"Şimdi konuş," diyor Eva kararlı bir şekilde, aramızda bir ileri bir geri bakarak. "Yetişkinler gibi, lütfen. Killian, önce sen başla. Ve hemen önemli konulara geçelim: Dimitri'nin elinde ne var ki beni kaçırdın?"

Sütundan uzaklaşıyor, kol düğmelerini düzeltiyor, sonra gözlerimin içine bakıyor.

"Bir nükleer bomba," diyor. "Başka ne var?"

Midem ayak parmaklarıma kadar indi.
Dimitri'nin nükleer silahı var.
Çünkü tabii ki yapardı.
Sikeyim.

YİRMİ DÖRT

EVA

Killian, "Bir nükleer bomba," dedi ve böylece her şey bir araya geldi.

"Sanırım hasta olacağım." Şoktan nefesim kesiliyor, Naz'ın elini bırakıyorum ve en yakındaki ahşap bankın ucuna çöküyorum, ellerim titriyor, midem düğümleniyor.

Bunun olacağını nasıl göremedim? Nasıl tahmin edemedim?

"Nefes al, tatlım."

Naz hemen yanıma gelip diz çöküyor ve bacağımı sıkıyor. Cevap veremeyecek kadar sarsılmış durumdayım. Killian yaklaştığında aniden ayağa kalkıyor, büyük parlak mokasenleri çevresel görüş alanıma giriyor, sonra sanki zorlanmış gibi kısa bir süre duruyor.

"Geri çekil lan!" diyor Naz, sesi alçak ve kontrollü ama öfke dolu.

"Çek elini üzerimden dostum, yoksa kaybedersin."

Killian'ın sesi de aynı derecede alçak ve kontrollü ama belli ki o da kızgın.

Gözlerimi yere dikerek "Venezuela" diyorum. Bu ikisini de susturdu, ta ki Killian iç çekene kadar.

"Evet."

Naz, "Biri bana bunun Venezuela ile ne ilgisi olduğunu söyleyebilir mi?" diyor.

Başımı kaldırıp ona baktım, yakışıklı yüzüne, çenesi stresten gerilmişti ve yüz ifadesi kızgınlık ve öfke karışımıydı.

kafa karışıklığı. "Geçtiğimiz iki yıl içinde Dimitri, Venezuela başkanının temsilcileriyle üç ziyaret gerçekleştirdi. İspanyolca bilmediğim için tam olarak ne konuşulduğunu bilmiyorum ama Dimitri'nin kirli bombalar konusunda Suriye için yaptıklarıyla çok ilgilenmiş görünüyorlardı. Suriye başkanının adı birden fazla kez geçti. ABD başkanının ki de öyle."

Naz kaşlarını çatı. "ABD, insan hakları ihlalleri ve ekonomik kötü yönetimleri nedeniyle Venezuela'yı askeri hareketle tehdit etti. Hatırladığım kadarıyla yaptırımlar vardı."

Killian, "Ve her iki tarafta da epeyce kılıç şakırdadı," diye araya giriyor. "Bu aynı zamanda Venezüella başkanının ABD'nin gizli bir rejim değişikliği düzenlemek istediği ihtimalinden haberdar olduğu zamandır." Sesi düşüyor, tuhaf bir ton kazanıyor. "Bilirsin işte... onların yaptığı gibi."

Naz ve Killian birbirlerine bakıyorlar ama bu sefer o kadar da düşmanca değil. Samimi bakışlarında bir tür karşılıklı anlayıştan söz eden bir nitelik var, ancak bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Naz, "Görüyorum ki benim hakkımda araştırma yapmışsın." der. Killian, "Çok ilginç bir hayat sürmüşsün." der.

Naz gözlerini kısar, ardından kesici bir söz gelmesini bekler ama gelmez.

Kafası karışmış gibi görünüyor.

"Bu güzel dostluk anını bölmek istemezdim çocuklar ama beni kaybettiniz" dedim.

Hesaplama Killian'ın gözlerinde cıva gibi parlar. "Sakın bana Eva'ya babandan bahsetmediğini söyleme Nasir. Onun sektörde bir efsane olduğunu düşünürsek."

Naz sessiz kaldığında, boynunda bir kızarıklık belirlediğinde, Killian gülümser. "Tch. İkinizin sır tutmadığını sanıyordum?"

Naz, Killian'a doğru sert bir adım attığında ayağa fırlıyorum ve kendimi göğüslerini döven iki maymunun arasına sokuyorum. Elimi Naz'ın göğsüne koyuyorum, sonra dönüp Killian'a bakıyorum.

"Biz sır tutmayız."

Killian sahte bir masumiyetle, "Neden Cozumel'de olduğu konusunda sana yalan söylediği kısım hariç, demek istiyorsun," diyor.

Eğer bir beden taşa dönüşebilseydi, Naz'ınki dönüşürdü. Avucumun altında kaskatı kesiliyor, enerjisi şiddetle çatırdıyor ama bedeni kaya gibi hareketsiz ve boyun eğmez.

"Bu çok boktan bir davranış Killian," diyorum sakince, "ve açıkçası çocukça. Büyü artık. Ve sakın bana kaşlarını çatmayı deneme çünkü senden korkmadığımı zaten biliyorsun. Şimdi git şurada kırmızı eşarplı yaşlı kadının yanında dur ve bize bir dakika ver."

Kıpırdamayınca daha sert bir şekilde, "Git. Beni ikinci kez sormak zorunda bırakma." diyorum.

Gümüş Gölge'deyken yaptığı tehdidi tekrar yüzüne vurduğumu bildiği için homurdanıyor. Ama bana itaat ediyor, ellerini Naz'ın boynuna dolanmasını engellemek istercesine pahalı takım elbisesinin ceplerine sokuyor. Sonra bank sırasının diğer tarafında daha güvenli bir mesafeye doğru yürüyor. Oraya vardığında, ilgiden gözleri kamaşmış gibi görünen kırmızı fularlı yaşlı kadınla sohbet etmeye başlıyor.

Naz'a dönüyorum. "Tatlım. Hey, sen oradaki. Bir saniyen var mı?"

Gözleri Killian'ın hareketlerini bir tüfeğin nişangâhındaki lazerler gibi takip eden Naz, "Evet," der.

"Buraya odaklanabilir misiniz? Bu sadece bir dakika sürecek."

Yakıcı siyah bakışları benimkilere doğru kayıyor. "Merhaba yakışıklı." diyorum.

Burnundan yavaş ve derin bir nefes alır.

"Evet, sadece nefes al. Ve nefes almakla meşgulken, dinle. Dinliyor musun?"

Kış uykusundan uyanan bir ayı gibi ses çıkarıyor.

"Sana bunun olacağını söylemiştim. Ayrıca seni etkilemesine izin vermemeği de söylemiştim. Söylediği ve yaptığı her şey sizi merkezden uzaklaştırmak için hesaplanmış. Seninle satranç oynuyor ama sen çoktan veziri ele geçirdin. Ve hey- spoiler! şah sizsiniz. Bir piyonun sizi adımlarınızdan alıkoymasına izin vermeyin. Üstün Adam mücadelenin üstünde kalır. şimdi oyun yüzünü takın tatlım ve şu işi yapalım."

Uzun bir süre öylece bana bakıyor, ifadesi öfkeden şaşkınlığa dönüşüyor. Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Seni hak etmek için önceki hayatımda gerçekten inanılmaz bir şey yapmış olmalıyım." Dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor, öpücüğü o kadar yumuşak ki nefes kesici.

Ağına karşı, "Reenkarnasyona inanıyor musun? Bu eğlenceli. Benim inancımda sadece cennet var, ki orada sadece 'iyi' insanların olduğunu düşünürsek bu çok sıkıcı görünüyor. Sonsuzluğu rahibelerle örgü örerek geçirmeyi kim ister ki?"

Birbirimize bakarken bir süre sessizlik oluyor, sonra gülümseyip tekrar dudaklarımıza dokunuyoruz.

Arkamda iğrenç bir inilti duyuyorum. Killian sesleniyor, "İsa, Meryem ve Yusuf, bir oda bulun!"

Naz kıkırdar. "Sanırım, az önce bir şeyin altına nasıl gireceğimi buldum. derisi."

Bana bir öpücük daha veriyor, bu seferki daha derin. Hava almak için kalktığımızda, sağımızdan gelen sert bir ses "Ve sen bana çocuk diyorsun." diyor.

Bu Killian, üç adım ötede duruyor ve düşük kaşlarının altından bize bakıyor.

Bu buluşma başladığından beri Naz ilk kez rahatlıyor. Kolunu omuzlarıma doluyor, beni yanına yatırıyor ve gülümsüyor. "Oh, bu sana söylediği en kötü şey."

Killian Naz'a düşmanca bir bakış fırlatıyor, sonra tekrar bana bakıyor, bakışları araştırıyor. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve bir elini saçlarında gezdirerek birkaç adım uzaklaştı. O zaman

birkaç dakika sonra geri döndüğünde, yüzündeki duygular silinmiştir.

Tamamen işle ilgili olarak bize tekrar yaklaşıyor. "Venezuela başkanının Dimitri ile bir UR-100 savaş başlığı elde etmek ve kargo gemisiyle kendisine teslim edilmesi için bir anlaşma yaptığını keşfettik-"

"Biz mi?" diye araya giriyor Naz. "Tam olarak kimin için çalışıyorsun?"

Killian sabırsızca bir elini havada sallar. "Buna cevap veremeyeceğimi biliyorsun. Dediğim gibi-"

"UR-100 doksanlı yılların sonunda Sovyetler Birliği tarafından hizmet dışı bırakıldı," diyor Naz, Killian'ın sözünü tekrar keserek.

Killian'ın çenesi birbirine kenetlenir. Kendini kontrol etmek istercesine bir süre durakladıktan sonra yumuşak bir sesle, "İddiaya göre. Devam edebilir miyim?"

"Elbette."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Killian kendini toparlamak için bir vuruş daha yapmak zorunda kalır ve şimdi Naz daha geniş gülümsemektedir.

Erkekler.

"Dimitri'nin Rus Federal Güvenlik Servisi ve orduyla derin bağları var. Para el değiştirdi. Savaş başlığını ele geçirdi. Venezüella'ya gönderilmesi için ayarlamalar yaptı. Ancak bu gerçekleşmeden önce Dimitri ile uzun süredir adamlarım tarafından izlenen dostumuz Raphael Bergé arasındaki bir telefon görüşmesi dinlemeye takıldı."

Naz diyor ki, "Her kimlerse."

Killian bu kez onu görmezden gelir. "Raphael iletişiminin güvenli olduğundan emin olma konusunda Dimitri kadar titiz değildi. Telefon görüşmesinde Dimitri, Raphael'e New York'taki bir yolcuyu almak için Halifax'a doğru gitmekte olan rotasından sapması talimatını verdi." Bana baktı. "Eminim kim olduğunu tahmin edebilirsin."

"İşte o zaman sen de resme girdin." Silver Shadow'da tanıştığımız geceyi hatırlıyorum ve her yerim buz kesiyor.

"Doğru." Duraklıyor, bana bakıyor. Tekrar konuştuğunda sesinde yeni, boğuk bir ton var, özürle yankılanıyor. "Onun karısı olduğunu sanıyordum."

"Anlaşılan bunu herkese söylüyor," diyor Naz, sesi sinirli geliyor.

Killian başını sallar. "Hayır Eva, yani onun karısı ve suç ortağı."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Ben iç çektüğimde Killian yutkunuyor.

Gözleri yanmaya başlar.

Bunu izleyen sessizlikte Naz sakince şöyle der: "Eğer o elini uzatıp ona dokunursan, dostum, bu yaptığın son şey olur."

Katedralin sesleri aniden çok gürültülü geliyor. Sesler ve müzik, yükselen kireçtaşı duvarlarda yankılanıyor. Her ayak sesi silah sesi gibi geliyor.

Sessizce, "O anda sahip olduğumuz bilgilerle doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaparız. Dürüst olmak gerekirse Killian, senin yerinde olsaydım ve Dimitri'nin güç delisi bir tirana nükleer silah satmasını engelleme şansım olsaydı, muhtemelen-"

"Onu affetme," diye araya giriyor Naz, sesi sert. Killian mırıldanır, "Lütfen affet."

Gergin bir sessizlik içinde duruyoruz, Naz Killian'a bakıyor, Killian bana bakıyor ve ben ortada kalmış, kendimi garip hissediyorum.

Sonunda Killian'a baktım ve "Seninle bir anlaşma yapalım." dedim.

"Adını söyle" diye anında cevap verir. Aynı anda Naz homurdanıyor, "Anlaşma yok!"

"Eğer uslu duracağına söz verersen seni affedeceğim." Naz'a anlamlı bir bakış gönderiyorum. "Ve 'uslu durmak' derken neyi kastettiğimi biliyorsun."

Naz dehşete düşer. "Bu piçi benim için affetme hatırı için."

"Tatlım."

"Ben ciddiylim! Sana vurdu." "Tatlım."

"Her tarafın yara bere içindeydi! Ölebilirdin!"

Killian'a bakıyorum, savunması için hiçbir şey söylemeden duruyor. "Yani? Söz veriyor musun?"

"Evet," diyor, sesi kalın. "Söz veriyorum."

"O zaman seni affediyorum. Ama eğer işleri berbat edersen, affımı geri alırım ve bir şansın daha olmaz."

Naz inliyor, Killian gülümsüyor ve yüksek Romanesk kulelerin tepesinde çanlar çalmaya başlıyor.

Başımı kaldırıyorum ve bir güvercin sürüsünün puslu güneş ışınları arasında parladığını görüyorum, soluk kanatları havada toz zerrecikleri bırakıyor. "Oh, güzel. Tanrı bu planı onaylıyor. Şimdi hepimiz işe koyulabiliriz."

Killian Naz'a, "Bu kiralık katil ekibini geri çekeceğin anlamına mı geliyor? Altı kişiler, değil mi? İlginç adamlar. Biraz belli oluyorlar ama yetkin görünüyorlar. Almanlar her zaman öyledir."

Naz ekşi bir sesle, "Her zamanki ekipten değiller." diyor.

"Anlıyorum. Toplantıya hazırlanmanız için size fazla zaman vermedim."

Naz ona şüpheyle bakar ama Killian tam bir centilmen gibi davranmaktadır.

Şimdilik. Bundan faydalansam iyi olur. "Dimitri'ye ne söyledin? Benim hakkımda yani? Nerede olduğumu sanıyor?"

"Onu oyalyordum. Seni nakledilecek kadar iyileşene kadar bir yerde tuttuğumu sanıyor."

"Ona hasta olduğumu söyledin mi?"

Killian alışılmadık bir tereddütle ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırır. "Ona senin bazı görüntülerini gönderdim."

Gözlerimi kırıştırdım, şaşırmışım. "Görüntüler mi?"

Ölümcül bir yumuşaklıkla Naz tekrarlar, "Görüntüler mi?"

"Seni okyanustan çıkardıktan sonra bayıldığında

."

"Ne oluyor be?" Naz araya giriyor, çenesi gergin.

Kavga çıkmadan önce açıklamam gerekiyor. "Atladım Denize düştüm. Killian beni boğulmaktan kurtardı. Sonra bayıldım.

yorgunluktan ve enfeksiyondan bayıldı. Ona hangi görüntüleri gönderdin, Killian?"

Naz'a temkinli bir şekilde bakarak, "Bilincini kaybetmiş haldeki videonuz." diyor.

Ekleme yapmayarak büyük bir zeka örneği sergiliyor. ve çıplak.

Çünkü evet, ateşli bir rüyadan uyandığımda kendimi sadece morarmış değil, aynı zamanda çıplak bulduğumu hatırlıyorum, ayaklarımın yanında Killian'ın yanan vücudumdaki teri süngerle temizlemek için kullanmış olabileceği ya da olmayabileceği toplanmış bir bez vardı.

Çıplak yanan bedenim.

Bu çok kötü.

Sesimi sakın tutmaya çalışsam da yanaklarım ısınmaya başladı ve midem bulanıyor. "Anlıyorum. Peki ya tepkisi?"

"Tepkisini balistik olarak tanımlayabilirim. Kelime oyunu yapmak istemedim."

Naz'ın omuzlarıma dolanan kolu rahatsız edecek kadar sıkılaştı. Onu kaburgalarından dürtüyorum. Görünmez ateş dumanları çıkarıyor ama hemen elini gevşetiyor.

"Üzgünüm, tatlım. Gün içindeki üçüncü kalp krizimi geçirmemeye çalışıyorum."

"Seni anlıyorum. Bu çok garip. Sen iyi misin?"

Sıcak bakışlarını bana çeviriyor. "Benim için endişelenme. Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Sen iyi olduğun sürece, ben de iyiyim."

Killian, "Bu sözü tutmak düşündüğümden çok daha zor olacak" diye düşünüyor.

Gözlerimin içine bakan Naz gülümsüyor. "Dimitri'ye dönelim." diyorum.

"Dimitri," diyor Killian, "seni savaş başlığıyla takas etmek için önümüzdeki hafta Prag'da benimle buluşmayı bekliyor."

Naz soruyor, "Neden Prag?" "En sevdiğim şehir."

Naz ve ben şaşkınlıkla ona baktığımızda Killian şöyle diyor: "Mimari gerçekten muhteşem. Ve benim parama göre,

kiliseler dünyanın en güzel kiliselerinden bazılarıdır." Bana gülümsüyor. "Hiç gittiniz mi?"

"Hayır."

Dikkatini Naz'a çevirir. "Onu Prag Kalesi'ndeki Aziz Vitus Katedrali'ne götürmelisin. Gotik bir şaheserdir."

"Elbette," diyor Naz sert bir sesle. "Dimitri'nin nükleer silahını elinden aldıktan ve kafasını kestikten hemen sonra bunu da programa ekleriz."

"Dünyayı kurtarmak, turistik yerleri atlamak zorunda olduğunuz anlamına gelmemeli. Bir keresinde Papa'nın Apostolik Saray'daki özel dairesinde siyah bir çanta işi yapmak zorunda kalmış, ardından da Vatikan'da rehberli bir tura katılmıştım."

Bu ilgimi çekti. "Yani insanları gözetlemediğiniz, kaçırmadığınız ya da öldürmediğiniz zamanlarda kiliseleri ziyaret etmekten hoşlanıyorsunuz. Tanrı'ya inanmayan bir adam için garip."

Omuz silkiyor. "Gotik ve Romanesk dönem mimarisi tutkularımdan biri."

Naz yüzünü buruşturdu. "Kimsin sen?" "Önemli biri değilim."

Naz gözlerini devirir ve mırıldanır, "Ah, tevazu da. Bu harika."

"Ben sadece işimi yapıyorum."

"Neymiş bu arada?" diye sordum.

Naz, "Eğer bir daha 'dünyayı kurtarmak' dersen, suratının ortasına yumruğu yersin" dedi.

Killian bir an düşündükten sonra, "Ne gerekiyorsa. Ve şu anda gerekli olan şey Dimitri'yi nasıl idare edeceğimiz konusunda bir anlaşmaya varmamız." Naz'a bakar. "Eva tüm operasyonun anahtarı. O olmadan Venezüella nükleer bombasını alır ve Florida'yı yok eder." Duraksıyor. "Kimse Florida'yı pek sevmez ama böyle bir şey ABD hükümetini biraz kızdırabilir."

Naz'a bakıyorum. "Yanıtın hızlı ve ölümcül olacağına şüphe yok."

Killian sözlerine şöyle devam ediyor: "Venezuela Miami'yi hedef alsaydı, yaklaşık iki milyon kişi doğrudan ölürdü, kaç milyon kişinin radyasyon zehirlenmesi ve diğer yaralanmalardan öleceğini söylemeye bile gerek yok."

Bu istatistikler karşısında yeniden dehşete düşerek ısrar ediyorum.

bunun olmasına izin verin!"

Naz bir ileri bir geri bakıyor, sonunda daralan bakışlarını Killian'ın üzerinde sabitliyor. "Eva'nın tüm operasyonun anahtarı olduğunu söylemiştin."

"Ben yaptım."

"Peki onu Angra do Heroísmo'daki güvenli eve bırakırken ne düşünüyordunuz?"

"Benim düşüncem mi?"

"Yedek bir planın olmalı, Tanrı aşkına! Onu kaçırdın, sonra bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığına karar verdin, sonra da benim almam için güvenli evine bıraktın. O olmadan Dimitri'yi nükleer bombayı takas etmeye nasıl ikna edecektin?"

Killian bir an hareketsiz durur, sadece ona bakar.

Sonra Naz inler. "Lanet olsun."

Kafam karıştı, "Ne?" diye sordum.

"Bu pislik sensiz asla operasyona devam etmeyecekti."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bunu yapmak zorunda kalmayacağını biliyordu!"

"Burada kayboldum, çocuklar. Biri bana açıklayabilir mi?"

Çok nazikçe, Killian yapar. "Birbiriniz için yapmayacağınız şey yok Eva. Aşk sizi güçlü ama aynı zamanda inanılmaz derecede öngörülebilir yaptı."

Güneşin bir tepenin üzerinden doğması gibi yavaşça üzerime doğuyor. "Benim de dahil olmama izin vermesi için onu ikna edeceğimi biliyordun."

Özür dileyerek ellerini açıyor. "İstekli bir katılımcı, isteksiz bir katılımcıdan daha iyidir." Naz'a bakar. "Ya da iki. Kim olduğunu ve kimin için çalıştığını öğrendiğimde, beklenmedik bir anda ortaya çıkma riskini alamayacağımı biliyordum."

satır. Başarılı olmam için çok şey gerekiyordu ... ve başarılı olmam için seninle anlaşmam gerekiyordu."

"Ama beni zaten kaçırmıştınız. Beni güvenli eve bırakmak, tıbbi yardım almak ya da başka bir şey için götürmek zorunda kalmadan takası tamamlayabilirdin. Hasta olduğum için geciktirmek zorunda değildiniz!"

Killian cevap vermeden öylece bana bakınca Naz dişlerini gıcırdatıyor. "Evet, öyle yaptı."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden?"

Naz mırıldanıyor, "Çünkü o en kötüsü, işte bu yüzden." Killian'a, "Ve Eva'nın video görüntülerini ve yaptığınız tüm kopyaları istiyorum. Bugün."

Killian gayet düzgün bir yüz ifadesiyle, "Ben zaten her şeyi yok ettim" der.

Yalan söylediğini hepimiz biliyoruz.

İki adam, katedralin etrafımızda bir ateş topuna dönüşmesine neden olabilecek kadar nefret dolu bir bakışmaya girerken, "Bu eğlenceli olacak," diyorum.

YİRMİ BEŞ

NAZ

Oh, ironi. Sevdığım kadına zarar verdiği için çıplak ellerimle öldürmek istediğim adam, onun hayatını -görünüşe göre iki kez- kurtaran ve onun isteği üzerine bana iyi davranacağına söz veren adamla aynı kişi.

Ve belli ki kendisi de ona aşık.

Bu adamdan nefret etmek için o kadar çok neden var ki, hepsini saymaya parmaklarım yetmez.

"Daha ileri gitmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diyorum Killian'a, sakın kalmak için kendimi zorlayarak. "Sana güvenmiyorum. Seninle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmıyorum ve Eva'ya gerekli tıbbi bakımı sağlamış olman, şu anda kendi kanından bir havuzda yatmamanın tek nedeni - ve sadece bunu kastediyorum -."

Killian benim sert ses tonumdan rahatsız olmadı. "Peki ya onu istediğim gibi Dimitri'ye teslim etmediğim gerçeğine ne demeli? Bu bana biraz bonus puan kazandırmalı, değil mi?"

"Evet ve teşekkür ederim," diyor Eva, kolumu sıkarken bana yandan bir bakış atıyor ve atı dizginle kovboy diyor. "Şimdi de sonraki adımları konuşalım."

Ona bakarken gözleri ısınıyor. "Her zaman doğrudan kovalamacayı keser ve ileriye düşünürsün. Senden iyi bir askeri stratejist olurdu."

Karanlık bir şekilde şöyle diyor: "Sürekli şiddet tehdidi altında yaşamak, her şeyi en çıplak haline indirgemenin bir yoludur."

kemikler."

Hem Killian hem de ben, ikimizin de nasıl karşılık vereceğimizi bilemediğimiz, sinir bozucu bir acıma duygusuyla söylenen bu söz karşısında bir an durakladık.

Çince konuşan bir turist kalabalığı yanımızdan geçip Pötscher Madonna'ya doğru ilerliyor, burunlarının dibinde yaşanan çok daha ilginç dramdan bihaberler. Onlar geçerken üçümüz bir süre sessiz kaldık, sonra Eva, "İleriyi düşünmekten bahsetmişken, Dimitri'nin neyin peşinde olduğunu bilmediğinden emin olamazsın" dedi.

Killian kaşlarını kaldırır. "Sana bu işte yeni gibi mi görünüyorum?"

Ona daha önce hiç görmediğim tuhaf bir bakışla bakıyor, gözlerinde dünyadan bıkmış bir sertlik var. "Şeytanı asla hafife alma."

Killian bana bakıyor, kaşlarını çatıyor.

Ben de diyorum ki, "O haklı. Bağlantıları çok geniş ama asıl sınırsız olan kurnazlığı. Düşmanlarıyla oyun oynamaktan hoşlanıyor. Çaresizce dolanana kadar göremeyeceğiniz ağlar örüyor. Nerede olduğunuzu ve planlarınızı gizlemek için ne tür önlemler alıyorsanız, bunları üçe katlayın."

"Kimse nerede olduğumu ya da planlarımı bilmiyor" şeklinde kendinden emin bir yanıt verdi.

"Senin insanların bile mi?"

"İstenen sonucu biliyorlar, daha fazlasını değil."

"Yine de," diyor Eva, "Naz'ın tavsiyesini dinleyin. Dimitri bulunduğu yere sürprizlere izin vererek gelmedi. Benim bir stratejistin aklına sahip olduğumu düşünüyorsan, onunki bir Stradivarius gibi." Gözlerini kapatıyor, bir nefes alıyor ve mırıldanıyor: "Mükemmel akortlu bir kötülük enstrümanı."

Orada durup Killian'ın Eva'ya uzanıp dokunmamak için kendisiyle savaşmasını izlemek, aynı zamanda onu sertçe itip sendelemesini izlememek için kendimle savaşmak çok korkunç. Birlikte nasıl çalışabileceğiz, bilmiyorum.

Aniden "Bu işe yaramayacak." dedim.

Eva gözlerini açtı ve bana baktı. "Ne var tatlım?"

"Bu işbirliği. Bu herifi yanlışlıkla trafiğe itmeme için kendime güvenemiyorum."

Killian hafifçe, "Ben de sonunda anlamaya başladığımı sanıyordum," diyor.

"Ona sanki tereyağlı bir tabakta cızırdayan sulu ve sıcak bir biftekmiş ve sen de yıllardır yiyecek bir şey bulamadan çölde dolaşıyormuşsun gibi bakmayı bırakırsan, bu sorunu yaşamayabiliriz!"

Gülümsüyor. "Ne kadar canlı bir hayal gücü. Tam bir resim çizmişsin. Ağzım sulandı." Eva'ya yarı kapalı bir bakış gönderiyor. "O bifteğin suyunu neredeyse tadabiliyorum."

"Killian" diye uyarıyor.

Ellerini kaldırdı. "Biliyorum. Söz vermiştim. Bu benim iyi olmam." Bana doğru bakıyor. "Özür dilerim."

"Kabul edilmedi."

"Ah, işte şimdi duygularımı incittin."

"İncinmek üzere olan tek şey senin duyguların değil."

"Dikkatli ol Nasir. Tehditlerle aram iyi değildir."

"Kurşun delikleriyle aran iyi mi? Çünkü onlarla delik deşik olmak üzeresin."

Killian ve benim birbirimize ters ters baktığımız bir anın ardından Eva iç geçirdi. "Haklısın. Bu kötü bir fikir. Dimitri'nin icabına kendim bakacağım."

İkimizi de şaşırttı, çünkü aynı şok ifadesiyle ona döndük.

"O kadar şaşırmış görünme," diyor sinirlenerek. "Dışarıda bir yerlerde nükleer bir silah var ve siz ikinizin tek ilgilendiği şey sidik yarışmanız."

Killian bir konuda haklıydı: Eva sadede gelmeyi iyi biliyordu.

Hay sikeyim. Yemek üzere olduğum bu karganın tadı gerçekten bok gibi olacak. "İyi bir noktaya değindin, tatlım. Pekala, Killian. Özrün kabul edildi. Şimdi ben kendiminkini sunuyorum." Elimi uzatıyorum. "Ateşkes."

Elime belli belirsiz bir hoşnutsuzlukla bakıyor. Bir an tereddüt ettikten sonra elimi tuttu ve el sıkıştık.

Sonra Eva diyor ki, "Güzel. Şimdi lütfen bu konuşmayı bitirmek için sessiz bir yere gidebilir miyiz? Oturmam lazım."

Ona sertçe bakıyorum. Yanaklarında iki renk lekesi var ve saç çizgisinin etrafındaki derisi nemli. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Bir öküz kadar güçlü." Sonra gözleri yuvalarından fırladı ve dizlerinin bağı çözüldü. Yere düşmeden hemen önce onu yakaladım.

"Ben iyiyim. Cidden, çocuklar. Lütfen tepemde dikilmeyi bırakın, beni geriyorsunuz."

"Gergin misiniz? Sence biz nasıl hissediyoruz?"

Killian'ın bu soruya ikimizi de dahil etmesine sinirlenmemeye çalışıyorum ama önemli olanın nasıl hissettiğim değil, nasıl tepki verdiğim olduğuna karar veriyorum. Eva'nın şu anda ihtiyacı olan son şey ikimizin tekrar birbirimizin boğazına sarılması, bu yüzden onu görmezden gelip Eva'ya odaklanıyorum.

"Biraz daha su ister misin, tatlım?"

Eva bana gülümsüyor. Ahşap bir bankta oturuyor, bir yanında Killian, diğer yanında ben, ikimiz de eğilmişiz.

"Hayır. Bana getirdiğin bu fincanla işim bitmedi." Duraklıyor, düşünüyor. "Şu kapının yanındaki taş çeşmeden almadın, değil mi?"

"Kutsal su değil, söz veriyorum."

Killian, "İlk kez mi bayılıyorsun?" diye sorar.

Eva'nın sesi sinirli geliyor. "Bayılmadım. Sadece biraz başım döndü."

"Başka sorunlarınız var mı? Dengenizde, nefes darlığınızda ya da buna benzer bir şey?"

Kadın telaşla ona bakar. "Hayır. Neden?"

Bana karanlık bir bakış fırlattı. "Endokarditin bazı kötü yan etkileri olabilir."

"Kan tahlilleri iyi" diyorum. "Beyaz hücre sayısı normale döndü. Artık enfeksiyon belirtisi yok."

Eva sert bir şekilde, "Muhtemelen serbest dolaşan testosteron normal beyin fonksiyonlarımı engelliyordur. Hadi dışarı çıkalım da biraz temiz hava alayım."

"Ya da Hilton Riverfront'taki süitimize geri dönebiliriz," diye öneriyor Killian.

Eva bana sert bir bakış gönderiyor. Killian'a öfkeyle bakıyorum ve "Nerede kaldığımızı nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Bir süre duraklıyor. "Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım."

Eva gözlerini devirir ve iç çeker. "İşte başlıyoruz."

Killian, "Özür dilerim. Kötü bir şakaydı. Bölgedeki tüm büyük otellerin güvenlik kayıtlarını taramak için özel bir yüz tanıma yazılımı programı kurdum."

Eva ve ben ona bakıyoruz. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ikimiz de etkilendik.

"Huh." diyorum.

Killian, "Biliyorum. İnanılmazım."

Eva gülümseyerek, "Bak tatlım, sana benzemeye başladı" diyor.

Piç kurusu bana bakıyor ve dudaklarını dişlerinin arasına alarak bok yiyici bir sırıtış olacağı kesin olan şeyi bastırmaya çalışıyor. Tanrım, bu adamdan gerçekten nefret ediyorum.

"Sadece meraktan soruyorum, "Nerede kaldığımızı neden bilmek istiyorsun?"

"Başınıza bir şey gelirse diye."

Eva bu şifreli ifade karşısında kafası karışmış görünüyor, kaşlarını çatıyor ama ben onun ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Cümlelerin söylenmeyen kısmını, sen kelimesinin üzerindeki hafif vurguyu net bir şekilde duyuyorum ve bunun bana yönelik bir tehdit olmadığını, ona bir destek teklifi olduğunu şaşırtıcı bir netlikle anlıyorum.

Eğer bana bir şey olursa, devreye girip onu koruyacaktır.

Öfkenin boğazıma kadar tırmanmasını bekliyorum. Öfke yerine, Killian'a karşı garip, yeni bir duygu hissediyorum, daha birkaç dakika önce imkânsız olduğunu düşündüğüm bir duygu.

Minnettarlık.

Ona tahammül edemesem de ve nedenlerine kesinlikle güvenmesem de, dünyada benim dışımda güvende olabileceği tek erkek o olabilir.

Hâlâ kelimeleri ağızımdan zorla çıkarmak zorunda kalıyorum. Dişlerimi sıkarak, "Teşekkür ederim." diyorum.

Yüz ifademi sessizce inceliyor, sonra sadece başını sallıyor.

Aramızda bir ileri bir geri bakan Eva burnunu kırıştırıyor. "Tanrım, siz ikiniz çok tuhafsınız."

Sonra gerçek bir mucize gerçekleşti: Killian ve ben birbirimize gülümsedik.

Belki de onu trafiğe itmemek için kendime güvenebilirim.

Olabilir.

Otelimize geri dönmüyoruz. Katedralden birkaç blok ötede bir ara sokakta sakin bir kafeye gidip pencereye yakın bir köşede, caddeye bakan bir masaya oturuyoruz.

Killian espresso sipariş eder. Ben Eva'ya yemek sipariş ediyorum. Garson Eva'nın sebze çorbası ve Killian'ın kocaman elinde gülünç değil zarif görünen küçük bir porselen fincanda servis edilen mürekkep siyahı espressosuyla dönene kadar üçümüz de sessiz kaldık.

Keşke ailesi hiç tanışmasaydı.

Killian ve ben Eva'nın yemek yiyişini izlerken Eva kaşıkların arasında, "Siz ikiniz ne zaman bana bakmayı bırakıp konuşmaya başlamak isterseniz, bu harika olur," diyor.

"Çorba nasıl?" Ona yüzüncü kez nasıl hissettiğini sormak yerine "Çorba nasıl?" diyorum.

Bana bakıyor, gülümsemesi hoşgörölü. "Çok lezzetli tatlım, ayrıca ben gayet iyiyim. Endişelenmeyi bırak."

Killian, "Merak eden varsa diye söylüyorum, benim espressom da çok lezzetli. Fedailer için de birer tane söyleyelim mi?"

Onun bakışlarını takip ederek pencereden dışarı bakıyorum. Tabii ki oradalar, göz önünde saklanıyorlar, siyah yağmurluklu altı öfkeli Alman, SS'lerle ilgili bir İkinci Dünya Savaşı belgeselinden fırlamış bir grup gibi köşelerde gizleniyorlar.

"Garsonu dışarı gönderirsek ateş açarlar diye korkuyorum" dedim.

Killian, "Biraz ürkek görünüyorlar." diyor.

Eva, "Dışarı çıkıp onlara gitmelerini söyleyeyim mi?" diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Neden söyleyesin ki?"

"Çünkü bu masada Almanca konuşan tek kişi benim."

Hangi dilleri konuştuğunu nereden bildiğini merak ederek Killian'a sertçe bakıyorum ama o birden tırnaklarını incelemekle ilgilenmeye başlıyor.

Ve şimdi onu tekrar öldürmek istiyorum.

Gözüne bir çatal saplama dürtümü kontrol altına almak için, "Lojistikten konuşalım. Bana Dimitri ile buluşmanı anlat. Ne ayarladınız?"

"Önümüzdeki Salı gece yarısı Charles Köprüsü'nde buluşuyoruz. Vltava Nehri'ni geçen, sadece yayalara açık bir köprü. Ben doğu ucunda olacağım, o da batı ucunda. Eva'yı canlı ve iyi gördüğünde, silahın tutulduğu yerin koordinatlarını gönderecek."

Soruyorum, "Göndermek mi? Nasıl? Kime?"

"Bilgileri toplantıya yanımda getireceğim aracıya verecek."

"Peki o kim?"

Killian düz bir bakışla bana bakıyor ve yetişmemi bekliyor.

Kalın kafamın içinde ampul yandıktan sonra, "Bil diye söylüyorum, daha önce hiç bu kadar tahmin edilebilir olmamıştım." diyorum.

Gülümsüyor ama alaycı ya da düşmanca değil, sadece anlayışlı. "Sana inanıyorum."

"Cidden, övünmeye falan çalışmıyorum ama yaptığım işte son derece iyiyim."

"Biliyorum. Bu senin hatan değil. Bir erkeğin sinirlerini ne kadar bozabileceğinin farkında değil."

Eva devreye giriyor. "Bekle, neden bahsediyorsun?"

Aynı anda Killian ve ben de "Hiçbir şey" diyoruz.

Aramızda bir ileri bir geri bakıyor, sonra çorba kâsesine doğru mırıldanıyor: "Erkekler."

"Koordinatları nasıl doğrulayacak ve silahı nasıl alacaksınız?"

Killian espressosunu bitirir, küçük porselen fincanı masaya bırakır ve sandalyesine geri yaslanır. "Size vereceğim bir numarayı arayacak ve Dimitri'den aldığınız bilgileri telefonu açan kişiye ileteceksiniz. O kişi de bölgeye ekip gönderecek ve silahı geri alacak."

Bu kişinin kim olabileceğine ilişkin sorulara cevap vermeyeceği açık, ancak bu zaten çok önemli değil. Önemli olan başka bir şey var. "Dimitri'nin tüm bölgede keskin nişancıları olacak. Eva'yı gördüğü anda ikimizi de vuracak. Bir tuzağa doğru yürüyor olacağız."

"Kendi keskin nişancılarımı çoktan yerleştirdim ve gözetleme sistemimi kurdum. Hazırlanmak için ne yaparsa yapsın, haberim olacak ve icabına bakılacak."

"Bir hafta sonra mı? Bir hafta sonrasına adam mı ayarladınız?"

Killian alçakgönüllü bir ifade takınır. "Kimse asla çok dikkatli olamaz."

"Kimsenin planlarınızı bilmediğini, sadece arzu ettiğiniz sonucu bildiğini söylediniz. Eğer varlıklarınız zaten yerindeyse-"

"Serbest çalışanlar," diye araya girerek başını salladı. "Dimitri gelmeden birkaç dakika önce kendilerine verilecek bir fotoğraf dışında hiçbirisi birbirini, kimin için çalıştığını ya da hedefin kim olduğunu bilmiyor."

Parmaklarımı masaya vurarak düşünüyorum. "Adamlarınızın silahın nerede olduğunu doğrulaması saatler, belki de günler sürebilir. Ya Trablus'ta bir rıhtımda bir kargo konteynerinde duruyorsa?"

Killian tam bir güvenle cevap verir. "Adamlarım otuz dakika içinde dünyanın herhangi bir yerinde olabilirler."

Bu beni güldürdü. "Gerçekten mi? Antarktika'da mal varlığınız mı var? Kim, penguenler ve lanet balinalar mı?"

Bakışı bozuldu. "Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum, düşmanlığın mı, kullandığın dil mi, yoksa alaycılığın mı?"

"Sorudan kaçmayın."

"Evet," diyor sert bir şekilde. "Maaş bordromuzda eğitilmiş penguenler var. Düşündüğünüzden çok daha zekiler."

Eva yorgun bir çocuk annesi edasıyla, "Çocuklar. İyi oynayın."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Sonra da "Bu planı beğenmedim" diyorum.

Killian burnunun kenarını parmaklarının arasına sıkıştırır ve iç çeker.

Israr ediyorum, "Dimitri silahın yerini size Eva'yı üretmeden önce bildirmeli, sonra değil. Biz köprüde açıkta otururken otuz dakikalık bir gecikme bile çok uzun bir süre. Çok şey yanlış gidebilir."

"Peki silahı aldıktan sonra ne olacak?" diye soruyor Eva. "Silahı bulduğunuzu teyit etmek için sizi izleyen birileri mutlaka olacaktır. Onu oyalayamazsınız."

"O zamandan çok önce ölmüş olacak."

Eva ve ben Killian'a göz kırptırırız. "Yine mi geldin?" diyorum.

"Size koordinatları verir vermez beynine bir kurşun sıkacak."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sana doğru koordinatları verdiğinden emin olmalısın. Seni boş bir kovalamacaya gönderebilir ve bu arada köprüye adamlarını yığabilir!"

Killian Eva'ya bakıyor, sonra bana dönüyor. Kısık bir sesle, "Riske girer misin? Çünkü biliyorum ki

yapmazdım."

Eva'nın güvenliğı söz konusuyken yanlış bilgi verme riskine girip girmeyeceğimi soruyor. Sıkılmış çenemin arasından, "Biz Dimitri değiliz. Onun ne yapacağını tahmin edemeyiz."

"Belki siz ikiniz yapamazsınız ama ben yapabilirim." Çorbasını bitiren Eva peçetesiyle dudaklarını sıvazlıyor.

Killian, "Ve?" diyor.

Önce ona, sonra bana baktı. "Her ne yapacağını düşünüyorsan, yanılacaksın."

"Onunla konuştum," diyor Killian. "Sesinde ne olduğunu saklayamadı. Sen onun için o silahtan daha önemlisin."

Gülümsemesi zayıf ve hafif bir küçümseme izi taşıyor. "Onun için benden, o silahtan ya da başka herhangi bir şeyden çok daha önemli bir şey var."

"Ne gibi?" diye soruyorum.

Bakışlarını bana çeviriyor. Gördüklerim tüylerimi diken diken ediyor.

Diyor ki, "Kontrol. En iyi yaptığı şey bu. Bu onun yeteneğı. Kazandığınızı düşünmenize izin verir, hatta üstünlüğü ele geçirmenize bile izin verir ... ama sadece sonuçta onun için avantajlı olduğu için. Dimitri'ye karşı bir oyunda galip gelmek istiyorsanız, onu alt edebileceğinizi düşünmeyi bırakmalısınız. O zaten üç adım önde."

Bundan sonra uzun bir süre kimse konuşmadı, ta ki ben "Peki ne öneriyorsun?" diyene kadar.

"Bu toplantıda gerçekten ne olacağına hazırlanmamızı öneririm."

Killian ve ben masanın üzerine eğildik. "Hangisi?" diye sordu. Cevabı tüyler ürpertici derecede basit.

"Savaş."

YİRMİ ALTI

EVA

Yüzlerindeki ifadeden bana inanmak istemediklerini anlayabiliyorum ama inanıyorlar.

Bu doğru yönde atılmış bir adım ama midem bulanıyor ve söylediğimden daha kötü hissediyorum, bu yüzden tartışmaya daha sonra devam edip edemeyeceğimizi soruyorum.

Bunun bu iki kaplanın saldırmasına neden olacağını bilmeliydim.

"Neden?" diyor Naz, sarsılarak. "Neyin var?" "Hasta mısın?" diye sorar Killian, gerginleşerek.

"Yorgunum," diye cevap veriyorum, iki çift arayan gözden de kaçarak. "Aşırı tepki verme."

"Eva-"

"Bir süre gözlerimi kapatmam gerekiyor tatlım," diyorum elimi Naz'inkinin üzerine koyarak. "Dün gece iyi uyuyamadım, bu sabah kahvaltı etmedim ve Killian'ın haberi beni biraz şoke etti. Siz ikiniz otelde konuşmaya devam edebilirsiniz."

Naz sert bir şekilde, "O otele geri dönmeyeceğiz." diyor.

Killian ellerini iki yana açar. "Hadi ama. Bana hâlâ güvenmiyor musun? El sıkıştık!"

"Lütfen bu çatalı sana saplamak zorunda bırakma beni."

Killian bana bakıyor. "Burada çaba gösteriyorum, bilesin diye söylüyorum."

"Karnene altın yıldız vereceğim."

Sandalyemden kalktım. İki birden ayağa fırlıyor ve az önce hesabımızı getiren garsonu ürkütüyorlar. "Lütfen biri şu zavallı kadının parasını ödesin," diyorum elimi sallayarak. "Ve bunu yaparken maçoluğunuzu birkaç bin kademe azaltın. İnsanlar bize sanki düello çıkacakmış gibi bakıyor."

Dönüp kapıya yönelmeden önce bir cevap bekleme zahmetine girmiyorum. Arkamda bir tür kargaşa var, ayak sesleri ve tahta üzerinde kayan sandalyeler, ama ön kapıyı itip kaldırıma çıkana kadar yürümeye devam ediyorum, soğuk havayı canlandırıcı bir ciğer dolusu emiyorum.

Naz ve Killian sessizce yanımda beliriyorlar, iki yanımda birer tane, iri kitap ayracı gibi.

Naz, caddenin karşısında aylak aylak dolaşan trençkotlu Almanlardan birine bakarak, "Size nasıl ulaşabilirim?" diye sorar.

Killian takım elbisesinin ceketini karıştırır ve bembeyaz bir kartvizit çıkarır. İki parmağının arasında Naz'a uzatır. Naz kartı alır ve kaşlarını kaldırarak bir kez daha bakar.

"Ücretsiz bir numara mı?"

Killian başını sallar. "Uluslararası. Sesli mesaj bırakın ve nerede olursam olayım hemen bana ulaşın." Başımın üzerinden Naz'a bir bakış fırlattı. "Antarktika'da bile."

Naz kartı ağzına tıkacak, çiğneyip posa haline getirecek ve kaldırıma tükürecekmiş gibi bakıyor. Kartı parmaklarının arasından kapıp kotumun arka cebine sokuyorum.

"Teşekkür ederim. Sizi birkaç saat içinde arar ve buluşmak için başka bir yer ayarlarız. Bu sefer Naz'ın seçeceği bir yer olsun, böylece Kaptan Obvious ve Standout'ları da yanımızda sürüklemek zorunda kalmayız."

Sokağın aşağısındaki kuru temizlemecinin tentesinin altında bir piranha sürüsü gibi kümelenmiş olan ve bize kısık gözlerle bakan Almanlara doğru başımı salladım.

Yayalar koşuşturarak yanlarından geçiyor, onlara yol veriyor. "Bu arada, birbiriniz hakkında güzel şeyler düşünmenizi bekliyorum."

Killian masum bir tavırla, "yle görünmeyebilir Eva, ama erkeğin hakkında çok yüksek bir fikre sahibim" der.

Naz ğrr gibi bir ses çıkarır. "Oh, Tanrı aşkına."

"Herhangi birine telefon numaramı vereceğimi mi sanıyorsun?" "Kes şunu. Yüzümü kızartacaksın."

"İğneleyici olmaya gerek yok. Ben sadece gerçeği söylüyorum."

"Tabii. Ben de Dolly Parton'ım."

"Hmm. Dşndğmden daha az iri gğslymşsn."

Karşılıklı hoşnutsuzluk bakışlarını paylaşırlarken, aralarında ileri geri bakıyorum ve tüm dikenlerin ve duruşların altında eğlendiklerini hissediyorum.

İkisi de bunu asla kabul etmeyecekti. "Gle gle, Killian."

Bana dönüyor ve gülümsüyor. "Hoşça kal Eva. Elini perdim ama başımı çok severim. Sokakta kendi kendine yuvarlanıp gitmesini istemiyorum."

Naz güler. "Saçmalama. Kafanı kesmek çok zahmetli olur. Seni on ya da on iki kez vururum. Sonra yeniden doldururum."

Onları cesaretlendirmek istemediğim için gülmemeye çalışarak başımı sallıyorum.

Killian Naz'a bakar. Erkeklerin birbirlerine yaptıkları çene sallama hareketlerinden birini yaparlar, sonra Killian arkasını döner ve caddede adım adım ilerler.

Onun gidişini izlerken Naz beni yanına çekiyor. "Hadi bir internet kafe bulalım."

"Neden?"

Gözleri hafifçe kısıldı. "Otelimizde kalmayacağımızı söylediğimde şaka yapmıyordum."

Hilton'dan bavullarımızı almak için bir taksiye biniyoruz, ardından yakındaki bir internet kafeye gidiyoruz. Güvenli bir Wi-Fi bağlantısı üzerinden ön ödemeli anonim bir banka kartı kullanan Naz, Airbnb aracılığıyla bize ikinci bölgede, metroya sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde bir daire ayırtıyor. Burası modern, büyüleyici ve hemen üst katında küçük bir bahçesi olan ve sokaktan geçen herkese öfkeyle havlayan kocaman kızgın bir köpeği olan başka bir daire.

"Yerleşik güvenlik," diye açıklıyor Naz, balkondan köpeğe bakarken. İzlediğimiz kadarıyla köpek, ferforje çitin yanından bebek arabasını iterek geçen bir anneyi hırıltılı bir gösteriyle dehşete düşürüyor ve görünüşe göre kadının bebeğini yemeyi umarak kendini defalarca çite çarpıyor.

"Bu zavallı yaratığı neyle besliyorlar?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Kedi yavruları ve jiletlerle mi?"

"Yorumlar dairenin harika olduğunu ancak köpeğin bir kabus olduğunu söylüyordu, işte buradayız."

İçeri girip paltosunu çıkarıyor, ceplerinden ve kılıflarından çeşitli silahlar çıkarıp televizyonun yanındaki sehpanın üzerine bırakıyor. İş bitmeden önce üç silah ve yarım düzine bıçak saydım.

"Vay canına. Yürüyen bir cephanelik gibisin."

Ben içeri girip balkon kapılarını arkamdan kapatırken dönüp bana gülümsüyor. "Ve daha ayakkabılarımı bile çıkarmadım."

Telaşla büyük siyah savaş botlarına bakıyorum. "Makineli tüfekler oraya mı gidiyor?"

Naz, "Büyük ayaklarım olduğunu mu söylüyorsun, tatlım? Çünkü bilirsin, büyük ayaklı bir adamın genellikle büyük bir
..."

Onun dramatik duraklamasına karşılık, "Ego. Çok farkına vardım."

Bana doğru geliyor ve beni kucağına çekiyor. Kollarımı onun iri ve sağlam bedenine doluyorum ve rahatlatarak nefes veriyorum. "İtiraf etmeliyim ki Killian'la buluşmamız beklediğimden daha iyi geçti."

"Birbirimize bu kadar söylenmemize rağmen mi?"

Gülümsüyorum, daha da yaklaşıyorum. "Kimse yaralanmadı. Bunu bir zafer olarak sayıyorum."

"Planı hakkında ne düşünüyorsun?"

Böyle hassas bir konuda fikrimi sorduğu için şaşırmış ve memnun olmuş bir şekilde geri çekilip yüzüne bakıyorum. "Dürüstçe mi? Bence İsviçre peyniri gibi delik deşik."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ben de."

Kıkırdıyorum. "Kendinizi çok beğenmiş gibi görünmemeye çalışın Bay Kent." "Olmamak çok zor. Bir sürü hatam olduğunu biliyordum. Ben sadece kıskançlığın bunlardan biri olduğunu keşfetmek gerçekten hayal kırıklığına uğrattı."

"Tatlım," diyorum usulca, bu beklenmedik itiraf karşısında afallamış bir halde, "kıskanacak bir şeyin yok. O seninle aynı ligde değil. Aynı güneş sisteminde bile değil."

Utangaçmış gibi davranıyor, kirpiklerini indiriyor ve dudaklarını büzüyor. "Oh dur. Biraz daha dur."

Kollarımı boynuna doluyor, parmak uçlarımda yükseliyor ve onu öpüyorum. "İltifat mı bekliyorsunuz, Bay Kent?"

"Evet Minerva," diyor hışımla, beni sıkıca kavırıyor, gözlerinden ateş fışkırıyor. "Senin gibi iğrenç bir kocakarının benim gibilerden ne istediğini bana hatırlatmana ihtiyacım var."

Göğsümü onunkine sürtüyorum. "Ya da sana sadece gösterebilirim." "Yorgun olduğunu sanıyordum."

"Senin için asla çok yorgun değilim" diye fısıldıyorum ve onu tekrar, bu sefer daha derinden öpüyorum.

Bir elini ensemdeki saçlarıma atıyor ve boğazının altından zevk dolu bir ses çıkarıyor, beni vücuduna öyle bir sarıyor ki inanılmaz derecede arzulandığımı ama aynı zamanda korunduğumu hissediyorum. Kolları etrafımdayken, sanki bir daha başıma kötü bir şey gelmeyecekmiş gibi hissediyorum.

Onun öpücüğü evimdir. Cennet. Olabileceğim en
So yumuşak yer
nb

aha Boğuk bir kıkırdamayla ağzımdan ayrıldı.
r.

ve kulağımın altındaki hassas noktaya burnunu sokuyor.
"Şanslıyım," diye fısıldıyor. "Çünkü ben de senin için asla
çok yorgun değilim."

Ceketimi kollarımdan aşağı itiyor ve yere atıyor. Bana
destek olarak sıcak ellerini gömleğimin altından geçiriyor ve
başımın üzerinden çekiyor. O da sabırsız bir sarsıntıyla yere
atılıyor, sonra elleri göğüslerimde, ağzı benimkinde ve ikimiz
de aramızda bir şenlik ateşi gibi alevlenen ihtiyaçla
inliyoruz.

Bacaklarım yatağın kenarına çarpıyor. Ceketini ve
gömleğini çıkarmak için bir an için ayrılıyoruz, sonra
kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanarak yatağa
düşüyoruz, şimdi çılgınca öpüşüyoruz, neredeyse panik gibi
bir tutkuyla. Üzerimde sıcak ve ağır bir şekilde duruyor, ben
bacaklarımı kalçalarının iki yanına çekerken o beni altına
sıkıştırıyor.

Benim için çoktan sertleşti. Nefes nefese güldüğümde
bana sırtlıyor ve leğen kemiğini benimkine doğru esnetiyor.

"Ereksiyon Adam yine saldırıyor." diye homurdanıyor.

"Yüce Tanrım, sen gelmiş geçmiş en iyi süper
kahramansın. Acele et ve pantolonunu çıkar."

Gülme sırası onda. Benimki gibi nefessiz, mutlu ve biraz
vahşi, gözlerindeki bakışı yansıtıyor. Sonra bir anda ayağa
kalkıyor, kotumun düğmelerini koparıyor ve sabırsızca
bacaklarımdan aşağı çekiyor. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı
çıkarıyor, kotumu külotumla birlikte çekip çıkarıyor, sonra
kemerini çıkarıp pantolonunun fermuarını yırtıyor.

Ereksiyonu eline doğru fırlıyor, gururla çıkıntı yapıyor,
karşı koyamadığım kaya gibi sert bir cüret.

Ayağa kalktım, ellerini yolumdan çektim ve ağzıma
aldım.

Şok olmuş iniltisi şimdiye kadar duyduğum en seksi
sesti. Ellerimi sert shaftının etrafına doladım ve tepesini
emdim.

"Siktir," diye fısıldıyor. "Aman Tanrım, lütfen bunu yapmayı bırakma."

Ellerimi taşaklarının kadife ağırlığının etrafında dolaştırıyorum, sonra boğazımı açıyorum ve ereksiyonunu olabildiğince aşağıya alıyorum, ta ki çenemin altında sikinin dibindeki kısa kıvrıcık tüyleri hissedene kadar ve daha fazla alamıyorum.

Titreyen eller saçlarıma gömülüyor. Naz'ın hırıltılı nefes alışları başka bir iniltiye dönüşüyor, bu seferki daha alçak ve uzun, ben tersine dönüp kafasına doğru emerken.

Bir ritme başladığımda -aşağıya doğru yavaş bir vuruş ve ardından en üstte emici bir dil girdabı, iki elim de tabanın etrafına sarılmış- elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor. Kalçalarını ritmime uygun olarak hafifçe itiyor, ta ki her itişte kısık sesle homurdanana kadar, karnındaki tüm kaslar görünüyor, çok sıkılar.

"Tatlım" diye mırıldanıyor.

Ona bakarken, dilimi şaftının alt tarafındaki zonklayan damarın üzerinde ileri geri hareket ettiriyorum. Titriyor, gözleri sarkık kapakların altında donuklaşıyor.

Sonra birden sırtüstü yatıp tavana bakıyorum, sıcak ve harika ağız içimin merkezini buluyor ve dili derinlere dalıyor.

Tüm vücudum kemerli. Haykırıyorum. Bir ses çıkardığını duyuyorum, vahşi tepkime karşı erkeksi bir gururun boğuk bir sesi, sonra dudakları klitorisimin etrafına yaklaşıyor ve emmeye başlıyor ve başka bir şey duymuyorum çünkü zevk o kadar yoğun ki, uyluklarımın arasındaki o yanan beyaz sıcak noktadan başka hiçbir yere odaklanamıyorum, beni emzirirken kalp atışı gibi nabız atıyor, ben kıvrılırken kalın bir parmağını içeri kaydırıyor.

Çıglık atarak sertçe boşalıyorum.

Ben daha orgazmın yarısına bile gelemeden, o beni beceriyor, çılgınca içime giriyor, çaresizliği benimkine eşit. Daha önce hiç böyle bir hayvan gibi hissetmemiştim, sanki mağarada yaşayan eski bir yaratık zincirlerini koparmış ve sonunda dünyayı vahşileştirmek için özgür bırakılmıştı.

Ruhumun kırsalı, doyumsuz, hayvani bir açlıkla her şeyi parçalıyor.

Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Bu onu daha da vahşileştiriyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni sikerken öpüyor, tekrar tekrar içime giriyor, göğüslerim göğsünün sert genişliğine yaslanıyor, kalbim deli gibi çarpıyor, yatak yayları altımızda çılgınca gıcırıyor, alt kattaki köpek yatak başlığının duvara çarpmasıyla uluyor.

Aramızdaki her şey tutkulu. Her zaman iyidir. Ama daha önce hiç böyle olmamıştı. O kadar tüketiyor ki korkutmaya yakın. O kadar vahşi ki deliliğe yakın. O kadar güçlü ki tehlikeye yakın, kontrolsüz bir güç bizi yarmak ve parçalara ayırmakla tehdit ediyor.

Başka bir orgazm beni bir patlama gibi vuruyor. Altında sertleştiğimde, nefes nefese, Naz inliyor.

"Oh siktir evet ver onu bana, tatlım, tatlım, siktir
-"Ben de geliyorum."

Boğuk bir çığlıkla kesiliyor, sarsılıyor. Sonra kendini boşaltırken içimde nabız atışları ve yayılan bir sıcaklık hissediyorum, adımı inletiyor.

Bir duygu dalgası beni sarıyor. Yarı aşk yarı dehşet, ikisi de o kadar güçlü ki zar zor nefes alabiliyorum. Beni öperken Naz'a yapışıyorum, vücudu gevşiyor, kolları titriyor, göğsünde tatlı bir ter parıltısı var.

Başını aşağı çekip kulağına sertçe fısıldıyorum, "Seni seviyorum. Bunu asla unutma. Senin olduğumu asla unutma."

Beni de yanına alarak yuvarlanıyor, kendini içeride tutmaya dikkat ediyor. Sırt üstü yatmış bana bakıyor, her zamankinden daha muhteşem, gözlerindeki bakış tam bir hayranlık, gülümsemesi bir gün doğumu kadar görkemli.

Hafif alaycı bir tonda, hâlâ nefesini tutarak, "Dünyanın en evcimen kızıyla baş başa kalacağımı düşünmüştüm," diyor.

Kalçalarını esnettiğinde keskin bir nefes alıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Sen ... değilsin."

Gülümsemesi en ukala sırıtışa dönüşür. "Oh evet öyleyim, Minerva. Emin ol öyleyim."

Ne demek istediğini kanıtlamak için içime giriyor. Sonra gülerek beni derin bir öpücük için aşağı çekiyor ve ikimiz de artık gülemeyecek hale gelene kadar itmeye devam ediyor.

Daha sonra, doymuş, uyukluyoruz.

Parmaklarımı güçlü kolunda gezdirerek mırıldanıyorum: "Botlarını hiç çıkarmadın."

"Ya da pantolonum," diyor, kendisiyle gurur duyuyor gibi. Yan yana yatıyoruz, birbirimize bakıyoruz, geç saat-Öğleden sonra güneş ışığı duvarlarda soluk altından koyu sarıya dönüşüyor. Yakında akşam olacak. Veranda kapılarının ötesinde şehrin sesleri bize ulaşıyor: bir sirenin uzaktan gelen feryadı ve gece çökmeden önce işten eve koşturan yolcular, sokakta gülen bir çift.

Normal insanlar normal şeyler yapıyor. Soğuk ve güvensiz bir dünyada, onları umursamayan ve onları yok etmekten başka bir şey istemeyen normal hayatlar yaşıyorlar.

"Selam." Gözleri arıyor, Naz yanağımı okşuyor. "Ne oldu? Bu mu?"

"Keşke ..." Yutkunuyorum, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

"Keşke seninle daha önce tanışsaydım. Gençken. Hayatın ne kadar acımasız olabileceğini bilmeden önce. Keşke ışığım karanlığımdan daha ağır bastığında tanışsaydık seninle. Umudum varken sana çok daha fazlasını verebilirdim."

"Oh, bebeğim."

Beni kendine doğru çekiyor, dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. Kalbinin yanağımın altında attığını hissediyorum ve

gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum çünkü ses dayanılmaz derecede tatlı.

Uzun bir süre sonra, sessiz ama sert bir sesle konuşuyor. "Tüm yaralarımız olmasaydı, olduğumuz kişi olamazdık. Biz

birbirimizi bizim anladığımız gibi anlayamazdık. Gençken ve umut doluyken aşık olmak hiçbir şey değildir. Çok kolaydır. Nihai bedelinin ne olacağı, hayatın seninle işi bitmeden önce nasıl bir bedel isteyeceği hakkında hiçbir fikrin yoktur."

Çenemi kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor. Gözlerindeki sonsuz sevgi o kadar güzel ki yürek parçalıyor.

"Ama biz biliyoruz. İşlerin ne kadar kötüye gidebileceğini, hayatın sizden ne kadar acımasızca alacağını ve siz tükenene kadar alıp götüreceğini biliyoruz. Aramızdaki bu şeyin ne kadar nadir olduğunu ve ne kadar değerli olduğunu biliyoruz ... ve onu bu kadar değerli kılan da bu. Gözlerimiz bizi öldürebileceği tüm yollara açık olsa da aşka evet dedik. Bizi yapmaya zorlayacağı tüm taleplere ve fedakarlıklara.

"En güçlü çelik ateşte dövülür, en güçlü ruhlar da öyle. Karanlığınız yüzünden ışığınız çok daha güzel. Kalbin bıçaklarla oyulduğu için çok daha açık. Ve daha genç, daha masum olan seni kesinlikle sevecek olsam da, sana daha çok tapıyorum çünkü tüm kırık parçaların benimkilere şarkı söylüyor."

Gözyaşlarına boğulmamak için yüzümü onun göğsüne saklamak ve uzun uzun derin nefesler almak zorunda kalıyorum.

Kollarını bana doluyor ve titremem durup daha rahat nefes alana kadar bana sıkıca sarılıyor.

Sonra elimden geldiğince soğukkanlılıkla, "Oh. Şey. Madem öyle diyorsun."

"Biliyorum. Kelimelerle aram iyidir. Şair olmalıydım."

Sessiz bir kahkaha atıyoruz, sonra bir süre sessiz kalıyoruz,

Birbirimizin kollarında nefes alıyoruz. Gölgeler uzayıp oda maviye döndüğünde Naz kıpırdanıyor ve şakağımlı öpüyor.

"Duşta bana katılmak ister misin?"

"Mmm. Suyu benim için ısıt. Hemen geliyorum."

"Elbette, Madam Diva," diye dalga geçerek çıplak popomu çimdikliyor. "Gül yaprakları ve mumlar da bekliyor olacak."

"Kesinlikle yapacaksın," diye homurdanıyorum ve göğsüne şakacı bir yumruk atıyorum.

Beni tekrar öpüyor, sonra yuvarlanıp ayağa kalkıyor. Kollarını başının üzerinde uzatırken kaslı sırtını görüyorum. Omurgasından aşağıya doğru kıvrılan Arapça dövmeler kaslarının üzerinde kayarken neredeyse canlı görünüyor. Bir keresinde bana sırtındaki ve her iki kolunun iç tarafındaki dövmelerin, öldükten sonra onu diğer tarafta karşılayacak olan şey için bir mesaj olduğunu söylemişti ve şimdi bunları düşünmek içimi ürpertiyor.

Bana daha sonra anlatmasını isteyeceğim. Daha sonra ona babasını da soracağım, Killian'ın "sektörde bir efsane" derken neyi kastettiğini de. Bu adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Tüm gizli yerlerini dolaşmak, en karanlık korkularını ve en büyük pişmanlıklarını ismen öğrenmek istiyorum.

Omzunun üzerinden bana bir öpücük konduruyor, sonra da tanımadığım bir melodiyi ıslık çalarak banyoya doğru uzaklaşıyor. Gülümseyerek gidişini izliyorum. Duşta spreyin açıldığını duyduğumda, yuvarlanıyorum, bacaklarımı yatağın kenarından sallıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Ve hemen yerine otur.

"Whoa." Yüzümü buruşturarak bir elimi çalkalanan mideme bastırıyorum. Dün bana uymayan bir şey yemiş olmalıyım. Katedraldeki gibi sersemlemiş hissetmiyorum, sadece kendimde değilim. Midem bulanıyor ama ateşim yok. Yorgunum, bu da şüphesiz enfeksiyonun kalıcı bir etkisi. Göğüslerimdeki o tuhaf hassasiyet de Naz'ın onlara gösterdiği ilgiden kaynaklanıyor.

Bir kalp atışından diğerine, oda tamamen hareketsiz ve sessiz kalıyor. Beynimdeki her şey kapanıyor, bir tarihi hatırlamak için yıldırım hızıyla çalışan kısım hariç.

Doğum kontrol iğnemi en son yaptırdığım tarih.

Dimitri'nin özel doktoru saat gibi her on iki haftada bir aşıyı yapmak üzere malikaneye geliyordu. Dimitri çocuk sahibi olmak istemiyordu. Hamilelik onun ihtiyaçlarını engellerdi. Ona minnettar olduğum tek şey buydu, çünkü hayatım olan bu hastalığa bir çocuk getirme düşüncesi düşünülemezdi.

Ancak iğne kalıcı değildir. Birkaç ay sonra etkisini kaybeder. Yumurtlamayı uzak tutmak için tekrarlanması gerekir.

Gözlerimi duvara dikerek fısıldıyorum, "Cozumel üç aydı. Doktor altı hafta önce mi geldi? Ondan iki ay önce?"

Naz ve ben bir hafta boyunca Cascais'teki güvenli evdeydik. New York'ta ne kadar kaldım? Gümüş Gölge'de ne kadar kaldım? Hastanede seviştiğimizden beri ne kadar zaman geçti?

Hamilelik belirtileri ne kadar sürede ortaya çıkar?

"Aman Tanrım. Bir takvime ihtiyacım var."

Yataktan fırlıyorum, midemin nasıl bulandığını görmezden gelerek çıplak bir şekilde mutfığa koşuyorum. Duvarlarda takvim yok, bu yüzden çılgınca tüm çekmeceleri karıştırıyorum. Orada da takvim bulamadım.

Yatak odasına koşuyorum ve komodini aramaya başlıyorum, o sırada ön kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum.

Doğruluyorum, kalbim küt küt atıyor. Naz duşta akortsuz şarkı söylüyor. Kapı tekrar çalınıyor, sonra bir kadının neşeli sesi, kapıdan boğuk geliyor.

"Merhaba! Ben Bayan Sanderson, Airbnb ev sahibiniz! Sizin için küçük bir hoş geldin hediyesi var!"

Düşünemiyorum, takvim konusunda çok panikledim. Tek bildiğim bu kadından kurtulmam gerektiği.

Kıyafetlerimi yerde buluyorum ve ellerim titreyerek olabildiğince çabuk giyiniyorum. Çıplak ayakla oturma odasına giriyorum, eski alışkanlıktan dolayı ses çıkarmamaya dikkat ediyorum. Sonra gözetleme deliğinden bakıyorum.

Ekose bir elbise giymiş, gülümseyen orta yaşlı bir kadın, elinde boynuna altın bir fiyonk iliştirilmiş bir şarap şişesi tutuyor.

"Yoo-hoo! Evde kimse var mı?"

Banyoda Naz yüksek bir notaya basar, sonra sesi çatlayınca gülmeye başlar. "Minerva! Su sıcak! Kışını buraya getir!"

Kapıdan girerken kadına "Basamağa bırakın lütfen. Meşgulüz."

"Oh, özür dilerim, canım! Bölmek istemezdim. Tüm misafirlerimi selamlamayı severim, anlarsın ya." Çılgınca gülümseyerek şarap şişesini sallıyor. "İyi bir eleştiri umuyorum!"

Onun için üzülüyorum. Zararsız görünüyor, aslında biraz çaresiz ve muhtemelen köpekle ilgili tüm olumsuz geri bildirimlere karşı kiralamasıyla ilgili olumlu geri bildirimlere ihtiyacı var. Küçük sahanlığı bir o yana bir bu yana tarıyorum ama kadın orada tek başına duruyor.

"Minerva!" diye bağırır Naz. "Acele et!"

Sürgüyü açtım ve kapıyı çektim. Ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım.

Gözetleme deliğinden kadının gülümsemesi neşeli görünüyordu. Şimdi görebiliyorum ki bu gülümseme neşeden değil, korkudan yayılmış. Gözleri iri ve panik dolu; şarabı tutan eli rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyor.

Sonra her şey ağır çekimde gerçekleşir.

Kapının sağ tarafından bir kol belirir. Siyah bir takım elbisenin koluna sarınmış, uzanmış bir kol, bir silah tutan soluk bir elle son buluyor.

Silah kadının şakağına dayandı.

Kolun sahibi merdivendeki gizli yerinden basamaklara doğru adım atıyor ve sessizce kapı aralığında beliriyor. Yüzü de eli gibi solgun. Zayıf, sarışın ve tertemiz, üzerinde otuz beş bin rubleden daha pahalı olduğunu bildiğim özel bir takım elbise ve Afrika timsahının derisinden yapılmış ayakkabılar var. Gözleri kış ortasında kutup gökyüzünün rengine.

Bir parmağını dudaklarına götüren Dimitri gülümser.

TEŞEKKÜRLER

Montlake Romance'deki ekibime, harika editörüm Maria Gomez'e, redaksiyon ve düzeltme ekiplerine, pazarlamadaki dahilere ve kelimelerimi anlaşılır bir şeye dönüştürmek için yorulmadan çalışan perde arkasındaki tüm insanlara çok teşekkürler.

Her zaman olduğu gibi, büyük ve küçük sorunları tespit etmekte bir dahi olan gelişim editörüm Melody Guy'a özel teşekkürler. Beni tamamlıyorsun!

Kocam Jay'e hesaplanamaz bir borcum var. Sen olmasaydın tek bir kelime bile yazamazdım. Benim baş amigom, kış tekmeleyicim, en iyi arkadaşım ve her yönüyle harika hayat arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Seninle koca piyangosunu kazandığımı farkındayım. (Bulaşık makinesini yanlış yerleştirdiğimde beni yolumdan çekmekten başka bir şey yapamamana rağmen. Lanet Oğlaklar çok otoriterler).

Kapak tasarımcım yetenekli Letitia Hasser'e teşekkürler, bu seride gerçekten kendini aştı.

Okuyucularıma, milyon kere on teşekkür ederim. Sanırım on milyon ediyor ama ben matematik yapamıyorum. Çalışmalarına olan desteğiniz ve hevesiniz için çok minnettarım ve sizden haber almayı seviyorum. Devam eden çalışmalar hakkında içeriden bilgi almak ve diğer hayranlarımla kitaplarım hakkında konuşmak isterseniz, lütfen Facebook okuyucu grubum Geissinger'ın Çetesi'ne katılın.

YAZAR HAKKINDA

J.T. Geissinger, Tehlikeli Güzellik ve diğer duygu yüklü aşk romanlarının ve kadın kurgularının çok satan yazarıdır. Komik, alıngan romantik komedilerden yoğun, keskin gerilimlere kadar uzanan kitapları bir milyondan fazla satmış ve birçok dile çevrilmiştir. En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü ve En İyi Şehir Fantezisi dalında Golden Quill Ödülü sahibi olan yazar, Amerika Romans Yazarları tarafından verilen RITA® Ödülü için üç kez finalist olmuştur. Ayrıca Booksellers' Best, National Readers' Choice ve Daphne du Maurier Ödülleri'nde finalist olmuştur. Kocas ve sağır kedileri Ginger ile birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.jtgeissinger.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.